

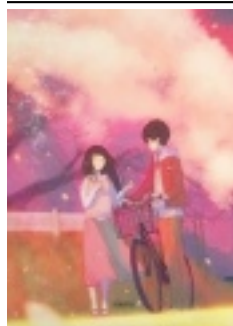
Yêu Em Rồi Đây

Contents

Yêu Em Rồi Đây	2
1. Chương 1: Bạn Mới	3
2. Chương 2: Những Người Đặc Biệt	4
3. Chương 3: Đại Nhân Vật	5
4. Chương 4: Phốt Lờ	6
5. Chương 5: Hòa Vào Gió	7
6. Chương 6: Cá Cược	8
7. Chương 7: Vờn Mồi	10
8. Chương 8: Bản Nhạc Buồn	11
9. Chương 9: Thiên Thần Giấu Mặt	13
10. Chương 10: Iceboy	15
11. Chương 11: Giấc Mơ Và Hiện Thực	16
12. Chương 12: Quyền Của Quỷ	17
13. Chương 13: Chạy Theo Nỗi Niềm	18
14. Chương 14: Những Ngôi Sao Xanh	20
15. Chương 15: Hai Con Người Một Gương Mặt	21
16. Chương 16: Trò Chơi Bí Ẩn	23
17. Chương 17: Câu Chuyện Dài	25
18. Chương 18: Giấc Mơ	27
19. Chương 19: Cua, Anh Xin Lỗi.	29
20. Chương 20: !	30
21. Chương 21: Trở Về	32
22. Chương 22: Sự Thật Che Giấu	34
23. Chương 23: Trò đùa	35
24. Chương 24: Mưa	38
25. Chương 25: Những Cuộc Thương Lượng	39
26. Chương 26: Phản Đối	42
27. Chương 27: Adagio	43
28. Chương 28: Bỏ Rơi Và Cứu Vớt	45
29. Chương 29: Bỏ Rơi Và Cứu Vớt 2	46
30. Chương 30: Bạn	48
31. Chương 31: Bóng Đêm	50
32. Chương 32: Bảo Vệ	52
33. Chương 33: Dao Động	53
34. Chương 34: Hành Động Thô Bạo	55
35. Chương 35: Hiểm Nguy	56
36. Chương 36: Quyền Lực	58
37. Chương 37: Ma Ngủ	61
38. Chương 38: Sự Lựa Chọn Của An An	63
39. Chương 39: Hụt Hẫng	65
40. Chương 40: Sơ Hở	67

41. Chương 41: Nghi Ngờ	68
42. Chương 42: Vị Tanh	69
43. Chương 43: Chuyến Dã Ngoại Của Khu Nhất	71
44. Chương 44: Tranh Giành	72
45. Chương 45: Náo Động	74
46. Chương 46: Cuộc Hẹn Cho Xúc Cảm	75
47. Chương 47: Thay Đổi	77
48. Chương 48: Thay Đổi 2	79
49. Chương 49: Từ Bỏ	80
50. Chương 50: Chuyện Lạ	83
51. Chương 51: Nước Cờ Cuối Cùng	86
52. Chương 52: Trả Em Về Với Gió	87
53. Chương 53: Chàng Trai Với Mùi Bạc Hà Thanh Mát	89
54. Chương 54: Tìm Lại	90
55. Chương 55: Thức Tỉnh	91
56. Chương 56: Anh Là Đông Quân	93
57. Chương 57: Điều Cảm Kị	94
58. Chương 58: Bình Minh Trên Biển	96
59. Chương 59: Bắt Cóc	98
60. Chương 60: Giải Cứu	100
61. Chương 61: Chăm Sóc	102
62. Chương 62: Bệnh Nhân Kỳ Quặc - Bệnh Nhân Quá Đáng	104
63. Chương 63: Ác Quỷ Vào Nhà	106
64. Chương 64: Nhận Ra	108
65. Chương 65: Trả Nợ	109
66. Chương 66: Không Thể Làm Ngơ	111
67. Chương 67: Trốn Chạy Cùng Men Say	113
68. Chương 68: Ác Quỷ Nổi Giận	115
69. Chương 69: Giảng Hòa	117
70. Chương 70: Tỉnh Táo	119
71. Chương 71: Quyết Định	121
72. Chương 72: Giã Từ	122
73. Chương 73: Đánh Lừa	124
74. Chương 74: Đánh Lừa 2	125
75. Chương 75: Hồi Tội Ác Quỷ	127
76. Chương 76: Tìm Về	129

Yêu Em Rồi Đây

Giới thiệu

Truyện Yêu Em Rồi Đây là câu chuyện tình cảm học trò xúc động mà đi sâu vào lòng người. Chuyện

1. Chương 1: Bạn Mới

Nắng ban mai nhẹ nhàng len lỏi vào bầu không khí còn ẩm sương đêm dịu dàng ôm lấy vạn vật. Học viện Trưng Vương hiện lên đầy cao sang và kêu ngạo, bên trong chiếc cổng lớn là một thế giới khác- thế giới học đường giàu sang và quy tắc nhưng cũng lắm điều không thể ngờ.

Trúc Chi chẳng buồn nhìn quanh hồ hững hờ đáp “Đâu cũng được ạ”, gương mặt lạnh băng không chút cảm xúc. “Ồ!” thầy chủ nhiệm háng giọng lấy uy trước đám học trò nhốn nháo phía dưới, đảo mắt khắp một lượt thấy phớt lờ những lời mời gọi của các chàng trai và ánh mắt dè bĩu của các cô gái

- Vậy em ngồi ở kia cạnh bạn An An

Trúc Chi ngồi vào chỗ rồi bình thần lấy sách ra đọc mà không thèm để mắt đến những người xung quanh và cả cô bạn bên cạnh. Vốn nét lạnh lùng kiêu hãnh.

Vậy là Trúc Chi đã chính thức bắt đầu chuỗi ngày mới ở Học viện Trưng Vương nhưng cô chẳng để tâm, có chăng đây cũng chỉ là sự mới mẻ của môi trường mới cô vẫn là cô- Trúc Chi lạnh giá ngang tàn sống những chuỗi ngày đơn độc với niềm đau và nỗi nhớ.

Trưng Vương là Học viện dành cho tầng lớp giàu sang có địa vị trong xã hội gồm cấp bậc đào tạo từ cấp 3 đến Đại học nhưng Đại học của họ chỉ có nhiệm vụ duy nhất là đào tạo ra các thương nhân vừa có tài vừa có lực. Học hết cấp 3 ở Trưng Vương chưa hẳn là sẽ được học tiếp Đại học chỉ những ai có hồ sơ đăng kí và vượt qua được kì thi tuyển sinh gay go mới được đặt chân vào đây.

Học sinh của Trưng Vương hầu hết đều xuất thân từ những gia đình giàu có chỉ một bộ phận rất rất nhỏ là học sinh bên ngoài được nhận học bổng vào học tại đây. Quy chế tuyển sinh của học rất nghiêm ngặt dù bạn có lắm tiền nhưng một khi không qua nổi các kì thi của họ thì tất nhiên hồ sơ của bạn sẽ bị vứt ngay vào sọt rác. Tuy là một trường tư thục với đại đa số là cậu ấm cô chiêu quen được cưng chiều nhưng Trưng Vương lại là một nơi không chỉ nổi tiếng về chất lượng đào tạo mà còn có tiếng về hệ thống quy tắc luật lệ nghiêm ngặt, nếu ai vi phạm họ sẵn sàng đuổi khỏi trường.

Với gia thế của gia đình cộng với khả năng học tập siêu hạng của Trúc Chi thì việc vào được đây là chuyện không quá khó.

Hồi chuông báo hiệu giờ giải lao vang lên trong phút chốc tiếng ồn đã bao trùm lấy toàn bộ Học viện. Đa phần học sinh kéo nhau ra khỏi lớp rồi tản ra rải đều khắp khuôn viên rộng lớn. Vừa định cắm headphone vào tai thì Trúc Chi nghe được giọng nói rụt rè của cô bạn bên cạnh

- Cậu không thích ngồi chỗ này phải không?

-...Trúc Chi khẽ nhíu mày tỏ vẻ không hiểu

- Tại tớ thấy cậu có vẻ như không thoải mái khi ngồi cạnh tớ

- Không

An An khẽ run lên trước thái độ lãnh đạm của Trúc Chi, cô thầm trách mình sao ngu ngốc quá người ta đã không thèm để ý đến mình vậy mà còn lần la bắt chuyện, đúng là calci khoảng cách giàu nghèo này chẳng thể nào xóa bỏ được. Tự dưng thấy khóe mắt cay cay cô lại thấy mình bị tổn thương

Trúc Chi tình mắt thấy vẻ thoáng buồn trong mắt An An đoán biết An An đã hiểu nhầm ý mình cô định mặc kệ việc gì phải giải thích nhưng chợt trong đầu cô lại hiện ra nụ cười hiền lành mà An An chào cô lúc sáng. Lòng thấy có chút rung động, chút thương cảm

- Không có gì là không thích. Nếu không thích thì tôi đã không ngồi ở đây

Tiền miệng nói bừa một câu vậy mà phản ứng của An An làm cô ngỡ ngàng

- Thật không? Cậu không ghét tớ? Vậy cậu làm bạn với tớ nhá?- An An mừng rỡ nắm vội cánh tay Trúc Chi, đôi mắt ánh lên vẻ vui mừng như trẻ được quà.

Chẳng biết vì cái lí do quái quỷ gì mà Trúc Chi lại gật đầu đồng ý. Nhưng thôi mặc kệ rồi thì chẳng được bao lâu cô nàng cũng sẽ tự động rút lui vì không chịu được tính khí của Trúc Chi.

2. Chương 2: Những Người Đặc Biệt

Chương trình học ở Trưng Vương rất khác so với những trường khác lượng kiến thức nặng hơn nhiều nên học sinh phải học cả ngày nhưng bù lại lịch học tập và nghỉ ngơi giải trí rất khoa học.

Trưng Vương nhận rất nhiều tiền từ gia đình học sinh nên họ rất biết cách chiều chuộng các cô cậu ở đây, họ đã cho xây dựng hẳn một khu kí túc xá bán trú để học sinh nghỉ ngơi vào giữa trưa. Chỉ là nghỉ trưa nên một phòng sẽ có tám người theo danh sách cố định được sắp sẵn, đặc biệt ở đây còn có một khu nhà riêng sang trọng hơn dành cho những người đặc biệt - đó là lớp 15 quý tử của những gia đình có số vốn đầu tư vào Trưng Vương cao nhất và để tránh dư luận phản bác họ còn dành nơi này cho lớp 10 học sinh có điểm số cao nhất trường tính theo từng khối. Vì đây là nơi dành cho những vị trí nhất nên học sinh trong Học viện ưu ái gọi đây là khu Nhất.

Trong canteen ồn ào Trúc Chi yên lặng từ tốn thưởng thức phần ăn của mình mặc cho cô bạn ngồi đối diện đang huyên thuyên về một đề tài nào đó.

- Trúc Chi, cậu có muốn thử cái sandwich này không? Tự tay tớ làm đó, tớ đã cố tình làm thêm cho cậu một cái nè!

- Không!

Trúc Chi lạnh nhạt đáp rồi dường như cảm thấy có chút bất lịch sự cô ngẩng mặt lên định xem thử phản ứng của An An. Đập vào mắt cô lúc này là phần ăn của An An - nó chỉ đơn giản là vài mẫu bánh mì nhỏ và hai cái sandwich có nhân rau và một miếng thịt mỏng.

Thấy Trúc Chi tròn mắt nhìn phần ăn của mình An An cuối đầu hơi nhỏ giọng

- Tớ đang tiết kiệm tiền

Bấy giờ Trúc Chi mới nhớ ra có lần An An tâm sự về mình. Cô là học sinh học bổng, gia đình có phần khó khăn về kinh tế nhưng khi biết cô đậu vào Trưng Vương thì vẫn cố gắng cho cô đi học. Vì là học sinh học bổng nghèo nên không ai làm bạn với cô, từ lúc vào trường đến giờ cô luôn một mình. Với bản tính hiền lành nhút nhát nên An An luôn phải chịu đựng những lời dè bĩu của bạn bè xung quanh, họ cho rằng cô chỉ muốn trèo cao lợi dụng tiền bạc của họ và suy cho cùng cô không xứng để đi cùng họ.

Vậy nên lúc Trúc Chi bảo không ghét cô, cô mới mừng ra mặt như thế.

” Lợi dụng nhau để sống à?” Trúc Chi đã từng đặt câu hỏi như thế nhưng trực giác cứ mách bảo cô rằng An An không phải loại người như thế. Và điều này đã được khẳng định khi cô cầm trên tay tờ báo cáo của người thám tử.

- Có ngon không?

- Ngon lắm , cậu thử đi - An An hơi ngạc nhiên rồi cũng cười tươi đưa bánh cho bạn

- Thế thì đổi nhé!

Trúc Chi đẩy phần ăn của mình sang An An rồi với tay cầm lấy chiếc bánh sandwich

- Không cần đâu, cậu cứ ăn đi. Tớ làm hai cái mà - An An định đẩy phần ăn về phía Trúc Chi thì nhận được cái trừng mắt đáng sợ.

Cái nắng ngổ ngược của buổi ban trưa ngang tàn thiêu đốt mọi thứ. Hầu hết học sinh đều chọn trở về phòng kí túc để nghỉ ngơi cho thoải mái số ít còn lại thì lang thang đây đó vui cái thú riêng của mình.

Trúc Chi cũng thế, cô lặng lẽ đi quanh Học viện. Bóng đánh ấy sao mà thật cô đơn lạnh lẽo. Dừng lại ở góc khuất bên bờ tường dưới bóng cây xanh mát Trúc Chi ngồi tựa lưng vào tường mắt khép hờ.

Một cơn gió nhẹ kéo đến mơn man làn tóc mềm thỉnh thoảng lại thổi tung phần mái bờm phía trán. Gió nhẹ nhàng vuốt tóc rồi lại dịu dàng ôm lấy cô gái nhỏ.

Anh là gió, gió là anh. Dẫu cô có đi đâu về đâu thì anh luôn tìm thấy và ở cạnh cô như anh từng hứa. Cảm xúc trỗi dậy choáng ngợp trái tim rồi dâng trào lên đôi mắt.

Trúc Chi không hề biết cách đây không xa có một ai đó đứng lặng người nhìn ngắm cô. Từ đôi mắt ngang tàn sắc xảo luôn coi khinh người khác một ánh nhìn dịu nhẹ đã thoát ra thu trọn tất cả vào tầm mắt kể cả dòng nước mặn đang khẽ lăn trên đôi má.

3. Chương 3: Đại Nhân Vật

Thành Nam - nhân vật lăm chuyện được mệnh danh là cây thông tin của lớp hót ha hót hải phóng lên bục giảng lớn tiếng thông báo

- Tin nóng! Tin nóng! D.A boy đã trở lại

Thành Nam vừa câu cả lớp liền nhốn nháo cả lên “Thật không? Thật không?”

Thành Nam vuốt ngược mái tóc, hất mặt lên “Không sai. Chính mắt tớ nhìn thấy cậu ấy ở dãy hành chính lúc sáng”. Vừa lúc ấy bên ngoài hành lang có tiếng hét bị chặn đứng không tròn câu và kéo theo sau đó là những lời xì xầm bàn tán nhưng chỉ ở mức độ nhỏ vừa đủ nghe, dường như họ sợ ai đó nghe thấy những câu nói ấy. Mọi người trong lớp kéo nhau chạy ủa ra hòa cùng đám đông ngoài kia.

Trúc Chi bỏ ngoài tai tất cả vẫn chăm chú đọc sách, đáng vẻ lạnh lùng bất cần như thể trời có sập xuống thì cũng không liên quan gì đến cô.

An An khó nhọc lách mình qua đám đông để trở về chỗ.

- D.A boy trở về Học viện này lại ồn ào trở lại. Vừa về là gây chuyện đánh nhau. Thật khủng khiếp.

-...

- Sao cậu không nói gì hết vậy?

- Không quan tâm. - Trúc Chi vẫn không rời mắt khỏi quyển sách

An An thở dài

- Ừm. Nhưng có lẽ tớ nên cho cậu biết chuyện này. Ở Học viện này có một người cậu nên tránh xa, tuyệt đối đừng gây hấn với anh ta, người đó là D.A boy.

- D.A boy?

- Phải. Tên anh ta là Thiên Vương nhưng mọi người đều quen gọi là D.A boy. D.A là chữ viết tắt của hai từ Demon và Angel, có nghĩa là ác quỷ có bộ mặt thiên thần. Anh ta luôn bồn chột với các cô gái nhưng chẳng ai qua nổi ngưỡng cửa một ngày, tốt nhất cậu đừng để bị vẻ đẹp như thiên thần của anh ta hớp hồn. Và còn điều quan trọng này nữa mà cậu nên nhớ, đây là những nguyên tắc mà học sinh ở đây đúc kết được. Một là cậu không nên đánh thức giấc ngủ của anh ta. Hai là không được vô vai anh ta và ba là cậu không nên làm bản đồ của anh ta. À còn...

- Mặc xác hần, chẳng liên quan gì đến tớ

Trúc Chi ngắt lời rồi lại chăm chú vào quyển sách.

Thiên Vương là cái tên nổi nhất ở Học viện Trưng Vương trong tất cả các lĩnh vực, thành tích luôn dẫn đầu toàn trường. Ngay cả Học viện này cũng chịu sự chi phối từ gia đình cậu ta - một tập đoàn kinh tế không chỉ có thể lực ở Việt Nam mà còn có cả một số nước trong khu vực Đông Nam Á.

Người ta kháo nhau rằng nếu còn muốn sống yên ổn thì đừng nên thử niếm trải quyền lực của học lớn thế nào. Là con trai độc nhất của chủ tịch tập đoàn nên việc Thiên Vương ngang tàn, hống hách và luôn xem thường người khác là chuyện cũng dễ hiểu.

Thiên Vương, một đại nhân vật rất thu hút như vẻ đẹp lung linh của vũ trụ huyền bí hút hồn người ta từ ánh nhìn đầu tiên để rồi họ cứ thế mà lao vào và bị nhấn chìm bởi khoảng không gian bao la. Lao đầu vào đấy thì xem như bạn đã tự biến mình thành một món đồ chơi tiêu khiển và sẽ nhanh chóng bị đá văng ra ngoài không gian vô định.

D.A boy, một chàng trai sở hữu vẻ đẹp thiên thần nhưng lại có trái tim ác quỷ.

4. Chương 4: Phốt Lờ

Trời chiều dịu mát, nắng đã nhạt chỉ còn thừa thớt trên tầng mây mỏng vài mảng màu cam thắm. Mặt trời để quên vài tia nắng bé con đang vương trên mái tóc xòa dài ngang lưng xoắn tự nhiên.

Bỏ qua sự ồn ào xung quanh cô gái nhỏ nhẹ nhàng bước đi cùng nắng, gió ủa đến ôm gọn cô vào lòng. Đôi môi hồng thoáng dần ra thành một nụ cười.

“Em biết là anh sẽ đến vì anh không bao giờ để em phải bước đi một mình. Em và gió, em và anh”.

“Tuyệt quá!”

Tiếng ngợi khen của các cô gái càng làm Thiên Vương thấy thú vị hơn. Quả bóng trên chân anh cứ liên tục bay lên rồi lại rơi xuống nhưng chưa kịp chạm đất thì đầu gối anh đã hất tung nó lên, cứ thay phiên hết chân này đến chân kia điệu nghệ như một cầu thủ điêu luyện.

Sau một hồi chán chê cuối cùng anh cũng chịu dừng lại, các cô nữ sinh liền chạy đến vây lấy anh, ai nấy cũng đều phấn khích khi được tiếp cận thân tượng nhưng trong thâm tâm tự biết rằng mình phải giữ khoảng cách an toàn tránh vô tình mà phạm phải những điều cấm kị.

Trong đám đông nhốn nháo cả nam lẫn nữ loáng thoáng qua những mái đầu kiêu cách thời thượng một bóng dáng bé nhỏ thoát ẩn thoát hiện đầy huyền bí trong những sợi nắng tàn còn sót lại. Với chiều cao vượt trội của mình Thiên Vương dễ dàng dõi mắt theo. Anh có chút bất ngờ khi cô gái ấy cứ thản nhiên mà bước đi mặc nhiên không có chút để tâm đến nhân vật đang gây huyền não ở đây. Lần đầu tiên có người phốt lờ về sự có mặt của anh.

- Tránh ra!

Thiên Vương nói như ra lệnh, lập tức mọi người tản sang hai bên nhường hẳng một lối đi rộng.

Chàng trai với dáng người cao, phong độ, gương mặt đẹp hoàn mỹ đến từng chi tiết, đôi mắt sâu đầy mê hoặc kết hợp cùng thần thái của sắc mặt luôn tỏa ra một sự kiêu hãnh pha chút lạnh lùng bất cần. Tất cả làm nên sự cuốn hút từ ánh nhìn đầu tiên. Anh rải những bước chân dài đến bên cô gái nhỏ.

- Chào!

-...

- Này! Đang nói chuyện với em đấy! - Thiên Vương vợ vét chút kiên nhẫn còn sót lại.

Trúc Chi đứng lại quay sang nhìn thẳng vào mắt người đang bám đuôi mình.

- Gì đây?

Khác với tưởng tượng của mình, Thiên Vương có chút bất ngờ trước thái độ của cô gái nhỏ. Chưa có ai dám dùng cái giọng điệu này để nói chuyện với anh cả, giờ thì gặp rồi một nữ sinh vừa chuyển đến.

- Chỉ chào em thôi. Bộ em muốn có gì lắm sao?

Thiên Vương nhún vai dùng cái giọng điệu bốn cọt.

Trúc Chi khẽ nhún mày rồi quay người bỏ đi chẳng thèm nói một câu. Thiên Vương sững người ra trước hành động của cô, vài giây sau đó máu trong người anh như đang sôi lên lửa giận cũng bắt đầu bốc cháy.

Một cái nhếch môi đầy nguy hiểm dành cho người đầu tiên chống đối anh - một D.A boy.

5. Chương 5: Hòa Vào Gió

Trúc Chi nằm gục trên bàn tai đeo headphone thoát trông người ta sẽ nghĩ cô đang nghe nhạc và tranh thủ ngủ giữa giờ nhưng có ai biết được rằng lòng cô đang dậy sóng và cô đang cố cắn chặt môi mình để kiềm nén nước mắt.

Bản nhạc violin buồn đang bóc trần lớp vỏ cứng rắn của tâm hồn và lôi tuột những âm ỉ đau thương nhớ nhung ra khỏi căn phòng quá khứ. Kí ức lại sống dậy ngập tràn trong tim. Người xưa trở về tươi đẹp ảm áp và rồi những cơn mộng mị cũng kéo về mang theo những thước phim quay chậm đầy máu đầy nước mắt và sợ hãi tội cùng.

- Trúc Chi...Trúc Chi...cậu tỉnh dậy đi đến giờ vào lớp rồi kìa - An An lay mạnh Trúc Chi.

Đứng phắt dậy vội quay đi và lao nhanh ra khỏi lớp Trúc Chi bỏ mặc An An ở lại cùng nỗi ngạc nhiên. Trúc Chi đâu biết rằng An An đã vô tình nhìn thấy giọt nước mắt mà cô để rơi trong lúc quay đi.

Giờ vào lớp nên nhà vệ sinh không có một bóng người, Trúc Chi đã ở đấy vật vờ cùng nỗi đau, không thể kiềm nén được nữa cô để mặc cho nước mắt thi nhau rơi. Nhìn mình trong chiếc gương lớn Trúc Chi không còn biết nói gì hơn ngoài hai từ thảm hại cô cũng không còn từ ngữ nào để tự an ủi bản thân như những lần trước. Trúc Chi của giờ đây như một cái bóng vật vờ thê thảm.

Để nguyên gương mặt ướt nước nhằm che đi khóe mắt đỏ hoe và cũng nhằm tìm lại sự tĩnh táo cho đầu óc Trúc Chi không thể trở lại lớp với bộ dạng này nên cô lang thang bên bờ tường và tìm đến nơi thân quen - góc khuất dưới bóng cây.

Vẫn ngồi yên tựa đầu vào tường, một tay cô nắm chặt sợi dây chuyền có lồng chiếc nhẫn đeo trên cổ một tay thì buông lơ, mắt khép hờ chờ đợi một làn gió đi qua. Rồi gió cũng đến dịu dàng xoa mái đầu như đang dỗ dành.

“Anh à! Em lại yếu lòng rồi đấy!”.

Trúc Chi cảm nhận như bàn tay anh đang xoa dịu trên tóc cô bất giác lòng ảm lại những cảm xúc xưa kia.

- Có người trốn học.

Giọng nói trầm sắc lạnh kèm theo tiếng cọt vang lên bên tai, Trúc Chi giật mình vội mở mắt ra thì thấy một tên Thiên Vương đã ngồi cạnh mình cô cau giận.

- Ai cho phép anh ngồi đây?

- Chỗ này của em sao?

Trúc Chi bặm môi đứng dậy định bỏ đi thì Thiên Vương đã nhanh tay kéo cô lại.

- Coi thường tôi quá đấy!

- Buông ra. Đồ biến thái.

Câu nói vừa thoát ra khỏi khuôn miệng xinh xắn thì ánh mắt kiêu hãnh kia cũng vụt tắt nhường chỗ cho ánh nhìn u tối đầy sát khí. Thiên Vương tóm lấy Trúc Chi ấn mạnh cô vào tường, gương mặt đẹp hơi cúi xuống anh gần giọng.

- Biết tôi là ai không?

Trúc Chi cũng chẳng e ngại mà quăng thẳng ánh mắt thách thức vào đối phương “Là cái quái gì thì mặc xác anh, tôi chẳng cần biết”.

- Giải lắm bé con.

Vẫn cái giọng bỡn cợt ấy nhưng giờ đây nó chứa đầy sự chết chóc. Đáy mắt anh giờ chỉ còn một màu đen lạnh lẽo. Thiên Vương mạnh tay kéo tuột chiếc cravat của mình rồi bóp chặt cổ Trúc Chi, anh từ từ nhắc bổng cô lên khỏi mặt đất.

Cảm giác đau đớn rất khó thở Trúc Chi dần tái mặt đi nhưng vẫn giữ ánh mắt thù hằn thách thức đối phương.

Gió thốc mạnh từng cơn cuốn phăng những gì trên đường nó đi nhưng có vẻ bất lực trước con người tàn ác kia.

Hình ảnh anh hiện về trước mắt cô, Trúc Chi buông cổ tay Thiên Vương ra rồi cô đặt cả hai tay lên sợi dây chuyền nắm chặt lấy chiếc nhẫn, môi nở một nụ cười nhẹ - nụ cười ấm áp chất đầy hạnh phúc. Chỉ ít giây nữa thôi là cô có thể chạm vào anh, hai người sẽ không còn ngăn cách nào nữa, cái thế giới chia đôi này sẽ chỉ còn lại một. Cô sẽ được hòa vào gió.

Nhưng mọi chuyện không như mong đợi...

Trúc Chi ngồi bệch dưới nền ôm lấy ngực ho sặc sụa, bất giác nước mắt lại rơi. Chỉ một chút nữa thôi là cô có thể về bên kia thế giới với anh vậy mà hẳn lại buông tha cho cô.

Trong một góc khuất ở gần đấy có một đôi mắt lạnh đang hướng những tia nhìn phức tạp vừa có thỏa mãn vừa có tức giận và vừa có căm thù.

6. Chương 6: Cá Cược

“Xoảng..”

Tiếng thủy tinh vỡ vụn tiếp theo sau là tiếng hàng loạt đồ vật bị đập phá. Căn phòng đặt cách ở khu Nhất phút chốc trở nên bừa bộn. Thiên Vương điên cuồng phá hủy mọi thứ trong tầm tay anh.

“Chết tiệt”

Câu nói rít qua kẽ răng đầy ghê rợn. Thiên Vương đang rất giận, anh giận cái gương mặt nhợt nhạt trong lúc sắp chết lại lại mang một nụ cười rất ấm và còn có cả hạnh phúc, anh giận tại sao lúc đó anh lại buông tha cho con bé đó và anh giận cái cách con bé chống đối anh thách thức anh.

Vứt bỏ bộ mặt thiên thần ác quỷ trong anh trôi dạt. Một cái nhếch môi khi anh nghĩ về nụ cười có chứa hạnh phúc đó. Cô muốn chết đến vậy sao? Thế thì anh càng bắt cô phải sống, anh phải cho cô niềm vui vị chết không được mà sống cũng không xong. “Bé con, em chọc giận D.A boy rồi đấy!”.

Vẫn ngồi chiếc bàn trong góc tường ở canteen Trúc Chi cặm cụi vào chén súp rau cải còn nghi ngút khói chẳng thèm để tâm đến người xung quanh và cả cô bạn đang dán ánh mắt lo lắng vào mình.

Yên lặng hồi lâu đến khi không chịu được nữa An An lên tiếng:

- Cậu ổn chứ?

- Ổn.

- Hôm qua sao cậu lại nghỉ mấy tiết cuối? Vết bầm trên cổ cậu là sao vậy?

Trúc Chi ngừng ăn nhường mày nhìn An An, tính khi ngang tàn trong cô trở dậy mạnh mẽ.

- Không phải việc của cậu.

Trúc Chi đứng dậy bỏ đi, khi đi ngang qua An An cô nghe được giọng nói lí nhí : “Xin lỗi! Thật tình tớ rất lo cho cậu. Hôm qua dường như tớ thấy cậu khóc”. Trúc Chi vẫn im lặng bước đi.

- Này em gì ơi, em tên gì thế? Cho anh làm quen nha!

Bọn nam sinh đang tụ tập dưới tán cây thấy Trúc Chi đi ngang liền buông lời trêu ghẹo. Cô bỏ ngoài tai hết thấy.

- Người đâu mà kiêu thế!

Một tên con trai có mái tóc vuốt đứng nhuộm vàng vàng chạy lên chặn đường.

Đôi mắt to đen huyền nhìn xoáy vào tên công tử dị hợm, gương mặt lạnh băng không chút cảm xúc. “Biển đi”.

- Ồ! Kiêu căng quá - hần cười ngạo nghễ nhưng nụ cười ấy nhanh chóng vụt tắt khi từ phía đối diện đằng sau lưng cô gái có một luồng sát khí vùn vụt phóng tới. Hần nhanh chóng cúi đầu dịch người nép sang một bên tránh đường cho Trúc Chi.

Cảm thấy là lạ Trúc Chi ngoái đầu lại nhìn thử xem cái gì làm hần sợ đến hồn vía chẳng còn. Thì ra ở phía sau cách chỗ cô không xa tên diên ngạo mạn hôm trước đang nhìn gã bên cạnh như muốn ăn tươi nuốt sống. Không chút biểu cảm cô quay người lại và thẳng chân bước tiếp chẳng thêm quan tâm.

Đặng Khoa cười ngạo nghễ ” Đúng là D.A boy có khác”.

- Đẹp đi.

Thiên Vương gạt lên mắt vẫn không rời bóng dáng nhỏ bé đang hòa mình trong nắng và gió.

- Cậu lại định làm gì nữa đây?

- Theo cậu tôi sẽ làm gì? - Theo thói quen Thiên Vương trả lời bằng cách đặt một câu hỏi khác.

- Nếu biết thì tôi hỏi làm gì? Thừa calo à?

Thiên Vương nhếch môi.

- Cá cược nhé?

- Cá cược? - Đặng Khoa hơi chau mày.

- Ủ! Tôi cá là mình sẽ cửa đổ con bé đó!

- Cái gì? Cậu lại định đùa giỡn con gái nhà người ta nữa à? À...à...định trả thù chuyện cô ấy phớt lờ cậu đó à? Không những một mà là hai lần, đúng không? - Đặng Khoa lại cười trêu.

Thiên Vương trừng mắt rồi từ từ đưa tay kéo cravat xuống Đặng Khoa giật mình liền mím môi lại gật đầu lia lịa.

- Ok! Ok! Vậy tôi sẽ cược là cậu không làm được điều đó!

Trò chơi trừ người thợ săn thứ nhất được bắt đầu.

7. Chương 7: Vườn Mồi

An An đứng nép mình sang một bên tránh đám đông ồn ào đang vây lấy những anh chàng trong câu lạc bộ bóng rổ. Họ đều là những bậc thiên tài về học tập và thể thao, họ như những thổi nam châm lớn luôn hút lấy sự chú ý của mọi người đặc biệt là các cô gái. Hôm nay chẳng hiểu vì lý do gì mà đội trưởng lại lôi cả đội ra sân chơi bóng, đúng là D.A boy luôn làm những chuyện bất thường và chẳng bao giờ có lý do.

Định vòng sang đường khác thì An An gặp Trúc Chi đi vào, cô vui vẻ vừa vẫy tay vừa lớn giọng “Trúc Chi, đây này!”. An An đâu biết khi hai từ Trúc Chi vang lên thì lập tức có cái nhếch môi đầy nguy hiểm.

Tuy mũi chân hướng về phía An An nhưng Trúc Chi vẫn chẳng có phản ứng gì cho cô bạn biết. Luôn là dáng vẻ đơn độc mỏng manh trong nắng và gió.

Bỗng một tiếng hét lớn từ đám đông, quả bóng rổ vút qua các mái đầu lao về phía cô gái nhỏ. Khoảng cách nhanh chóng rút ngắn. Gần...thật gần...toàn thân trở nên bất động Trúc Chi lạng người đi chỉ biết mở to mắt nhìn quả bóng lao về phía mình.

Tích tắc...tích tắc...một giây phút nào đó có bàn tay ai đó nắm chặt lấy cổ tay Trúc Chi lôi mạnh cô về một bên. Quả bóng vút qua thổi tung làn tóc mây.

Vòng tay ai đó đang ôm cô, mùi hương quen thuộc len vào mũi và chỉ trong phút chốc chiếm trọn tâm hồn cô. Là mùi hương năm ấy, mùi hương của gió.

Khi cô còn choáng ngợp trong cảm xúc thì vòng tay ấy đã buông lơi. Nhanh chóng định thần Trúc Chi cố giương mắt thật to để nhìn cho rõ người vừa cứu mình. Đó là một chàng trai cao ráo mặc chiếc áo khoác bóng chày cá tính gương mặt thì bị chiếc mũ lưỡi trai che hết nửa. Còn chưa kịp nhìn kỹ thì người ấy đã quay mặt và nhanh chóng bước đi. Trúc Chi còn chưa kịp phản ứng thì cô như chết điếng khi gió mang giọng nói trầm lạnh của người đó với tai cô.

” cẩn thận đấy Cua!”

Rất thoải mái rất nhẹ nhàng Trúc Chi không hề nghe lầm, là giọng nói đó giọng nói cô ảm ử bấy lâu nay tuy có phần lạnh lùng nhưng chính là âm điệu đó, không nhằm vào đâu được và cả cái cách anh gọi cô là “Cua”.

Cơn gió thanh mát tung vào không gian màu tím hoa bằng lăng, nắng cố len mình qua tán lá rậm choàng mình lên người cô gái nhỏ. Không gian yên ắng chỉ nghe mỗi tiếng lòng đang thổn thức. Thước phim thời gian quay đều...

“Không thích đâu, ngán lắm ngán lắm”.

” Cua ngoan, cua ngoan anh năn nỉ ăn thêm một ít nữa thôi”.

“Anh, em thích mưa”.

” Cảm lạnh bây giờ, cua ngoan vào đây với anh”.

“Lại đây với anh”.

“Cua”

“Cua”

“Cua”

.....Anh, em nhớ anh.

Trúc Chi cuối đầu cắn chặt môi hai tay nắm chặt mép váy, giọng nói kia mùi hương kia đã khơi lại niềm đau trong cô. Những tháng ngày xưa kia lại trôi về trước mắt.

Phớt trên mái tóc thơm một nụ hôn nhẹ. Trúc Chi kinh ngạc quệt vội nước mắt cô ngẩng đầu lên, đôi mắt trong phút chốc tối sầm lại.

- Tóc thơm nhỉ! - giọng nói bồn chồn vang lên.

Trúc Chi đứng lùi ra sau vừa phóng tia nhìn giận dữ vào đối phương vừa vung tay tát mạnh. Thiên Vương siết chặt cổ tay Trúc Chi, anh cười nhạt.

- Em vừa khiêu chiến với tôi đấy!

- Buông ra.

- Không thì sao nào?

Dứt lời anh vòng tay qua eo Trúc Chi kéo cô vào người mình. Trúc Chi vùng vẫy miệng không ngừng mắng.

-Biến thái. Bỏ tôi ra. Đồ biến thái.

- Thử lặp lại hai từ đó xem, tôi sẽ cắn nát môi em đấy!

Trúc Chi nghe thấy thế liền mím môi lại. Thiên Vương cố nén lại để không bật cười trước vẻ tiu nghỉu của cô nàng. Như thế có phải tốt hơn không, chống đối anh làm gì khi chỉ cần anh siết mạnh tay một chút là có thể bóp chết cô.

Không chỉ thế này thôi đâu, anh không dễ dàng buông tha cho cô. Như một con hổ vờn mồi anh từ từ giầy vò cô. Một Demon thực sự.

8. Chương 8: Bản Nhạc Buồn

Giờ giải lao Học viện Trưng Vương lại ồn ào náo nhiệt chủ đề bàn tán nóng nhất mấy hôm nay là việc D.A boy vừa “đá” văng một cô tiểu thư nào đó. Chẳng có chút thương cảm nào dành cho cô gái bởi như dự đoán cô cũng chẳng qua nổi ngưỡng cửa một ngày. Có biết bao người bị xem là trò đùa vậy mà vẫn có khối người muốn lao vào. Bỗng một ai đó chuyển đề tài.

- Hôm qua ở canteen tớ nghe một anh khối 12 nhắc tới Trúc Chi lớp mình đấy!

- Gì? - Ái Vy, cô nàng đồng đẳng tự cao nhất lớp bĩu môi.

- Tớ chỉ nghe loáng thoáng thôi nhưng hình như nội dung câu chuyện là anh ấy khen Trúc Chi lớp mình đẹp.

- Anh ấy cận à? - Một cô bạn khác xen vào. Cả bọn cười ầm lên rồi cùng nhau ném ánh nhìn ghen ghét về phía cô gái đang cảm cú vào quyển sách.

Ái Vy vừa điệu đà vuốt vuốt mái tóc duỗi thẳng màu socola của mình vừa tiếp lời.

- Con nhỏ thấy ghét lúc nào cũng kên kieu không xem ai ra gì. Nhìn cái phong cách của nó đi cứ ra vẻ là đứa con ngoan trò giỏi, à còn sợi dây chuyền có lồng chiếc nhẫn mà nó đeo ở cổ kìa! Như đang muốn chứng tỏ ta đây cũng thời thượng lắm, chẳng hợp tí nào.

Ban đầu Trúc Chi định là sẽ bỏ qua mặc kệ chúng muốn nói gì thì nói nhưng khi nghe đến chiếc nhẫn cô đeo trên cổ là chẳng thể bỏ qua được nữa.

- Ảnh hưởng gì đến các người sao?

- Thấy chướng mắt thì nói vậy thôi. Cấm tôi sao? - Ái Vy cũng chẳng nhúng nhường.

- Thế nhìn tôi làm gì?

- Ừ thì...thì.. - Ái Vy chẳng biết phải trả lời sao nữa, ai bảo cô nhìn người ta làm chi rồi thấy chướng mắt.

Trúc Chi nhếch môi gương mặt lạnh băng, trước khi lướt qua Ái Vy cô không quên ném lại cho cô nàng ánh nhìn nhạo báng.

- Chờ tới với Trúc Chi - An An thở hển hển chạy theo.

- Ra đây làm gì?

- Tớ muốn đi cùng cậu.
- Không cần - Trúc Chi quay mặt đi.
- Tớ...tại tớ không muốn ngồi trong ấy nghe người ta nói xấu cậu. Tớ không cãi lại bọn họ nên chạy ra đây cùng cậu.
- Đợi ở kia đi - Trúc Chi dịu giọng hơn chỉ tay về phía khu vườn rợp bóng mát.

Giai điệu du dương của bản nhạc buồn vang lên thấm đẫm không gian. Từng ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng thực hiện động tác ấn thả trên dây đàn. Tiếng violin réo rắc kéo theo những xúc cảm trong đáy lòng rồi thả vào gió.

Nắng nhẹ len vào hắt những tia sáng màu vàng nhạt lên người cô gái nhỏ. Chiếc váy đồng phục khẽ đu đưa theo nhịp gió, tóc cũng thả mình vào gió. Nắng vàng gió nhẹ ôm lấy cô gái nhỏ có gương mặt đượm buồn và ánh mắt xa xăm đang chơi vĩ cầm tạo nên một bức tranh tuyệt đẹp như thể cô là hóa thân của nắng và gió. Tất cả đều mong manh, mong manh đến tưởng chừng như chỉ một cử động nhỏ thì cô sẽ tan biến ngay tức khắc.

An An ngẩng người ra nhìn Trúc Chi đến nỗi không có lấy một lần chớp mắt, cô đang bị cuốn theo hình ảnh hư ảo này và đang bị giai điệu buồn thương chiếm trọn tâm hồn. Trúc Chi lạnh lùng bất cần và đôi khi ngang ngược mà cô quen biết đây sao? Có thật là Trúc Chi không? Sao người đang chơi vĩ cầm kia lại có vẻ mặt buồn đến thế? Sao trong ánh mắt xa xăm kia lại như đang chất đầy đau thương mệt mỏi bị ai đến thế? Chợt giọt nước mắt hôm nào làm cô chạnh lòng vô cùng. Tất cả những gì cô cảm nhận được chỉ là hai từ “đau thương”.

Trúc Chi đặt cây đàn xuống rồi ngồi cạnh cô bạn như đang mất hồn.

- Sao thế?
- Hả? à..ừ...- An An giật mình ngơ ngác.
- Ổn chứ?
- Tớ không sao, chỉ là tớ bị tiếng đàn của cậu cướp mất hồn thôi. cậu chơi hay lắm.

Trúc Chi cười nhẹ, một nụ cười hiếm hoi kể từ lúc ấy.

- Cảm ơn.
- Cảm ơn gì chứ? Tớ nói thật lòng chứ có nịnh hót gì đâu.

-...

- Trúc Chi này, tớ hỏi cậu chuyện này cậu đừng giận tớ nha!
- ...Ừ!

- Cậu có chuyện buồn hay sao vậy? Qua bản nhạc và qua cách cậu chơi tớ cảm nhận được cậu đang rất đau lòng phải không?

Trúc Chi vẫn giữ vẻ mặt lạnh băng nhìn An An nhưng trong mắt không giấu nổi sự ngạc nhiên, cô không nói gì hết chỉ nhìn rồi im lặng quay mặt đi, mắt hướng ra nơi ngọn gió đang vờn đám lá khô.

An An cảm thấy chua xót bởi dáng vẻ này của Trúc Chi, cổ trấn tĩnh cô tiếp lời.

- Không sao. cậu không cần phải nói nhưng - An An bất chợt áp hai tay mình lên má Trúc Chi xoay mặt cô về phía mình - Trúc Chi, cậu nghe cho rõ đây. Bất kể khi nào cậu cảm thấy mình yếu đuối mệt mỏi thì hãy tựa vào vai tớ. Chỗ này luôn dành sẵn cho cậu.

An An vỗ vỗ lên vai mình rồi nở nụ cười hiền. Trúc Chi cũng bật cười theo.

Gió vút lên quăng mình vào khoảng không gian vô tận. “Nghe thấy không anh? Bản violin buồn”.

9. Chương 9: Thiên Thần Giấu Mặt

- Một chết đi được. Dù đã chuẩn bị tinh thần rất kỹ nhưng tớ vẫn bị sock trước cái đề kiểm tra - An An nghiêng người áp một bên má xuống bàn hai tay buông thông, gương mặt thần thờ - Cậu làm tốt không?

- Được. Không xong à?

- Không! Cũng khá ổn. Ôi đầu tớ sắp nổ tung rồi hại não quá đi mất.

Trúc Chi rút một bên headphone cắm vào tai An An rồi áp mặt xuống bàn đối diện với An An.

- Nhạc không lời, thư giãn đi.

An An vui ra mặt, vậy là cuối cùng cô cũng có một người bạn một người thực sự quan tâm đến cảm nhận của cô. An An nắm lấy tay Trúc Chi nhẹ giọng.

- Cậu thích violin lắm à? Bài này hay thật! Tên là gì thế?

- Song from secret garden. Là anh ấy chơi đấy! - ánh mắt Trúc Chi thoáng buồn.

An An biết mình đã vô tình chạm vào vết thương của bạn, cô siết chặt tay Trúc Chi hơn.

- Xin lỗi! Tớ không cố ý làm cậu buồn.

- Đừng lo. Quen rồi.

- Rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi, tin tớ đi.

- Trúc Chi, có người tìm cậu kìa. - Thành nam đứng ngoài cửa lớp hét vọng vào.

Trúc Chi hơi chau mày nhìn cậu nam sinh đứng trước mặt mình.

- Cậu tìm tôi?

- Ừ! Có người nhờ tôi đưa cho cậu cái này - Cậu nam sinh chuyền hộp quà vào tay Trúc Chi rồi nhanh chóng biến mất.

Quà? Có người tặng quà ỉnh? Trúc Chi không tin vào những gì đang xảy ra, có điều gì đó không ổn. Hộp quà nhỏ có những họa tiết chìm màu tím cái màu mà cô vô cùng ghét.

- Cậu có quà à? Vui nhỉ! Ai tặng thế?

- Không biết. Chẳng thích chút nào.

- Cậu mở ra thử đi - An An háo hức.

Trúc Chi mở nắp hộp quà. Đôi mắt trong nhanh chóng kéo mây xám xịt gương mặt tái nhợt. An An cũng tái mặt đi không nói được câu nào. Trong hộp quà nhỏ xinh là một con tắc kè đen lốm đốm bông trắng, cái kì trên lưng nó dựng đứng lên hai mắt mở to trông thật gớm ghiếc. Phải kim chế lắm Trúc Chi mới không hét lên. Cả lớp cười ồ lên, dường như ai cũng khoái chí với trò đùa quái ác này.

Cổ thu hết can đảm Trúc Chi nhặt mẩu giấy ticket màu xanh dán trên lưng con tắc kè. Dòng chữ đập vào mắt làm toát bộ máu trong người cô như sôi lên đập tắt luôn cả sợ hãi. "Tặng bé con".

Trong đầu Trúc Chi hình dung ngay chủ nhân của món quà này, chỉ có thể là hần. Rõ là hần chơi khăm cô. Được thôi! Đã muốn thế thì việc gì phải nhún nhường. Trúc Chi này không dễ ức hiếp đâu.

Gió lướt qua mái tóc đen tuyền Thiên Vương nhếch môi cười khi thấy Trúc Chi tay cầm hộp quà hăm hăm đi tới.

Thẳng tay ném hộp quà vào người đối diện Trúc Chi lớn tiếng.

- Diên. Muốn gì đây? Định chơi tôi hả?
- Không thích sao? - Thiên Vương nhún vai.

Trúc Chi nhái cách cười của Thiên Vương, cô nhếch môi lên rồi quay người bỏ đi nhưng chỉ đến bước thứ hai nhanh như tia chớp Trúc Chi xoay người lại mạnh tay tát vào mặt tên nam sinh luôn mang phiền toái đến ỉnh.

Cái tát mạnh và bất ngờ khiến Thiên Vương sững sờ, một bên má đã ửng đỏ lên. Gương mặt anh nhanh chóng tối sầm lại, ánh mắt sắc lạnh như ngàn mũi dao. Đoán biết anh ta sẽ nổi giận Trúc Chi nhanh chóng chạy đi. Cô gái nhỏ phóng như bay nhưng những bước chân nhỏ bé của cô không tài nào thoát khỏi những sải chân dài của ác quỷ.

Dòng nước lạnh nhấn chìm cô gái nhỏ, cô càng cố ngoi lên thì càng lại đuối sức và chìm sâu xuống hơn. Không thể thở được nữa tay chân mềm nhũn ra mọi thứ dần chìm vào bóng tối.

Bóng dáng quen thuộc mập mờ trong làn sương trắng, giọng nói trầm ấm nhẹ vang lên “Cua đến đây, đến đây với anh”. Trúc Chi vội chạy đến, chỉ trong tích tắc nữa nữa là cô có thể nắm lấy bàn tay ấy nhưng cô vẫn còn chưa kịp chạm đến thì ai đó đã mạnh tay lôi cô trở về.

Trúc Chi ho sặc sụa, thở gấp để theo kịp nhịp tim. Vòng tay ai đó nâng cô dậy rồi để cô tựa vào vòm ngực rắn chắc. Vật vã một lúc lâu Trúc Chi mới lấy lại được nhịp điệu cân bằng cho hơi thở, hàng mi cong khẽ hé mở mọi thứ dần hiện rõ trước mắt.

- Con bé rắc rối, không sao rồi chứ?

Định hình được giọng nói kia trúc Chi liền nhoài người ra phía trước thoát khỏi vòng tay ma quái.

- Vậy là không sao rồi chứ?
- Có gan quăng tôi xuống hồ sao không có gan để tôi chết luôn đi, cứu làm gì?
- Thế thì dễ cho em quá!
- Rốt cuộc anh muốn làm gì đây? Tôi đắc tội gì với anh chứ?
- D.A boy này chẳng bao giờ cần lí do - Thiên Vương vuốt lại mái tóc ướt nước rồi lãnh đạm bước đi.

Trúc Chi thẫn thờ bước đi trong nắng và gió, trông cô thật thê thảm với bộ dạng ướt nhem như một con mèo con mắc mưa. Cô tự mỉm cười giấu cơn bão bên trong, Trúc Chi ngang ngạnh bướng bỉnh chưa bao giờ chịu thua ai nay lại thảm hại thế này. Thật đáng buồn cười.

Cô chạnh lòng khi nhớ đến ngày xưa giá như có anh ở đây thì cô đã không khổ sở thế này, giá như có anh ở đây thì cô đã khóc thật to chứ không phải cắn chặt môi thế này, giá như có anh ở đây cô đã không phải tái người đi vì lạnh, giá như...và giá như...

“Đơn độc quá phải không Trúc Chi? Tất cả mày có chỉ là hai từ giá như”.

Bất chợt từ đâu đó một bóng dáng cao lớn đi lướt qua, trong giây phút chạm mặt người lạ đã dúi bộ đồng phục mới tinh tươm vào tay Trúc Chi và dịu giọng.

“Đừng mặc đồ ướt cảm lạnh đấy! Cua ngoan”

Hai từ “Cua ngoan” khiến tim cô bỏ lỡ một nhịp, bàng hoàng vô độ toàn thân cô trở nên vô dụng cứ đứng chôn chân tại chỗ. Đến khi chút lí trí còn sót lại nhắc nhở cô quay lại thì chẳng thấy bóng dáng ai cả chỉ còn cô với những hàng cây đang cuối đầu trước gió.

Tận sâu trong đáy lòng cô đang gào thét tên anh, có phải là anh? Có phải anh trở về từ những ước ao của cô? Hay là một thiên thần nào đó thay anh đến cứu giúp cô?.

10. Chương 10: Iceboy

- Chú ý! Chú ý!

Thành Nam đập đập tay lên bảng hô to. Mọi người đều im lặng hướng ánh mắt chờ đợi về phía anh chàng. Thành Nam hắng giọng làm ra vẻ trịnh trọng.

- Tin cực nóng! Hôm qua D.A boy và Iceboy của chúng ta đã có một cuộc đụng độ.

Nghe đến đây cả lớp nháo nhào lên như thể trời sắp sập xuống đến nơi. Thành Nam lại đập tay vào bảng cổ sức hết thật to.

- Im lặng! Tổ còn chưa nói hết mà. Chỉ là vài ba câu mâu thuẫn với nhau thôi chưa đến độ đánh nhau. Hình như nguyên nhân chính là vì một cô gái nào đó.

Đến đây thì độ nháo nhào tăng lên gấp bội, ai nấy đều nhiệt tình bàn luận.

- Có thật không đấy? Đúng chuyện hi hữu.

- Ai mà có sức ảnh hưởng đến thế?

- Iceboy cũng biết rung động nữa sao?

- Ôi tớ không tin đâu, không chịu đâu!

....

An An khẽ thở dài ánh mắt chùng xuống.

Đã mấy ngày trôi qua mà học sinh Trưng vương vẫn nhiệt tình bàn luận về cô gái bí ẩn gây nên mâu thuẫn giữa hai hotboy thậm chí họ còn mở cuộc điều tra săn lùng tin tức nhưng mọi thứ vẫn mịt mờ, ngay cả cây thông tin Thành Nam cũng phải chịu bó tay. Thực ra vẫn còn một phương pháp nữa mà không ai muốn thử hay nói thẳng ra là không dám thử - đó là hỏi trực tiếp người trong cuộc.

Đối với D.A boy thì đó là chuyện không tưởng, tìm đến anh chẳng khác nào bạn tự thưởng mình tấm vé bị đuổi học và cơ hội diện kiến tử thần.

Còn đối với Iceboy Đông Quân cũng chẳng khá hơn, ở cạnh Iceboy chẳng khác nào ở cạnh tảng băng ngàn năm, lạnh vô cùng. Iceboy - một anh chàng có ngoại hình cao ráo nam tính gương mặt đượm buồn và đôi mắt lạnh phát ra những tia nhìn vô cảm, tính tình thì chỉ vồn vện hai từ “lạnh lùng” rất hiếm khi cười và cũng rất ít khi trò chuyện với ai, dường như lúc nào anh cũng một mình. Chẳng ai có đủ tự tin và kiên nhẫn để bắt chuyện với anh nên hầu như mọi người đều dồn toàn bộ sức lực và tâm trí cho việc ngắm nhìn hơn là bắt chuyện với anh.

Một phương án hữu hiệu nhưng chẳng khả thi nên tất cả việc cần thiết là kiên nhẫn chờ đợi.

An An đang loay hoay tìm bàn trống trong canteen ồn ào đông đúc thì Trúc Chi nghiêng đầu ra hiệu về phía chiếc bàn trống dưới một tán cây rợp bóng mát.

- Không được đâu.

An An lắc đầu.

- Sao không?

- Bàn đó D.A boy thường ngồi lắm, không được đâu.

- Ai đến trước thì ngồi việc gì phải sợ.

Trúc Chi bướng bỉnh tiến về phía chiếc bàn trống mặc cho An An ngăn cản. Nhưng chỉ được vài bước chân thì Trúc Chi đã đứng sững lại, cô chột lạng người đi. Cặp đồng tử dần to hết cỡ để cố thu vào tầm mắt bóng dáng người đang tiến về phía cô. Trống ngực đập liên hồi và mạnh dần theo từng bước chân của anh. Trong nắng vàng con người ấy trở nên lung linh huyền ảo như một thiên thần đang dạo bước chốn nhân gian.

Không còn chút sức lực Trúc Chi buông xuống cánh tay để rơi khay thức ăn.

‘Xoảng’ - âm thanh khô khốc vang lên rồi mọi thứ vụt tắt.

11. Chương 11: Giác Mơ Và Hiện Thực

Chiều về nắng thay màu áo - màu ánh cam dịu dàng rồi lang thang qua từng ngõ ngách, nắng len mình vào cửa sổ và vô tình đánh thức ai đó. Hàng mi cong khẽ cử động, không gian yên ắng với một màu trắng toát được mở ra. Trúc Chi đảo mắt nhìn quanh và khẽ thở dài khi biết mình đang ở phòng y tế.

Ấn mạnh vào hai bên thái dương để cố nhớ lại chuyện gì đã xảy ra. Từng mảnh kí ức được ghép lại mọi thứ dần hiện ra, Trúc Chi nhanh chóng nhảy khỏi giường và lao ra ngoài. Rõ ràng là anh, anh bằng xương bằng thịt cô không nhầm, không thể nào nhầm lẫn được người đó chính là anh - người mà cô hằng mong nhớ trong vô vọng.

Trúc Chi đứng yên mắt không rời người đang đứng xoay lưng về phía cô. Dáng vẻ quen thuộc này khiến tim cô đập mạnh liên hồi, Trúc Chi mấp máy môi:

- Anh gì...

Câu nói bị bỏ dở khi người thanh niên ấy quay mặt lại, Trúc Chi không còn biết phải làm gì nữa cô đang lạc lõng giữa bộn bề cảm xúc. Là ánh mắt ấy, gương mặt ấy, mọi thứ đã quá quen thuộc sao giờ lại trở nên kinh hãi thế này? Cô từng ao ước một phép màu nào đó biến những giây phút kinh hoàng ấy thành hư không và mang anh trả về cho cô. Giờ thì sao đây? Thật hay là mơ? Có thật là anh hay chỉ là ảo ảnh sương khói? Hay là nỗi nhớ điên dại trong cô hóa thành?

Nước mắt tự động lăn xuống mặt chát bờ môi.

Người thanh niên ấy cười hiền lành, anh dang rộng vòng tay “Cua. Đừng khóc. đến đây với anh”. Giọng nói trầm ấm nhanh chóng hút lấy hồn Trúc Chi.

- Phong!

Trúc Chi chạy đến ôm chầm lấy anh.

Là anh thật rồi! Cô cảm nhận được hơi ấm từ vòng tay anh, cô nghe được nhịp đập tim anh và cô ngửi được mùi hương quen thuộc từ anh. Là anh thật rồi, Phong của cô đã trở về. Phép màu đã linh nghiệm.

- Được rồi, cua ngoan của anh đừng khóc nữa.

Trúc Chi dụi mặt vào vòm ngực rắn chắc, cô ôm chặt anh hơn như thể chỉ cần cô buông lời là anh sẽ biến mất.

Trên gương mặt ấy một nụ cười đắc thắng nham hiểm khiêu khích một ánh mắt lạnh ngang tàn gần đấy.

.....Trúc Chi mở mắt ra thì thấy An An ngồi cạnh đang chăm chú nhìn mình.

- May quá cậu tỉnh rồi. Cậu thấy trong người thế nào rồi? Có đau ở đâu không?

- Đây là đâu? Sao tớ lại ở đây?

Trúc Chi nhồm người dậy hai tay ôm lấy đầu, choáng váng nặng nề như thể vừa tỉnh dậy sau cơn say.

- Cậu không nhớ gì sao? Lúc trưa cậu bị ngã ở canteen Iceboy đã giúp tớ đưa cậu vào đây. Đây là phòng y tế.

- Phòng y tế? - Trúc Chi chau mày nhớ lại.

Rõ ràng khi này cô đã tỉnh lại và đã gặp Phong. Chuyện gì xảy ra thế này? Cô mơ chẳng? Không! Không phải vậy! Cô đã thực sự nhìn thấy anh, chạm vào anh, mùi hương của anh vẫn còn đây. Trúc Chi đảo mắt nhìn quanh tìm kiếm bóng dáng quen thuộc nhưng chẳng có ai khác ngoài cô và An An.

- Cậu ổn chứ? cậu bất tỉnh từ trưa đến giờ đây. Tổ lo lắm vừa xong tiết cuối là tớ chạy xuống đây liền đó.

An An vuốt lại mái tóc hơi rối của Trúc Chi.

- Không! Lúc này tớ đã tỉnh dậy tớ còn gặp Phong mà!

- Phong nào? Cậu nói gì thế?

- Tớ phải tìm anh ấy! - Trúc Chi nhảy khỏi giường - Nhất định là anh ấy vẫn còn ở đây.

- Mọi người đã về hết rồi chẳng còn ai đâu, giờ chỉ có tớ và cậu thôi - An An vội níu tay Trúc Chi lại.

Màn đêm buông xuống khoác lên vai mọi thứ sự tĩnh lặng và cái se se lạnh.

12. Chương 12: Quyền Của Quỷ

Thiên Vương ngã người nằm dài trên sofa, mắt dán lên tầng nhà, bộ óc quỷ quyết dư thừa chất xám đang tính toán điều gì đó. Không gian yên tĩnh chỉ còn tiếng máy điều hòa khẽ khàng phả từng luồng hơi lạnh vào căn phòng rộng.

Không chịu nổi sự tĩnh lặng bất thường này thầy Hiệu trưởng nhấp nốt ngụm cà phê cuối cùng để tự trấn an rồi từ tốn lên tiếng để phá vỡ sự tĩnh lặng mang màu nguy hiểm này.

- À...lúc sáng Trúc Chi có đến phòng giám thị xin được xem danh sách những học sinh khối 12, con bé đang tìm ai đó thì phải.

- Rồi sao?

- Theo quy định của trường thì học sinh không được phép xem danh sách tổng hợp đó. Tội nghiệp con bé buồn thiu.

- Vô thưởng vấn đề chính đi. Thầy muốn hỏi gì?

Thiên Vương lạnh nhạt mắt vẫn dán vào tầng nhà. Còn thầy Hiệu trưởng thì giật mình suýt đánh rơi cặp kính, thầy biết sớm muộn gì Thiên Vương cũng đoán biết ý đồ tham dò của thầy nhưng không ngờ lại nhanh đến thế. Đúng là Thiên Vương! Chẳng thể nào qua mặt cậu ấy.

- Cậu định làm gì?

- Làm gì?

- Cậu thừa biết mà còn hỏi. Thì chuyện hôm qua đấy! Trúc Chi và...

- Thầy cũng thấy? - Thiên Vương ngắt lời.

- Ừ! Tôi thấy.

- Thầy làm Hiệu trưởng kiểu gì vậy/ Chỉ biết giương mắt nhìn học sinh ôm nhau ngay trong trường - Thiên Vương gắt lên.

- Cậu còn đứng nhìn thì sao tôi dám mạnh động.

- Tốt nhỉ? Hình như ông quên mất ngoài cái danh hiệu Hiệu trưởng Trưng Vương ra ông còn là quản gia Minh chuyên “dọn dẹp” mọi vật cản cho gia đình tôi. Có cần tôi nhắc ông phải làm thế nào không?

- Không! Không! Tôi hiểu rồi.

- Tốt! Giờ thì dừng phiên đến tôi.

- Cậu lại định ngủ ở đây à? Lỡ ai vào thì sao?

Thiên Vương không nói tiếng nào anh nhắm mắt lại. Thầy Hiệu trưởng khẽ thở dài, Thiên Vương ít khi ở lại phòng Hiệu trưởng chỉ khi nào anh thấy mệt mỏi hay phiền muộn điều gì đó mới tìm đến đây nhưng tuyệt nhiên anh chẳng nói gì cả chỉ đến và ngủ.

Thầy Hiệu trưởng bỗng cảm thấy lo lo sợ sợ bởi mỗi khi sau hành động này của Thiên Vương thì luôn có một kế hoạch mang tên bí kịch được bắt đầu.

Trừ Đăng Khoa ra không một ai trong Học viện này biết rằng thầy Hiệu trưởng chính là quả gia của nhà Thiên Vương, ông được ba của Thiên Vương điều đến làm Hiệu trưởng khi anh bắt đầu học tại đây.

Mẹ Thiên Vương mất lúc anh mới được sinh ra, là con trai độc nhất nên anh rất được ba cưng chiều, ông luôn đáp ứng mọi yêu cầu của anh một cách vô điều kiện thậm chí ông còn để anh nhúng tay vào công việc kinh doanh của mình.

Chứng kiến sự trưởng thành của Thiên Vương qua từng ngày từng giờ quả gia Minh rất hiểu tính anh nhưng mãi cho đến bây giờ ông vẫn không thể nào đoán được những tính toán trong đầu anh. Nó quá sắc xảo!

.....Trúc Chi vẫn dán mắt vào quyển sách nhưng cô không tài nào tập trung được, đầu óc cô cứ mãi suy nghĩ về cảnh tượng chiều hôm ấy. Trúc Chi gần như muốn phát điên lên mọi thứ rối bởi đan xen giữa hư và thực. Thực thực hư hư, bao nhiêu giả thuyết cô đặt ra đều trở nên điên rồ bao nhiêu cố gắng đều trở nên thừa thãi.

- Thực sự thì chuyện gì đang xảy ra với cậu vậy? Người tên Phong mà cậu tìm là ai thế?

-

An An thở hắt ra chùng giọng xuống.

- Ừ được rồi. Nếu cậu không muốn nói thì thôi vậy. Nhưng khi nào cậu cần giúp đỡ thì hãy nói tớ biết.

- Chính tớ cũng không biết chuyện gì đang xảy ra với mình.

- Tớ đã thử hỏi Thành nam rồi không có ai tên Thanh Phong như cậu nói cả.

Trúc Chi không nói gì thêm cô hướng mắt ra sân trường nơi ngọn gió đang vờn những tán lá. "Anh không còn tồn tại thật sao?".

13. Chương 13: Chạy Theo Nỗi Niềm

Cơn ác mộng lại ập đến kinh hoàng vô độ khắp người cô đều là máu rất nhiều máu, cô đã không ngừng gào thét tên anh trong tiếng nấc nhưng anh cứ lạnh dần trong tay cô và rồi anh tan biến. Đau như ngàn mũi dao đâm xuyên tim.

Trúc Chi ngồi ủ rũ với đôi mắt thâm quầng vì cơn ác mộng đêm qua, cô như bị vắt kiệt toàn bộ sức lực.

- Cậu có muốn ăn gì không để tớ mua cho?

- Không. Cảm ơn!

- Không được, cậu phải ăn chút gì chứ. Để tớ đem lên cho cậu ly sữa nóng nha! Đói tớ một lát, đừng đi đâu đấy.

Vừa dứt lời An An chạy vội xuống canteen giờ thì phòng học vắng tanh chỉ còn mỗi Trúc Chi, cô mệt mỏi nằm gục xuống bàn, cơn buồn ngủ nhanh chóng kéo sụp mi mắt nặng trĩu.

Ai đó bước vào nhẹ nhàng đến bên cô. Ai đó đặt lên bàn cô một cái bánh sandwich nhân trứng thịt và một ly sữa nóng. Ai đó rất nhẹ khoác lên người cô chiếc áo vẫn còn vương hơi ấm.

Trúc Chi giật mình tỉnh giấc tim cô khẽ run lên vì mẫu giấy ticket màu xanh có nét chữ đẹp rất quen thuộc “Đừng bỏ bữa”. Trúc Chi chạy nhanh ra ngoài thì gặp An An đang cẩn thận bê ly sữa nóng.

- Cậu có thấy nam sinh nào quanh đây không?

- Không. Tớ không thấy ai cả, có chuyện gì vậy?

Chưa nghe hết câu Trúc Chi đã vội chạy đi. Cô điên cuồng chạy quanh sân trường trong cái nắng bỏng rát, mắt không ngừng tìm kiếm bóng hình quen thuộc. Mỗi gương mặt cô lướt là thêm một nỗi vô vọng đè nén con tim.

Không còn sức để chạy nữa Trúc Chi lê từng bước nặng nề, mũi chân cứ tự do bước mà không hề hỏi qua lí trí. Gió lướt theo nhẹ nhàng ôm ấp dỗ dành. Gió vô tình không biết mình đã mang tiếng đàn violin chạm vào nỗi niềm đang thổn thức của cô gái nhỏ.

Là giai điệu của bài Song from secret garden, từng nốt nhạc lướt theo gió cửa sâu vào nỗi niềm. Đôi chân lao nhanh về phía khu vườn của Học viện - nơi phát ra tiếng đàn. Trúc Chi chạy hết sức có thể, tiếng đàn vẫn du dương càng lúc càng gần nhưng khi cô đến nơi thì tiếng đàn đã tắt lịm, giai điệu đã bị bỏ ngỏ. Chẳng có ai ở đây cả, chỉ có cô với vòng dây đau thương quấn chặt.

Gió khẽ lùa những chiếc lá khô.

Trúc Chi cuống đầu hai tay nắm chặt mép váy, cô bật khóc, đôi vai nhỏ run lên theo từng tiếng nấc.

“Có phải là anh không? Làm ơn cho em biết đi. Em đau lắm rồi, sắp không chịu nổi nữa rồi. Xin anh đấy! Phong ơi!”

Trong góc khuất ở gần đây có một đôi mắt đẹp hướng ánh nhìn lạnh lùng về phía cô gái nhỏ môi nở một nụ cười nửa miệng - nụ cười của sự hài lòng.

Khi tâm trạng đã khá hơn được đôi ba phần Trúc Chi trở về lớp cô lầm lũi bước đi trong nắng và gió đáng vẻ mỏng manh cô độc.

Bước chân nặng trĩu của cô chạm phải mũi một đôi giày Adidas trắng muốt bên má ngoài có kẻ ba sọc đỏ trông rất ngang ngạnh. Chẳng buồn ngẩng mặt lên xem là ai cũng chẳng buồn nói lời xin lỗi Trúc Chi lách người sang một bên.

- Ngu ngốc!

Giọng nói quen quen vang lên bên tai Trúc Chi đứng lại nhưng không nhìn người nói và cũng không trả lời. Có lẽ người kia đã nói đúng. Cô ngu ngốc, đúng thật là ngu ngốc khi biết rõ sự thật mãi mãi là sự thật chẳng thể nào thay đổi được vậy mà cô vẫn cố chấp mong chờ cố chấp tin rằng phép màu nào đó đã linh nghiệm. Anh đã đi, đi thật xa đi về một nơi mà dù cố gắng đến mấy cô vẫn không tài nào với đến. Yêu anh cô chỉ có thể yêu qua những giấc mơ và những hồi ức xưa cũ.

- Không những rắc rối mà còn ngu ngốc. Không biết phân biệt đâu là thật đâu là giả. Gọi em là đồ đại đàn độn cũng vừa.

- Liên quan gì đến anh? - Trúc Chi gằn giọng.

- Đúng là đàn độn, cố nhét vào đầu những gì tôi đã nói.

Thiên Vương vỗ vào đầu Trúc Chi rồi bước đi. Anh không hiểu vì sao mình lại phải lên tiếng cảnh báo cho cô biết về cái bẫy phía trước, anh cao ngạo không muốn ai xen vào cuộc chơi của mình hay anh sợ con mồi của mình sẽ bị người ta cướp mất hay là anh đang lo cho cô bé kia?

Cuộc săn đuổi của người thợ săn thứ hai đã chính thức bắt đầu.

14. Chương 14: Những Ngôi Sao Xanh

An An một mực kéo Trúc Chi xuống canteen buộc cô nàng phải ăn gì đó. Trúc Chi miễn cưỡng gọi một bát súp bí ngô cho có lệ.

- Cậu ăn đi chứ đừng có lo xếp ngôi sao nữa.

An An giằng lấy mẫu giấy nhỏ màu xanh trên tay Trúc Chi.

- Phiền! - Trúc Chi nhú mày khó chịu giật lại mẫu giấy rồi xếp nốt thành một ngôi sao màu xanh bé xinh.

An An thở dài chịu thua trước cái tính ương ngạnh của Trúc Chi, cô hướng mắt về lọ thủy tinh nho nhỏ chứa đầy những ngôi sao xanh bé bé xinh xinh.

- Một lọ thủy tinh này được bao nhiêu cái?

- 230.

- Cậu xếp được bao nhiêu ngôi sao rồi?

- 4756.

- Gì? Sao nhiều thế? Cậu định đổi điều ước gì mà xếp nhiều thế?

- Chẳng đổi gì cả.

- Thế cậu xếp làm gì?

- Gửi về thế giới bên kia. - Trúc Chi bình thản trả lời.

An An há hốc miệng chưa kịp hỏi gì thêm thì từ bàn bên cạnh một vài giọng nói khích bác vang lên.

- Không biết lát nữa nó sẽ dùng chiêu gì nữa đây? Cáo thật! Đã tiếp cận được Iceboy.

- Phải đó. Coi vậy mà thủ đoạn ghê.

Trúc Chi chẳng buồn quan tâm câu nói ấy phát ra từ đâu và dành cho ai, cô vẫn bình thản như không nghe thấy gì nhưng theo phản xạ An An đã hướng mắt về phía tiếng nói phát ra. Đường như chỉ đợi có như thế bốn, năm cô gái bàn bên cạnh lập tức đứng dậy tiến đến bàn Trúc Chi.

- Mày nhìn gì? Tao nói không đúng sao?

Minh Minh - một nữ sinh khối 12 ỷ lại gia đình giàu có và có chút nhan sắc nên luôn tỏ thái độ coi khinh người khác và hay gây chuyện.

- Tội nghiệp một kẻ bám đuôi. - Trúc Chi nhếch môi.

An An sợ hãi nín tay Trúc Chi lại khẽ giọng.

- Thôi nào Trúc Chi. Đừng đụng chạm đến chị ta.

- Nói gì thế con bé kia? - Minh Minh túm lấy vai An An.

Trúc Chi hất mạnh cánh tay Minh Minh ra, cô kéo An An về phía sau mình. Gương mặt Trúc Chi vẫn lạnh không hề có chút sợ hãi, cô định với tay lấy lọ ngôi sao rồi đưa An An tránh đi chỗ khác nhưng Minh Minh đã nhanh tay giật lấy.

- Ngôi sao xanh! Gửi về thế giới bên kia à?

Minh Minh cười lớn với mấy cô bạn của mình rồi vung tay ném mạnh lọ thủy tinh vào bức tường canteen.

“Xoảng”

Tiếng thủy tinh vỡ nát, những ngôi sao xanh bé xinh bị ném tung ra ngoài nằm vương vãi trên nền gạch. Trúc Chi trừng mắt nhìn Minh Minh kiêu ngạo nhún mũi giày của mình xuống những ngôi sao bé nhỏ. Trúc Chi giận run lên.

Một cuộc ẩu đả gây náo loạn canteen.

Trúc Chi dần mở mắt ra, cảm giác toàn thân ê ẩm, đầu thì đau nhức vô cùng. Lại không gian yên tĩnh và gam màu trắng toát của phòng y tế hiện lên trong đôi mắt trong. Trúc Chi không còn nhớ chuyện gì đã xảy ra sau khi cô bị Minh Minh túm tóc rồi đập đầu vào tường. Trúc Chi khẽ thở dài mệt mỏi, không biết An An thế nào rồi?

- Tỉnh rồi à?

Trúc Chi nghiêng đầu qua thì thấy Thiên Vương ngồi trên ghế cạnh giường cô, hai chân dúi thẳng gác hẳn lên chiếc giường bên cạnh, tai anh vẫn còn đeo headphone từ chiếc máy mp3 màu xanh.

Thấy Trúc Chi nhìn chằm chằm chiếc máy mp3 Thiên Vương lên giọng.

- Toàn nhạc không lời. Chán!

- Trả đây! - Trúc Chi nhੌm người dậy giật lấy chiếc máy mp3.

Cái đầu quần băng trắng toát của cô vẫn còn rất đau suýt nữa thì cô ngã chúi xuống nền may dẫu Thiên Vương đỡ kịp.

- Người bé xú mà gan to quá nhỉ. Hai chọi năm.

- Kệ tôi.

- Bị đui học đấy!

- Kệ tôi.

Thiên Vương nén cơn giận, anh thở hắt ra.

- Được rồi. Kệ em nhưng nhớ về giặt sạch áo khoác trả cho tôi đấy! Con bé rắc rối.

Thiên Vương nhún vai bỏ ra ngoài. Lúc này Trúc Chi mới cuối xuống nhìn lại mình. Tay chân bị xay xát nhiều chỗ nhưng đã được bôi thuốc cẩn thận, đồng phục thì rác bươm bám đầy bụi bẩn, trên người cô đang mặc chiếc áo khoác trường của Thiên Vương, bên cạnh cô lúc này là bộ đồng phục mới.

15. Chương 15: Hai Con Người Một Gương Mặt

An An đặt lọ thủy tinh xuống chứa đầy những ngôi sao xanh bé xinh xuống bàn rồi ôm chầm lấy Trúc Chi mà thút thít.

- Cậu không sao rồi, thật may quá. Tổ cứ sợ cậu sẽ xảy ra chuyện. Hôm qua D.A boy không cho phép tớ ở lại với cậu. Tổ lo lắm.

- Không sao rồi!

Trúc Chi dúi vào tay An An mảnh khăn giấy.

- Tổ nhặt lại toàn bộ số ngôi sao cho cậu rồi nè! Nhưng những cái bị hư tớ không sửa lại được.

- Cảm ơn!

Trúc Chi ôm gọn lọ thủy tinh vào lòng bàn tay. Những ngôi sao xanh bé nhỏ luôn làm lòng cô dịu êm.

- Có bị thương không?

- Tổ à? À tớ không sao. cảm ơn cậu vì lúc đó đã che chở cho tớ,...hix...nếu cậu mà có chuyện gì thì tớ...tớ...

- Được rồi. Không sao rồi. - Trúc Chi vuốt tóc An An như dỗ dành một đứa trẻ.

- Cũng may lúc đó D.A boy đến giúp nếu không bọn mình cũng tiêu.

- D.A boy? Hắn giúp chúng ta? - Trúc Chi nhú mày tỏ vẻ ngờ vực.

- Ủ! Là anh ấy. Cậu không biết đâu nhìn anh ấy lúc đó đáng sợ lắm. Anh ấy đã...

An An chưa nói hết câu thì trên bục giảng Thành Nam cao giọng.

- Tin mới đây. Minh Minh khối 12 hôm qua bị D.A boy trừng phạt đã chính thức bị đuổi học sáng nay, những người có liên quan cũng đều bị đuổi.

Cả lớp đều im lặng đưa mắt về phía An An và Trúc Chi. Tất cả đều có chung một thắc mắc là tại sao hai cô bạn này vẫn bình an vô sự mà ngồi đây. Như hiểu được ý của cả lớp Thành Nam cười gượng gạo nói giọng chứa chấy.

- À tất nhiên hai bạn Trúc Chi và An An lớp ta không bị đuổi. Hai bạn là nạn nhân mà.

Sau câu nói của Thành Nam những cái đầu nhanh nhạy còn lại lập tức hiểu ra vấn đề rằng cô gái kia có sự che chở ngầm của cả thiên thần và ác quỷ.

- Trừng phạt? - Trúc Chi nhú mày nhìn về phía An An chờ đợi một lời giải thích.

- Hôm qua khi cậu bị đánh ngất D.A boy đã xuất hiện, anh ấy không nói không rằng thẳng tay tát mạnh vào mặt Minh Minh mấy cái không những thế anh ấy còn túm tóc rồi đập đầu chị ấy vào tường như chị ấy đánh cậu vậy. Chưa hết đâu D.A boy còn thẳng tay cắt luôn mái tóc mái của chị ấy. Khiếp lắm! - An An rùng mình.

Trúc Chi nghe xong liền đảo mắt nhìn xung quanh, ai nấy cũng đều đang nhìn cô bằng ánh mắt e ngại. Khẽ thở dài Trúc Chi nằm áp mặt xuống bàn. Đây là quyền lực của D.A boy đó sao? Cô không biết mình nên vui hay nên buồn khi có sự che chở từ ác quỷ.

- Cậu thật là may mắn, lần nào gặp chuyện cũng có những nhân vật đặc biệt giúp đỡ. Cậu có cảm ơn Iceboy chưa? Anh ấy đã từng giúp lần cậu bị ngất ở canteen đấy!

- Chưa. Tổ quên mất nhưng tớ không biết mặt anh ấy.

- Này, nói nhỏ cậu nghe tớ vừa phát hiện ra chuyện này - An An hơi cúi người xuống, nhỏ giọng. - Iceboy Đông Quân và cậu rất giống nhau.

- Giống?

- Ủm! Hai người đều có ánh mắt lạnh nhưng dường như trong đáy mắt có ẩn chứa niềm đau nào đó. Iceboy cũng hay ngồi một mình nghe nhạc hoặc đọc sách như cậu, anh ấy chơi violin cũng rất giỏi, những điệu nhạc anh ấy chơi cũng buồn bã như cậu vậy.

Ánh mắt An An chợt long lanh. Trúc Chi khẽ cười.

- Thích rồi à?

- Gì? Tổ...t...

Giáo viên vào lớp, câu trả lời bị bỏ dỡ.

Buổi trưa Trúc Chi không tài nào chợp mắt được, cô đi lang thang trong khu vườn trường. Không gian yên tĩnh chợt vang lên tiếng đàn violin. Là giai điệu chậm buồn của bản Sad violin. Từng nốt nhạc bay theo gió lặng lẽ làm căng tràn những nhung nhớ.

Bước vội về phía tiếng đàn phát ra Trúc Chi chết đứng khi đập vào mắt cô là hình ảnh một người thanh niên có dáng cao và gương mặt đượm buồn đang chơi đàn. Từng cung đàn khẽ run lên thả vào gió cung bậc du dương trầm lắng.

Nước mắt lăn dài trên đôi má, Trúc Chi mấp máy môi giọng bắt đầu lạc đi.

- Phong?

Tiếng đàn dừng lại, người thanh niên ấy quay mặt sang anh nhìn cô đầy ngỡ ngàng rồi ánh mắt cũng dịu lại.

- Trúc Chi?

Mọi cảm xúc vỡ òa theo tiếng gọi, Trúc Chi định chạy đến đôi chân đã không còn chút sức lực, cô loạng choạng rồi ngã nhào về phía trước.

Vòng tay ấm ấy đã kịp đỡ lấy. Mùi hương quen thuộc ấy quyện lấy cô gái nhỏ. Ghì chặt cánh tay anh Trúc Chi lạc giọng đi Trong tiếng nấc.

- Là anh phải không Phong? Có thật là anh không?

- Bình tĩnh nào Trúc Chi. Anh không phải là Phong, anh là...

- Không! Là anh mà, anh là Phong của em mà?

Trúc Chi ngắt lời. Nước mắt trào ra làm nhòe đi gương mặt ấy.

- Trúc Chi bình tĩnh đi nào. Anh là Đông Quân anh song sinh của Phong.

Phong có một người anh song sinh tên là Đông Quân, Trúc Chi biết điều đó nhưng cô chưa bao giờ gặp anh và cũng không ngờ họ lại giống nhau đến vậy.

Trong lúc cô đang chơi vơi giữa bão lòng thì anh lại xuất hiện mang khuôn mặt, dáng dấp của người cô yêu. Thật trở trêu làm sao, thà là đừng gặp nhau, thà là cô cứ tiếp tục sống trong nỗi nhớ day dứt khôn nguôi, thà là cô cứ mơ về anh cứ đắm chìm trong những hoài niệm còn hơn phải đối mặt với người anh song sinh có gương mặt giống anh như đúc.

Phải làm thế nào khi hình ảnh anh đã ăn sâu vào từng tế bào của cô, làm thế nào khi nỗi nhớ cứ lớn dần theo năm tháng. Nhớ anh nhớ đến điên cuồng.

Hai con người có cùng gương mặt!

16. Chương 16: Trò Chơi Bí Ẩn

Kí ức trong em là những khoảng lặng, những nốt trầm trong một giai điệu buồn.

Kí ức trong em là những vệt máu loang lổ, là vị mặn đắng của nước mắt và là sự trống trải.

Gió hôn nhẹ lên mái tóc mềm và lau dần những giọt nước mắt còn đọng lại trên khóe mi. Trúc Chi cuối đầu nghe con tim mình thổn thức. Mọi mong ước đều vỡ vụn, sau những giấc mơ đẹp luôn là sự trống trải. Sự thật mãi mãi là sự thật.

- Em ổn chứ?

- Ừm. Em không sao. Xin lỗi anh. - Trúc Chi nói mà mắt vẫn không dám nhìn thẳng vào đối phương.

- Vì chuyện gì? Nếu vì chuyện lúc nãy thì không cần đâu, anh hiểu mà.

Hít một hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh Trúc Chi gượng gạo nói bằng giọng vui vẻ.

- À! Em còn phải cảm ơn anh vì lần trước anh đã giúp em. Cảm ơn anh Iceboy Đông Quân.

Đông Quân cười nhạt.

- Em nói lần em bị ngã ở canteen à? Thật tình lúc đó anh không định giúp nhưng nghĩ đến việc em là cô gái mà Phong yêu quý nhất thì anh không thể làm ngơ. Anh làm thế vì Phong chứ không phải vì em, vì thế đừng cảm ơn anh.

- Vì ai cũng được, em vẫn phải cảm ơn anh.

-Nói thật cho đến bây giờ anh vẫn còn rất giận em.

- Giận em?

Trúc Chi ngẩng đầu lên nhìn anh đầy khó hiểu.

- Tại sao đám tang của Phong em không đến? Và cả những tháng đầu tiên em cũng không đến?

- Em không đến là vì cái này.

Trúc Chi đưa cổ tay mình ra. Một vết sẹo dài buồng bình nằm vắt ngang qua cổ tay nhỏ.

Lúc ấy khi Trúc Chi tỉnh lại thì đã là chuyện của một tuần sau đám tang của Thanh Phong. Ban đầu mọi người đều giấu cô họ bảo rằng anh đi nước ngoài chữa trị nhưng rồi thì mọi chuyện cũng nhanh chóng phơi bày khi cô vô tình nghe được cuộc trò chuyện giữa ba và anh hai.

..... Trúc Chi vừa tỉnh lại sau giấc ngủ dài, cô cảm thấy đói nên định xuống bếp tìm gì đó lót dạ nhưng vừa đến đầu cầu thang thì thấy ba và anh hai đều mặc đồ vest đen trên tay anh hai còn cầm theo một bó hoa bách hợp trắng.

- Nhanh đi con kéo Trúc Chi thức giấc, con bé sẽ nghi ngờ. - ông Hoàng hối thúc.

- Dạ, con biết rồi.

Trúc Chi cảm thấy bồn chồn không yên một dự cảm chẳng lành trước thái độ lên lút của ba và anh hai, không cần suy nghĩ nhiều cô quyết định đi theo họ.

Trúc Chi đứng ngơ ngác trước cổng một nghĩa trang lớn, đây không phải là nghĩa trang nơi đặt mộ mẹ cô. Do dự mãi cuối cùng cô cũng quyết định theo vào.

Anh Mạnh đặt bó hoa xuống trước một ngôi mộ còn sáng màu sơn, trong lòng dấy lên cảm xúc đau thương mất mát. Người trai trẻ nằm đây là người mà anh rất quý mến như em ruột của mình và là người mà em gái anh rất yêu.

- Cho ta được một lần gọi con là con trai của ba. Yên nghỉ nhé con trai của ba. Gia đình ba nợ con một mạng sống và nợ con một cuộc đời. - ông Hoàng hơi cuối nghiêng người.

- Cảm ơn em Thanh Phong.

“Phịch”

Trúc Chi ngã khụy xuống đất và ngất đi nơi khóe mắt dòng nước mặn vẫn còn đang lã lã.....

Sau khi biết được sự thật với Trúc Chi mọi thứ dường như đều sụp đổ, cô bị sốc nặng suốt ngày cứ gọi tên anh một điên dại, những cơn ác mộng cũng bắt đầu tràn về. Đau khổ một cuộc sống với cô dường như đã trở nên vô nghĩa. Anh yêu thương cô, bảo vệ cô và rồi anh chết đi. Mọi thứ quá nhanh và quá tàn nhẫn cô không tài nào chấp nhận được.

Cuối cùng Trúc Chi quyết định theo anh, cô muốn hòa mình vào cơn gió nhưng đến phút cuối thì cô lại được cứu sống và những ngày sau đó bao lần cô chết hụt. Vết sẹo trên cổ tay chẳng thể nào lành nổi.

Bất chợt Đông Quân ôm lấy vai Trúc Chi anh khẽ giọng.

- Anh xin lỗi!

Tình yêu của em bắt đầu từ một ngày nắng và kết thúc trong một chiều mưa.

“Anh đến lấp đầy những lỗ hổng trong tim em, đánh thức con người thật bị vùi lấp trong em. Anh là cơn gió xanh thổi mát cuộc sống bỗng rất những vết thương của em nhưng những chuỗi ngày bình yên đó kéo dài chẳng được bao lâu. Đột nhiên anh biến mất trong vòng tay em, anh ra đi và mang theo theo cả một khoảng trời trong em. Tất cả còn lại chỉ là sự trống trải.”

Giờ đây mọi thứ với Trúc Chi đều hỗn độn cả lên, cô vẫn chưa thể tin được con người đó không phải là Thanh Phong. Đông Quân gần như sở hữu toàn bộ những đặc điểm của Phong, họ giống nhau đến từng chi

tiết nhỏ. Đứng trước gương mặt ấy Trúc Chi trở nên ngu muội, biết rõ là Đông Quân nhưng lòng vẫn cứ hét tên Phong.

Trúc Chi càng rối loạn hơn khi Đông Quân bảo lần ở canteen là lần đầu tiên anh gặp cô ở Học viện này và anh đã rời phòng y tế khi biết cô vẫn ổn. Nếu không phải là anh thì ai đã cứu cô khỏi lần bị bóng ném trúng? Ai đã dúi vào tay cô bộ đồng phục mới? Ai đã khoác áo và đặt thức ăn lên bàn khi cô đang ngủ? Người đó là ai mà lại có mùi hương quen thuộc? Người đó là ai mà lại dịu dàng gọi cô bằng biệt danh “Cua”?

Cô gái nhỏ quay cuồng trong trò chơi tìm người bí ẩn - một trò chơi quái ác cô tình làm cô phát điên giữa hiện thực và ảo ảnh.

17. Chương 17: Câu Chuyện Dài

Trong khu vườn xanh mát thoảng hương thơm của những cành hồng đỏ thắm gió quyen vào cô gái nhỏ và thả trôi những cung bậc trầm lắng từ chiếc đàn violn. Bản nhạc Romeo and Juliet lắng đọng vào không gian một nỗi buồn thương vô tận. Nắng nhạt màu đi để nâng niu gương mặt buồn cùng hai dòng nước mắt từ khóe mi.

Chuyện tình Romeo và Juliet - một chuyện tình buồn, dù kết cuộc của cả hai đều là cái chết nhưng ở bên kia thế giới họ đã được ở cạnh nhau. Họ không phải chịu cảnh mỗi người một thế giới, họ hạnh phúc hơn cô gấp bội lần. Đột nhiên Trúc Chi lại cảm thấy ganh tỵ đến ghen ghét, bản nhạc này cô ghét.

“Bộp”

Cây đàn va mạnh vào thành hồ vỡ ra thành nhiều mảnh. Trúc Chi đứng lặng người nhìn những mảnh vụn mà nghe lòng nhói đau.

- Chơi tệ rồi đập đàn cho bỏ tức à? - Thiên Vương đột ngột xuất hiện.

Trúc Chi lau vội nước mắt rồi gất lên.

- Liên quan gì đến anh?

- Một mạng người chỉ đổi được sự hèn nhát thế này thôi sao? Phí!

Như bị đánh trúng nhược điểm Trúc Chi lặng người đi. Anh đang châm chọc cô hay đang kéo cô ra khỏi hố sâu kí ức?

- Đừng xen vào cuộc sống của tôi. Anh chẳng là gì cả.

Trúc Chi vừa dứt câu thì ầm một tiếng mặt hồ tĩnh lặng bị khuấy động mạnh.

Nằm trên bãi cỏ Trúc Chi thở dốc, toàn thân ướt sũng nên mỗi khi gió thổi qua là cô lại tái người đi. Chợt Trúc Chi nhớ lại lúc toàn thân anh đầy máu nhưng vẫn ôm lấy cô và không ngừng trấn an “Đừng sợ có anh đây!”.

- Trời ơi! Cậu sao vậy nè? Sao ướt nhem thế này?

An An hốt hoảng chạy đến đỡ Trúc Chi ngồi dậy tựa vào thân cây rồi cởi áo khoác của mình đắp lên người cô.

- Bị ném xuống hồ. - Trúc Chi cười nhạt.

- Ai lại làm thế?

- D.A boy, anh ta ném tớ xuống hồ rồi lại vớt tớ lên.

- Hả? - An An nhăn mặt khó hiểu.

- Chỗ này còn tác dụng không?

Trúc Chi chỉ tay vào vai An An. Sau thoáng ngỡ ngàng An An cười hiền “Vẫn còn”. Trúc Chi thấy mệt mỗi tự đứng cô muốn chia sẻ nỗi niềm bấy lâu nay cô luôn chôn giấu. Tựa đầu vào vai An An, Trúc Chi thở hắt ra và nhỏ giọng.

- Năm lên tám tuổi tờ và mẹ bị bắt cóc, bọn chúng đánh đập rất dã man tàn bạo, mỗi lần như thế mẹ luôn ôm chặt tớ vào cắn răng hứng chịu tất cả đòn roi. Sau đó mẹ con tớ may mắn trốn thoát. Tớ thực sự rất sợ khi bọn chúng đuổi theo, tớ chẳng biết làm gì ngoài việc cầm cuối chạy, chạy càng nhanh càng tốt. Ra đến đường lớn mẹ tớ nhìn thấy mấy chú cảnh sát ở gần đó. Mừng quá mẹ kéo tớ chạy băng qua đường nhưng lúc ấy có một chiếc xe tải vừa lao đến. Mọi thứ diễn ra quá nhanh tớ chỉ biết là mình bị mẹ hất mạnh vào lề đường, còn mẹ thì...

Trúc Chi bật khóc, giọng cô lạc đi và đứt quãng. An An choàng tay ôm lấy vai Trúc Chi, lúc này nước mắt cô cũng đang rơi.

- Tớ...tớ đã thực sự rất sốc mỗi đêm tớ đều nằm mơ thấy ác mộng. Quá kinh hoàng và sợ hãi từ đó tớ thay đổi tính tình, tớ...t..tớ trở nên cáu gắt, ương bướng và ngang tàn. Tớ đã sống như vậy cho đến khi Thanh Phong xuất hiện, chẳng biết từ khi nào mà anh đã trở thành một phần trong tớ. Anh khắc chế cái tính ương bướng của tớ và cũng trị luôn những cái nết khó ưa của tớ.

Trúc Chi quệt nước mắt cười buồn khi nhớ lại những ngày tháng ấy.

- Thanh Phong đã đưa Trúc Chi tinh nghịch vui vẻ trở về. Anh hay cùng tớ lang thang dạo quanh các ngõ đường thành phố, anh dạy tớ chơi đàn, dạy tớ yêu quý những người xung quanh. Năm rồi chúng tớ chính thức hẹn hò với nhau. Anh rất hiểu và cũng rất thương tớ. Anh cho tớ rất nhiều từ niềm tin đến nụ cười và hạnh phúc nhưng chỉ trừ một thứ là thời gian, chuỗi ngày hạnh phúc ấy nhanh chóng trôi qua.

Trong một lần anh đưa tớ về nhà ngoại ở Tây Nguyên thì có một băng sát thủ tìm giết tớ. Lúc đó anh thừa sức trốn thoát nhưng anh lại chọn ở lại để bảo vệ tớ và cũng vì bảo vệ tớ nên anh bị thương rất nặng. Nhìn anh bị đánh tớ điên cuồng bất chấp mọi thứ lao vào đám người kia rồi thì cả tớ cũng thương tích đầy mình. Khi tớ loạng choạng sắp ngã thì có một tên lao đến, hấn nhắm thẳng đầu tớ mà vung gậy.

Cậu biết không,lúc Phong lao đến chắn trước mặt tớ và khi anh gục xuống máu chảy ra rất nhiều tớ đau như có ai đó siết chặt lồng ngực mình, cổ họng nghẹn ứ, tớ đau đến không thở được tớ đã nôn ra máu và ngất lịnh đi. Bọn chúng tưởng chúng tớ đã chết nên bỏ đi.

Tớ khi biết mình đã ngất đi bao lâu, khi tỉnh dậy thì thấy Phong đã nằm cạnh. Lúc ấy trời lất phát mưa. Dù bị thương nặng mất nhiều máu gương mặt đã nhợt nhạt đi nhưng Phong vẫn mỉm cười với tớ. Bọn tớ không còn sức để đi nên cứ thế nằm cạnh nhau trong mưa.

Em phải cố lên, nhất định sẽ có người đến cứu chúng ta”

“Ừm. Anh vẫn ổn chứ?”

’Anh không sao. Đừng lo”

- Anh ấy nói dối tớ, máu trên đầu vẫn không ngừng rỉ ra, gương mặt anh trắng bệch, bàn tay thì càng lúc càng lạnh. Tớ đã rất sợ, máu thấm đỏ cả người anh, tanh nồng.

“Đừng khóc. Cua ngoan, có anh đây đừng sợ”

“Nhưng...”

“Đừng lo anh không sao”

“Nếu mai này anh không ở cạnh em thì em phải ngoan có biết không? Em không được dầm mưa, không được bỏ bữa, không được cáu giận và...”

’Đừng nói nữa, em không muốn nghe, em...”

“Cua!” - Thanh Phong đặt tay lên má Trúc Chi. - “Và em không được khóc”.

Thanh Phong hôn lên tóc Trúc Chi, anh cuối lại gần cô hơn ghé sát vào tai cô anh dịu giọng.

“Anh sẽ không bao giờ bỏ em một mình vì...anh là cơn gió xanh...anh sẽ mãi theo bước em. Em nên nhớ rằng anh yêu em....thức sự rất yêu em và anh...anh không bao giờ hối hận vì đã yêu em.”

- Hơi thở của Thanh Phong dần tắt ngấm, anh gục vào vai tớ và buông lơ lửng bàn tay. Tớ đã hét khản cả cổ.

“Em không làm được, xin anh đừng bỏ em lại mà. Anh mở mắt ra nhìn em đi, nhìn em đi. Em xin anh đó, nhìn em đi.”

- Tớ điên cuồng ghì chặt anh mong níu giữ hơi ấm cho anh nhưng vô vọng. Tớ lại thấy đau, khó thở vô cùng rồi tớ gục vào lòng anh ngất lịm. Trời đổ mưa to, lúc ấy tớ tưởng mình đã chết đi nhưng trở trêu thay tớ lại tỉnh dậy. Những ngày sau đó tớ luôn bị hoảng loạn bởi những cơn ác mộng và rơi vào trầm cảm.

Trúc Chi chạm nhẹ vào vết sẹo dài nơi cổ tay.

- Đã hơn một lần tớ tìm đến cái chết nhưng tớ luôn tỉnh dậy, đau lòng hơn là mỗi khi tỉnh dậy điều đầu tiên tớ nhìn thấy là ánh mắt lo lắng và vẻ mặt tui tụy của ba và anh hai. Vậy là tớ phải chọn cách tiếp tục sống với nỗi niềm chôn giấu.

An An lặng người đi, giờ phút này đây cô không còn biết phải nói gì nữa, mọi ngôn từ đều trở nên sáo rỗng.

- Anh là cơn gió xanh, anh luôn ở tớ. Chỉ cần thế này là tớ có thể chạm vào anh.

Trúc Chi xòe bàn tay ra để gió luồn qua từng kẽ tay mát dịu.

18. Chương 18: Giấc Mơ

Gió tinh nghịch lật tung những trang sách rồi lại nhẹ hôn lên mái tóc mềm. Trúc Chi duỗi thẳng chân tựa đầu vào tường mơ màng ngủ thiếp đi.

Một ai đó bước đến ngồi cạnh, một ai đó vuốt nhẹ làn tóc thơm và khẽ đặt lên đây một nụ hôn.

“Cua, anh xin lỗi”.

Loáng thoáng bên tai giọng nói trầm ấm thân quen Trúc Chi vội mở mắt ra, gương mặt quen thuộc ấy đang mỉm cười với cô. Tim cô gái nhỏ khẽ run lên.

- Đông...Đông...Q...

Trúc Chi lắp bắp môi không nói thành lời, trong lòng cô đang dấy lên bao cảm xúc đang xen phức tạp. Cô hi vọng đây là mơ để con người này là anh nhưng nếu đã là anh thì cô lại hi vọng đây không phải mơ, anh thực sự một con người bằng xương bằng thịt chứ không phải bằng ảo ảnh của hoài niệm nhớ thương.

- Em quên anh rồi sao Cua? - giọng nói trầm ấm thốt lên pha chút buồn phiền hờn dỗi.

Tim Trúc Chi như muốn nhảy tung khỏi lồng ngực khi anh dịu dàng gọi cô bằng Cua. Là anh, đúng là anh thật rồi.

- Phong!

Tiếng gọi vỡ òa theo cảm xúc, bao nhớ nhung thương yêu tràn về choáng ngợp cả con tim.

Anh cười hiền với Trúc Chi, kéo cô tựa vào bờ vai của mình. Hương thơm quen thuộc len vào cánh mũi càng làm tuôn trào bao xúc cảm của yêu thương. Là anh thật sao? Cô không mơ. Đúng thật là anh, cô nghe được nhịp đập tim anh và cảm nhận được hơi ấm từ bàn tay anh. Trúc Chi yếu mềm bực khóc trong vòng tay anh.

- Cua ngoan. Đừng khóc, có anh đây.

Không gian vắng lặng hẳn đi chỉ còn tiếng xạc xào của cơn gió cô độc u uất và cơn giận đang nhen nhóm trong lòng ai đó. Chiếc mặt nạ thiên thần được tháo bỏ và thay thế bởi mặt nạ ác quỷ.

Hàng mi cong khê cử động khi gió đột ngột thổi mạnh, bầu trời trong xanh cao vút dần dần hiện ra trong đôi mắt đẹp. Trúc Chi giật mình đảo mắt nhìn quanh nhưng chẳng thấy gì ngoài nỗi hệt hẫng. Lại là mơ sao? Những giấc mơ về anh luôn rất thật, thật đến độ đau lòng. Lại thêm một lần cô ước mình cứ ngủ mãi đừng bao giờ tỉnh dậy.

- Ngốc!

-....

Không cần quay đầu lại Trúc Chi cũng biết đó là ai, cô không buồn lên tiếng chỉ lẳng lặng nhặt quyển sách và chai cam ép lên rồi bỏ đi.

- Đang nói chuyện với em đó! - Thiên Vương nhú mày gọi giật Trúc Chi lại.

Sau khi chứng kiến toàn bộ câu chuyện lúc này khó khăn lắm Thiên Vương mới giữ được bình tĩnh mà nói chuyện với cô vậy mà lúc nào cô cũng cố tình chống đối anh.

- Muốn gì nữa đây? Lại định ném tôi xuống hồ nữa à?

Thiên Vương nhếch môi cười buông một câu nói nhẹ tênh.

- Tôi nhớ mùi tóc em.

Vừa dứt câu anh bất chợt hôn lên tóc Trúc Chi. Sau thoáng ngỡ ngàng Trúc Chi tái mặt đi, cô bặm môi ánh mắt hằn lên tia nhìn giận dữ, cô vung tay tát mạnh.

- Không có lần thứ hai đâu nhé!

Thiên Vương siết chặt cổ tay Trúc Chi, cười nhạt với cô rồi bỏ đi. Thiên Vương không thể ở lại thêm chút nào nữa một phần là vì anh không thích ánh mắt thù hằn này của cô và một phần vì anh không chắc là mình sẽ dễ yên cho cô.

Trúc Chi ngang bướng chẳng chịu bỏ cuộc, cô ghét con người này, ghét cái cách anh chen chân vào cuộc sống của cô, ghét cái cách anh xem cô như là một món đồ chơi, một trò tiêu khiển. Cô ghét anh ghét vô cùng.

“Điều cấm kị thứ ba”

Trúc Chi vợ vội chai cam ép rồi hét lớn “Này!”.

Thiên Vương vừa quay đầu lại thì một màn nước màu cam bay lên không trung và đáp thẳng vào áo anh. Thiên Vương là người theo chủ nghĩa cực sạch anh ghét cay ghét đắng việc mình bị vậy bẩn nên khi nhìn chiếc áo khoác bị vậy bẩn Thiên Vương gần như điên ánh mắt anh tối sầm lại phóng ra những tia nhìn giận dữ mang theo sự nguy hiểm đến lạnh người. Thiên Vương túm lấy cổ áo Trúc Chi, giọng nói lạnh rít qua từng kẽ răng.

- Muốn chết à?

- Được đấy...

Câu nói bị bỏ dở khi Thiên Vương bóp chặt cổ Trúc Chi, anh nhìn cô bằng ánh mắt hằn học. Phạm phải điều cấm kị đồng nghĩa với việc chọc giận ác quỷ. Dù rất đau nhưng Trúc Chi không hề nao núng sợ hãi thậm chí cô còn cảm thấy vui khi nghĩ đến việc mình sắp gặp lại Phong.

Nhếch môi cười Thiên Vương lại buông tay thả rơi Trúc Chi xuống đất bởi cô muốn chết nên anh bắt cô phải sống, đưa cô đến tận cửa tử như cô mong ước rồi đột ngột lôi cô trở về. Đó là cách anh trừng phạt.

Thiên Vương cởi chiếc áo khoác bẩn ra ném lên người Trúc Chi, anh gần giọng.

- Giặt thật sạch ngày mai đem cả hai đến trả cho tôi. Nếu em dám chống đối thì cô bạn An An của em sẽ phải gánh chịu tất cả đấy!

19. Chương 19: Cua, Anh Xin Lỗi.

Canteen luôn là nơi ồn ào nhất Học viện nhưng hôm nay sự ồn ào đông đúc ấy tăng lên gấp bội phần vì sự có mặt của Thiên Vương nhưng chỉ với một cái cau mày thì chẳng một ai dám bén mảng đến gần.

- Cậu giỏi nhỉ! Đến rồi kìa.

Đặng Khoa hất mặt về phía cô gái nhỏ đang bê hai chiếc áo khoác trường được xếp gọn gàng.

Thiên Vương nhếch môi cười khi Trúc Chi đặt hai chiếc áo lên bàn.

- Giặt sạch rồi đó.

- Em! Đem cái kia đến cho tôi. - Thiên Vương hướng mắt về phía giỏ rác.

- Gì? Tôi à? - Trúc Chi nhăn mặt.

Đáp trả cô là cái nghiêng đầu mang nghĩa tất nhiên. Dù rất ấm ức nhưng Trúc Chi vẫn làm theo yêu cầu mang giỏ rác đến.

- Cậu lại định làm gì nữa đây? Chơi ác vừa thôi. - Đặng Khoa lắc đầu thấy tội nghiệp cho Trúc Chi.

Khi Trúc Chi vừa đặt giỏ rác xuống thì Thiên Vương cầm hai chiếc áo lên lạnh lùng vứt vào giỏ rác.

- Áo bẩn tôi không dùng.

- Anh....

Trúc Chi giận run lên, cô chỉ muốn xông đến bóp chết anh ngay lập tức.

- Anh ta không dùng thì thôi em đừng để tâm.

Một giọng nói trầm ấm vang lên từ phía sau. Đông Quân bước đến kéo Trúc Chi về phía mình, anh nhìn cô dịu dàng rồi cởi áo khoác của mình đắp lên người cô.

- Em đang bị bệnh đừng đứng lâu ngoài gió, vào đây.

Đông Quân kéo Trúc Chi đi trước ánh nhìn quỵ dử của D.A boy.

- Bồng tay trên rồi sao? Tớ thắng à? - Đặng Khoa chống cằm hướng mắt theo đôi trai gái kia.

- Never.

Mặc kệ những ánh nhìn ngạc nhiên lẫn căm giận Trúc Chi để tay mình nằm yên trong lòng bàn tay ấm của Đông Quân, vẻ mặt này lại làm cô dậy sống. Có lẽ cô đang mượn hình ảnh này để thỏa nỗi nhớ mong.

Đông Quân đưa Trúc Chi đến chiếc bàn nhỏ nằm trong cùng canteen - nơi khuất gió và cũng là nơi mà mọi ánh nhìn đều có thể dễ dàng đổ dồn về. Anh gọi cho cô vài món ăn và ly cam ép.

- Em ăn đi, đây đều là những món không hành, không tỏi và không cay.

- Sao anh biết em không ăn được những thứ đó? - Trúc Chi tròn mắt nhìn anh.

- Ừm...Phong đã từng nói với anh như thế.

- Thật không?

- Thật. Ăn nhanh đi cô nương hỏi nhiều quá!

Đông Quân búng nhẹ vào mũi Trúc Chi, anh cười hiền với cô. Hành động này của Đông Quân không chỉ làm Trúc Chi lạng người đi mà còn làm cả canteen bỗng chốc yên tĩnh hẳn, hàng trăm ánh mắt dán vào đôi trai gái. Ai đó đã kinh ngạc đến độ làm rơi cả muỗng, nĩa và ai đó đã giận dữ ném vỡ tách cà phê. Âm thanh đáng sợ này như phủ lên bầu không khí sự nguy hiểm mọi người tái mặt đi chẳng dám nhìn ngó lung

tung và tuyệt đối không dám bàn tán nửa lời. Duy chỉ có hai người không biết sợ là gì, họ vẫn đang vui vẻ trò chuyện với nhau.

- Em và cậu ấy đang quen nhau à? - Đông Quân lạnh giọng đi.

- Ai? Em với ai?

- Thiên Vương, người vừa ném tách cà phê đấy!

Nghe đến cái tên Thiên Vương Trúc Chi liền ho sặc sụa suýt chút nữa thì cô đã phun hết số nước cam mình đang uống, cô nhăn mặt nhăn mày.

- Trời! Làm gì có. Em đã mấy lần suýt chết dưới tay anh ta, yêu thương cái nỗi gì.

- Em nói thật?

- Em nói thật. Em với anh ta chẳng có quan hệ gì cả.

Trúc Chi đưa tay nắm lấy chiếc nhẫn trên sợi dây chuyền, cô dịu giọng.

- Người em yêu ở đây!

Nói rồi Trúc Chi vội cúi mặt xuống giả vờ ăn để nước mắt đừng rơi, cô không dám ngẩng mặt lên nhìn Đông Quân cô sợ mình sẽ lại vô thức xem đấy là Phong.

Đông Quân im lặng không nói gì thêm, anh nghĩ cô đang ăn nên sẽ không nhìn thấy những cử động khẽ từ ngón tay anh. Một dòng chữ nhỏ được viết lên.

“Cua, anh xin lỗi”

20. Chương 20: !

Sau giờ thực hành hóa cả lớp trở về phòng học, Trúc Chi mệt mỏi nhấc từng bước chân, đầu nặng trĩu người thì nóng ran. Đôi mắt đỏ đẫm bỗng chốc mở to khi cô nhìn thấy hộp quà lớn trên bàn mình - đó là một cây đàn violin mới, không có một lời nhắn gửi nào cả.

Một cảm giác ấm áp chợt trào dâng khiến Trúc Chi chẳng còn tâm trí nào để truy tìm chủ nhân món quà.

Giờ giải lao Trúc Chi liền ôm đàn ra góc khuất của bờ tường, cơ thể mệt mỏi của cô lúc này chỉ có một khao khát duy nhất là chơi đàn. Cô nhớ da diết những giai điệu trầm lắng.

Dây đàn khẽ rung lên điệu nhạc vang theo gió, từng nốt nhạc chậm chậm kéo miền kí ức trở về. Chợt mọi thứ trước mắt Trúc Chi dần nhòe đi và vụt tắt, cơ thể mềm nhũn ra thả mình theo gió. Giai điệu tắt lịm.

Mùi hành nồng hòa quyện cùng mùi tiêu cay đánh thức cô gái nhỏ. Trúc Chi hátt xì liên tục, cô ngồi dậy đưa hai tay ôm lấy đầu cho đỡ đau.

- Mũi nhạy quá nhỉ?

Lúc này Trúc Chi mới ngẩng mặt lên nhìn về phía tiếng nói vừa phát ra và đảo mắt nhìn quanh.

- Đây là đâu? Sao tôi lại ở đây?

Thiên Vương ngồi xuống đối diện với Trúc Chi, anh đưa tay giật phăng miếng dán hạ sốt trên trán cô.

- Đau!

Trúc Chi hét lên nhưng rồi lại tròn mắt im bất khi Thiên Vương đặt tay lên trán cô.

- Hết sốt rồi.

- Này! Tôi đang ở đâu vậy?

- Tự nhìn đi.

Trúc Chi bặm môi đảo mắt nhìn khắp một lượt. Một căn phòng khá rộng được bày trí sang trọng như thể một khách sạn hạng sang.

- Khu Nhất?

- Tốt! Chưa sốt đến nỗi bị liệt não.

- Anh...anh...

Những câu nói của Thiên Vương lúc nào cũng khiến người nghe phát cáu. Trúc Chi bực tức với lấy cái gối nhắm thẳng mặt anh mà ném nhưng chỉ với một cái nghiêng nhẹ chiếc gối đã trượt mục tiêu bay thẳng vào tường.

- Anh anh cái gì? Mau ăn hết cái kia.

Thiên Vương hất mặt về phía bát cháo giải cảm với chi chít hành và tiêu đang bốc khói nghi ngút.

- Không. Tôi....

- Tôi ghét hành và không ăn cay được chứ gì? - Thiên Vương nhún vai - Ghét cũng phải ăn.

Trúc Chi tròn mắt nhìn anh đầy ngạc nhiên khi anh lại biết rõ về thói quen ăn uống của cô đến thế.

- Nhưng...

- Tự ăn hay dứt?

Vừa nghe thấy thế Trúc Chi liền ngoan ngoãn tự múc ăn, cô nhắm mắt nhắm mũi nuốt trôi từng ngụm cháo nóng nhưng chưa được nửa bát thì đã không chịu nổi, mồ hôi túa ra như tắm, sóng mũi cay xè, nước mắt không ngừng chảy.

- Làm ơn đi. Không được rồi.

Thiên Vương không nói gì anh chỉ quăng cho cô cái khăn mặt còn mới tinh. Hiểu được ý anh Trúc Chi mừng rỡ dọn ngay bát cháo sang một bên.

- Ngủ nhiều thuốc mê mới thế này.

- Thuốc mê gì? Tại anh quăng tôi xuống hồ nên tôi mới bị cảm thế này.

- Ngủ nhiều thuốc mê nên giảm sức đề kháng hiểu chưa?

- Chưa! Tôi có ngủ thuốc mê hồi nào đâu mà ít với nhiều. - Trúc Chi cãi bướng.

- Muốn biết thì tự mà tìm hiểu đi.

Thiên Vương bước đến lôi Trúc Chi ra khỏi giường, anh lạnh giọng ra lệnh.

- Đi thôi.

- Đi đâu? - Trúc Chi ghì người lại không chịu bước theo anh.

- Định trốn học à? Không phải tiết cuối có bài kiểm tra sao?

Trúc Chi ngoáy nhìn đồng hồ, bây giờ đã gần hết tiết ba cô nhanh chóng mang giày vào rồi chạy đi không còn thời gian để thắc mắc sao anh lại biết rõ lịch học của cô. Trúc Chi cầm cuống chạy nhưng chẳng biết do sức khỏe chưa phục hồi hoàn toàn hay do sân trường quá rộng mà chạy mãi vẫn chưa ra khỏi khu vực kí túc.

- Không chạy nữa à?

Thiên Vương rảo bước theo sau chẳng mấy chốc anh đã đuổi kịp cô.

- Không...không đi nổi nữa. - Trúc Chi thở dốc, lúc lắc mái đầu.

- Cần bế không? - Thiên Vương ghé vào tai Trúc Chi nói nhỏ.

Và câu nói này của anh làm cô gái nhỏ như được nạp đầy năng lượng, cô đẩy anh ra rồi nhanh bước đi trước.

- Em không cần cái này sao?

Trúc Chi quay người lại thì thấy Thiên Vương đang cầm cây đàn của mình, dù rất không muốn nhưng cô vẫn phải quay trở lại. Tự dưng cô cảm thấy anh thật chu đáo, một câu hỏi ngốc nghếch vô tình được bung ra.

- Này! Sao tự dưng anh tốt với tôi thế?

- Đồ ngốc! Em không biết thật hay giả vờ không biết vậy?

- Biết thì hỏi làm gì.

Trúc Chi bắt đầu cảm thấy ân hận vì câu hỏi ngốc nghếch đấy.

- Nghe cho rõ đây.

Thiên Vương chậm rãi từng chữ một.

- Tôi yêu em rồi đấy!

Trúc Chi tròn mắt cô không dám tin vào những điều mình vừa nghe thấy. Con người này mấy lần muốn giết chết cô, dằn vặt cô mà giờ lại nói yêu cô. D.A boy thay bạn gái như thay áo mà lại nói yêu cô?

Thấy Trúc Chi đỏ mặt ra Thiên Vương cười lớn.

- Bị cảm động rồi à? Vậy cũng tin sao?

Nhìn dáng vẻ ngạo mạn của Thiên Vương mà Trúc Chi tức anh ách, ban nãy còn thấy anh chu đáo tốt bụng nào ngờ giờ thì thấy rõ bộ mặt của anh ta rồi. Đem người khác ra làm trò đùa là thú tiêu khiển của D.A boy. Hận một nỗi ngay lúc này đây cô không thể dùng cây đàn mà đập vào anh cho tức vì đàn là món quà của người tốt bụng nào đó, cô càng không thể tháo giày mà ném vì giày là của Thanh Phong tặng. Thế nên đành ôm cục tức to đùng mà về lớp.

21. Chương 21: Trở Về

Chủ nhật lại về, thanh bình và yên ả. Nắng vàng vương khắp lối, gió khẽ lướt qua làm cỏ cây rừng mình đánh rơi giọt sương đêm. Cứ chủ nhật về là người ta lại thấy một cô gái nhỏ mang theo cây đàn violin và hai bó hoa bách hợp trắng đến viếng hai nghĩa trang ở hai hướng tách biệt.

Đặt bó hoa xuống trước ngôi mộ vẫn còn sáng màu sơn Trúc Chi ngồi cạnh bia mộ, những ngón tay mảnh khảnh vuốt nhẹ dòng chữ trên bia, ngón tay dừng lại thật lâu ở dòng chữ Thanh Phong.

- Em vừa viếng mộ mẹ. Ở bên ấy anh có gặp mẹ không?

-....

- Anh biết không thời gian này em cũng thường xuyên gặp Đông Quân, anh ấy đối xử với em cũng rất tốt nhưng thật tình là em không dám đối mặt với anh ấy.

-....

- Anh biết nguyên nhân tại sao mà phải không?

Trúc Chi thở dài, tựa đầu vào bia mộ.

- Anh ấy quá giống anh, em sợ mình sẽ phát điên lên mất.

Trúc Chi quệt vội nước mắt, một tay nắm chiếc nhẫn trong sợi dây chuyền một tay xòe rộng ra để gió lùa qua từng kẽ tay.

- Bất được anh rồi nhé!

Những ngày của kỉ niệm chợt ủa về, chậm chậm và rõ ràng như mới hôm qua. Dư âm nỗi nhớ vẫn còn rất đông đầy.

- Em đàn cho anh nghe nhé!

Song from secret garden, giai điệu nhẹ nhàng vang lên theo gió. Nghĩa trang lạnh lẽo chợt như ấm lên. Nắng buông mình trên đôi vai nhỏ, khoác lên người cô gái nhỏ một hơi ấm nhẹ nhàng. Không gian vắng lặng của nghĩa trang càng làm tiếng đàn bay cao bay xa hơn và càng da diết hơn.

Chơi đàn xong Trúc Chi lại ngồi tựa đầu vào bia mộ hướng ánh nhìn xa xăm vô định vào khoảng không bao la của bầu trời xanh thẳm. Một vài người viếng mộ ngang qua nhìn thấy đều không khỏi cảm thương. Ánh mắt ấy sao mà quá buồn thương.

Mãi đắm chìm trong nhớ thương Trúc Chi không hề hay biết có người đứng sau lưng mình cho đến lúc cô nghe thấy tiếng động lạ thì trời đất liền tối sầm lại cô không còn biết gì nữa.

Nắng đậm màu đi, trên đồi cỏ xanh một chàng trai đang say trong cảm xúc, chiếc đàn violin trên vai anh nhẹ thả vào gió những cung bậc du dương ngọt ngào. Gương mặt đượm buồn và ánh mắt sâu.

Vài tia nắng tinh nghịch nhảy múa trên đôi mi cong đánh thức cô gái nhỏ. Trúc Chi tỉnh giấc cô cảm thấy choáng, đầu đau như vừa tỉnh dậy sau cơn say. Đảo mắt nhìn quanh cô biết mình đang nằm trên bãi cỏ dưới một tán cây to. Mặt trời đã treo mình trên cao, có lẽ cô đã ngủ rất lâu.

Khoan đã!

Như chợt nhớ ra điều gì Trúc Chi ngồi bật dậy. “Ồ nghĩa trang làm gì có chỗ nào như thế này?”.

Tiếng đàn violin với giai điệu quen thuộc len vào tai, trống ngực đập liên hồi khi ánh mắt cô chạm phải người chơi đàn. Mọi thứ xung quanh anh quá đẹp và quá bình yên đến nỗi cô đã để lạc hồn mình tự bao giờ cũng không hay biết. Trúc Chi đứng lặng người nhìn anh, một ánh nhìn dịu dàng.

Bản nhạc kết thúc người thanh niên ấy bước đến chỗ cô.

- Em tỉnh rồi à? Không sao chứ?

- À...à em không sao. Anh...

Trúc Chi ngáp ngừng không biết phải gọi anh thế nào cho đúng. Anh có phải là Thanh Phong như những lần cô tỉnh giấc trong một giấc mộng hay anh là Đông Quân của hiện thực.

Đoán biết được suy nghĩ của Trúc Chi anh cười hiền.

- Anh là Đông Quân.

Một chút hụt hẫng len vào tim cô gái nhỏ.

- À! Sao em lại ở đây? Đây là đâu?

- Em không nhớ gì sao? Em bị ngã cạnh mộ Phong cũng may lúc đó anh vừa đến.

Đông Quân ngồi tựa vào gốc cây to phóng tầm mắt về phía bầu trời xanh.

- Đây là đồi cỏ cạnh nghĩa trang, mỗi khi viếng mộ Phong xong hay anh đến đây.

Trúc Chi cũng bước đến ngồi cạnh anh. Tự dưng cảm thấy bình yên vô cùng. Phải chăng cô đang mượn dáng vẻ này để khóa lấp nỗi nhớ trong cô? Một lúc lâu Đông Quân lên tiếng phá vỡ sự im lặng.

- Chủ nhật nào em cũng đến đây à?

- Dạ!

- Em làm gì ở đây?

- Thường thì em nhỏ cỏ, lau bụi, chơi đàn và ngồi im lặng.
- Em nhớ Phong lắm à? Em có khóc không? - Đông Quân hỏi nhưng mắt vẫn hướng về xa xăm.
- Dạ! - Trúc Chi khẽ gật đầu.

Nỗi nhớ anh lại trở dậy trong cô, mạnh mẽ và trào dâng. “Nếu ngày mai không có anh...em không được khóc”. Trúc Chi đứng bậc dầy rào vài bước chân rồi dừng lại quay lưng về phía Đông Quân. Hai tay bám chặt lại cổ nén tiếng nấc.

- Anh ấy bảo em không được khóc nhưng em không làm được.

Gió tạt mạnh thổi tung mái tóc mềm. Hương thơm quen thuộc đổ ập lên người Trúc Chi, quần chặt lấy cô từ phía sau. Trúc Chi hốt hoảng định gỡ tay Đông Quân ra thì giọng nói trầm ấm nhẹ vang lên bên tai làm tim cô thất lại.

- Cua, anh xin lỗi.
- Đông...Đông...Quân...anh...anh bỏ em ra.
- Cua! Anh là Phong, là Thanh Phong của em đây.

Trúc Chi như chết đứng, nước mắt không ngừng tuôn, cảm giác như không khí đặc lại khó thở vô cùng. Đặt tay lên sợi dây chuyền Trúc Chi lạc giọng đi.

- Buông em ra. Xin anh đấy! Em đã đau lắm rồi đừng đùa nữa Đông Quân.

Vòng tay ấy vẫn ôm chặt lấy Trúc Chi.

- Anh là Phong. Là Thanh Phong. Tin anh Cua.

Trúc Chi giằng mạnh tay Đông Quân ra khỏi người mình, cô nói mà gần như hét như.

- Nói dối. Anh là Đông Quân. Phong của em đã chết rồi, anh ấy đã chết rồi. Anh ấy đã chết trên vai em, anh nghe rõ chưa? Phong của em đã chết rồi.

Mặc cho Trúc Chi vùng vẫy anh vẫn ôm cô vào lòng.

- Là anh đây. Anh là Phong, Thanh Phong của em đây. Người chết không phải là anh mà là Đông Quân - anh song sinh của anh.
- Nói dối! - Trúc Chi gằn giọng trong tiếng nấc.
- Cua!

Tiếng gọi thân thương làm cô trở nên yếu đuối, chẳng còn sức để vùng vẫy để la hét Trúc Chi đứng yên trong vòng tay anh mà khóc nức nở. Mọi thứ hỗn độn cả lên giằng xé giữa thực tại và hư ảo, giữa sự thật và dối trá, giữa hi vọng và ngờ vực.

22. Chương 22: Sự Thật Che Giấu

Trúc Chi ngồi bệch trên thảm cỏ, đôi vai nhỏ vẫn không ngừng rung lên theo từng tiếng nấc. Cô vẫn chưa biết phải đối mặt như thế nào, phải bắt đầu từ đâu để lí giải sự hoán đổi bất ngờ này. Rốt cuộc thì đâu mới sự thật? Làm sao cô có thể tin nổi người hôm ấy là Đông Quân. Sao Đông Quân lại phải hi sinh tính mạng của mình chỉ để bảo vệ cô - một người xa lạ? Sao anh lại nhận mình là Đông Quân? Sao lúc đứng giữa bờ vực giữa sự sống và cái chết anh lại nói với cô những điều như thế? Tại sao? Tại sao và tại sao?

- Làm sao em tin nổi anh là Thanh Phong? Làm sao tin người hôm ấy là Đông Quân. Không thể nào. Nói dối, anh nói dối.
- Vì anh ấy cũng rất yêu em. - Anh thở dài.

- Nói dối! Trước đó em chưa từng Đông Quân lần nào cả.
 - Nhưng không có nghĩa là anh ấy cũng không chưa từng gặp em. Lần anh đưa em về Tây Nguyên anh ấy cũng đã lặng thầm đi theo chúng ta. Hôm em xảy ra chuyện người đến cứu là anh Đông Quân.
 - Vậy lúc đó anh ở đâu? Lúc đó Thanh Phong ở đâu?
- Trúc Chi cười nhạt trong màn nước mắt.
- Bọn anh chia nhau ra đi tìm em, anh ấy là người tìm thấy em trước.
 - Nếu thế thì sao mọi người đều nói là Thanh Phong đã chết? Nếu là Thanh Phong sao anh không đến tìm em để giải thích? Sao anh lại nỡ để em phải đau đớn đến thế?
 - Tất cả mọi người đều biết anh đưa em về Tây Nguyên nên ai cũng nghĩ đó là anh. Thực ra anh cũng định nói sự thật cho em và mọi người biết nhưng anh không thể. Vì anh Đông Quân là niềm hi vọng lớn của ba mẹ, anh không thể làm họ đau thà cứ để họ nghĩ người chết là anh thì mọi chuyện sẽ tốt hơn.
 - Vậy còn em? Anh nghĩ em không biết đau sao?
- Trúc Chi gằn giọng tỏ vẻ tức giận nhưng thực chất tâm trạng cô đang rất phức tạp hỗn loạn cả lên.
- Anh xin lỗi. Anh đã nhiều lần đến tìm em nhưng không gặp được rồi sao đó anh vào vai Đông Quân cố gắng hết mình để che giấu đi sự thật.
 - Thế sao anh không tiếp tục vai diễn này đi? Nói với em làm gì?
 - Anh đau lòng khi nhìn thấy em khóc, khi nhìn em lặng lẽ điếm bước và...anh không kìm chết được mình nữa. Anh nhớ em, rất nhớ em.
- Trúc Chi ngẩng mặt lên đôi mắt đỏ hoe chứa đầy tia nhìn bối rối.
- Khi gặp em ở Học viện anh rất vui nhưng với thân phận Đông Quân anh chỉ có thể đứng từ xa nhìn em.
 - Vậy người cứu em khỏi quả bóng và người cho em bộ đồng phục là anh?
 - Phải! Là anh. Anh không định để em nhìn thấy anh nhưng lần ở canteen anh đã vô tình gặp lại em. Nhìn em ngất đi anh đau lòng lắm nhưng với thân phận Đông Quân anh chỉ có thể đưa em đến phòng y tế rồi rời đi. Nhưng anh lại không kìm chế được bản thân nên nhiều lần đến tìm em.
 - Vậy những lần đó là thật? Không phải em mơ đúng không?
 - Là thật. Anh xin lỗi vì những lần đó đã dùng thuốc mê với em, anh chỉ muốn em nghĩ đó là giấc mơ. Như thế em sẽ không phải mệt mỏi vì tìm anh.
- Thanh Phong nhẹ lau nước mắt cho Trúc Chi.
- Anh không chịu nổi khi thấy người ta bắt nạt em và càng không chịu nổi nỗi nhớ trong anh. Anh không thể cứ mãi đứng nhìn em từ xa. Anh xin lỗi! Xin lỗi vì anh lại làm em tổn thương.

23. Chương 23: Trò Đùa

Buổi sáng tinh khôi còn đọng lại cái se se lạnh của sương đêm nắng ấm nhẹ trườn mình lên không gian thành phố. Một ngày mới lại bắt đầu Trúc Chi tỉnh giấc sau giấc ngủ ngắn đầy mệt mỏi của một đêm trằn trọc, cô vẫn chưa thể tin được chuyện xảy ra hôm qua là sự thật. Cứ như một giấc mơ.

Hôm nay Trúc Chi đi học sớm hơn thường ngày vừa ra đến cổng thì đã thấy Đông Quân....à không! Đã thấy Thanh Phong đợi ở đấy. Anh chào cô bằng nụ cười ấm áp như bao lần.

- Nhìn em kìa! Mắt thâm quầng hết rồi. Anh biết thế nào hôm nay em cũng sẽ đi học sớm.

-

Trúc Chi tròn mắt nhìn anh mà không đáp.

Cuộc sống ngày xưa lại trở về, buổi sáng anh đến đón cô rồi cả hai cùng đi xe buýt đến trường. Đã lâu rồi Trúc Chi không đi xe buýt giờ ngồi cạnh anh mọi thứ được lặp lại như xưa. Ấm nồng!

- Em ngủ lát đi khi nào đến anh sẽ gọi. Nhìn em mệt mỏi lắm!

Thanh Phong kéo nhẹ đầu Trúc Chi tựa lên vai mình. Cơn buồn ngủ nhanh chóng kéo sụp mi mắt cô gái nhỏ.

Bến xe buýt cách Học viện một đoạn đường nên cả hai đi bộ cạnh nhau. Trúc Chi vẫn chỉ yên lặng nhìn anh.

- Thôi được rồi Cua ơi! Mặt anh sắp bị em nhìn thủng rồi.

- Em...em xin lỗi. - Trúc Chi vội cúi mặt.

- Ngốc! Anh đùa thôi, xin lỗi cái gì.

Thanh Phong xoa đầu Trúc Chi rồi anh nắm tay cô cùng sánh bước trong hàng ngàn ánh nhìn của học sinh Trường Vương.

Tin đồn nhanh chóng lan ra khắp Học viện, cô gái bí mật của Iceboy đã lộ diện. Đi đến đâu cũng có những cái nhìn soi mói khiến Trúc Chi cảm thấy không được thoải mái.

Đến giờ nghỉ trưa khi Trúc Chi vừa xuống cầu thang thì thấy Phong đã đứng đấy đợi cô.

- Đi nào Cua. - Anh nắm lấy tay cô kéo vào canteen và gọi cho cô những món cô thích.

- Anh đền bù cho đêm mất ngủ của em.

- Đông...

- Cua!- Thanh Phong ngắt lời - Anh nhắc lại anh là Thanh Phong. Thanh Phong của em. Không cần để ý những người xung quanh em cứ gọi anh là Phong như lúc trước.

- Em xin lỗi.

- Được rồi, không sao. Anh hiểu mà! Em muốn kiểm tra không? Anh cho em hỏi đấy.

- Kiểm tra? Hỏi gì giờ?

“Cốp”

Thanh Phong cốc nhẹ lên đầu Trúc Chi

- Đã dặn bao nhiêu lần là không được nói chuyện cộc lốc thế mà cũng không nghe.

Trúc Chi cười tươi vì hành động và câu nói vừa rồi. Là anh thật rồi!

- Thế em hỏi nhé! Em ghét nhất màu gì?

- Màu tím. Vì lúc bé em bị bạn vây mực tím khắp người nên bị mọi người cười nhạo là lọ lem.

- Mình chính thức hẹn hò khi nào?

- Ngày sinh nhật em 3 tháng 7.

- Em thích màu gì?

- Màu xanh, một phần vì tên anh là Thanh Phong.

-....

-.....

Trúc Chi muốn nhảy cẫng lên hét to ọi người biết rằng Thanh Phong của cô vẫn còn sống. Anh đã trở về bên cô kết thúc bao dần vật nhớ nhung.

Gió lướt nhẹ qua mang theo một nỗi niềm ẩn uất ột cuộc hoán đổi ngoạn mục.

Những ngày qua không chỉ có những ánh mắt hiều kì, ganh ghét và đố kỵ nhìn về phía đôi trai tài gái sắc luôn sánh bước bên nhau mà còn có cả ánh nhìn của quỷ dữ - một ánh nhìn sắc lạnh ngang tàn phủ đầy một màu u tối luôn phóng ra những tia nhìn chết chóc.

Giờ chơi, An An cố thu hết can đảm để nói chuyện với Trúc Chi.

- Tổ hỏi cậu chuyện này nhé!

- Ủ!

- Cậu và Đông Quân đang quen nhau à?

Nhìn vẻ mặt An An Trúc Chi biết cô buồn vì chuyện này nhưng biết làm sao được bởi đó là Thanh Phong chứ không phải là Iceboy Đông Quân như mọi người vẫn biết.

- Ủ!

- Nhưng đó chẳng phải là anh song sinh của Thanh Phong sao? Sao cậu lại...

Trúc Chi thở dài nhỏ giọng.

- Anh ấy không phải là Đông Quân mà là Thanh Phong.

- Cậu nói gì thế?

- Người chết lúc đó là Đông Quân. Thanh Phong chỉ đang đóng thế vai Đông Quân để làm tròn bổn phận của anh ấy. Tổ biết cậu thích anh ấy nhưng đây là Thanh Phong - người tổ yêu.

An An còn đang bàng hoàng chưa kịp định thần thì Thiên Vương đột nhiên xuất hiện, không nói không rằng anh lôi Trúc Chi đi về phía khu vườn trường.

- Đầu óc em có tỉnh táo không vậy? Rốt cuộc thì trong đầu em chứa những thứ gì? Có biết suy nghĩ không đấy?

- Chuyện gì nữa đây? Sao anh lại mắng tôi như thế? Quá đáng!

Trúc Chi vung tay Thiên Vương ra. Anh chau mày kéo tuột chiếc cravat xuống.

Mặt hồ bị khuấy động mạnh, làn nước lạnh siết chặt lấy cô gái nhỏ khiến đầu óc cô trở nên tê dại, tay chân không còn chút sức lực. Trong khoảnh khắc lưỡi hái tử thần lơ lửng cao thì có bàn tay ai đó kéo cô lại. Một lần nữa cô bước hụt chân vào cửa tử.

Trúc Chi nằm trên bãi cỏ thở dốc, nhìn Thiên Vương lãnh đạm bước đi tự dưng cô thấy đau lòng, nước mắt chực trào ra.

Trong phòng thầy Hiệu trưởng.

Cài nốt chiếc cúc áo cuối cùng Thiên Vương quăng mình lên sofa mắt dán lên tường nhà.

- Cậu không sao chứ? - Thầy Hiệu trưởng nói giọng lo lắng.

- Có kết quả chưa?

- À! Có rồi. Đây cậu xem đi.

Thầy Hiệu trưởng đặt xấp tài liệu dày lên bàn. Từng dòng từng dòng một lướt qua, đôi mắt ngang tàn sắc lại đen tối, nguy hiểm và chết chóc. Xấp tài liệu bị bóp nát trong tay, một cái nhếch môi cho câu nói:

- Một trò đùa!

Bên ngoài mây đen kéo đến giăng kín cả bầu trời, mưa như trút, gió thét gào từng cơn như sự nổi giận của đấng Chúa trời.

24. Chương 24: Mưa

Từng ô gạch lớn đón lấy bước chân của cô gái nhỏ, giờ phút này đây lòng cô đang nặng trĩu bởi ánh mắt trầm lắng buồn bã của An An. Cô biết An An vẫn chưa thể nào tin vào sự thật này. Tuy An An vẫn cười nói vui vẻ với cô nhưng cô không cảm thấy thoải mái như trước, người bạn mà cô quý trọng đã bị cô làm tổn thương.

Cứ mãi mê đuổi theo những suy nghĩ của riêng mình Trúc Chi không hề hay biết gì về quả bóng rổ màu cam đang bay về phía mình với vận tốc cực lớn. Chỉ kịp nghe tiếng hét của An An, một cú va chạm mạnh khiến cô mất thăng bằng ngã chúi xuống nền gạch. Đầu đau điếng, nơi sống mũi có một thứ dung dịch màu đỏ chảy ra rồi mọi thứ vụt tắt.

Đôi mắt dần hé mở Trúc Chi tỉnh giấc, đầu vẫn còn đau ê ẩm. Đảo mắt nhìn quanh cô biết mình lại đang nằm ở phòng y tế. Dù không muốn nhưng Trúc Chi vẫn phải công nhận rằng mình có duyên với căn phòng này.

- Ổn chứ?

Thiên Vương chăm chú nhìn Trúc Chi, anh cẩn thận quan sát từng biểu hiện trên khuôn mặt cô.

- Không sao. Chỉ hơi đau chút thôi.

- Mất mũi để đầu mà để bóng bay thẳng vô đầu thế kia?

- Ủ thì...tại..ũa mà anh đưa tôi vào đây à?

- Chứ em muốn ai?

- Cảm ơn anh.

- Không cần. Về lớp đi.

Thiên Vương lãnh đạm quay người bỏ đi. Trúc Chi cũng ngoan ngoãn trở về lớp nhưng suốt buổi hôm đó cô không tài nào tập trung được khi đầu cô vẫn âm ỉ đau. Chưa bao giờ cô thấy việc ngồi trong lớp học lại giống như một cực hình đến thế. Mãi đến khi chuông reo báo hiệu tiết học cuối cùng kết thúc Trúc Chi mới thở phào nhẹ nhõm, cô uể oải kéo từng bước chân ra khỏi lớp, lúc này trời cũng bắt đầu đổ mưa.

Bầu trời xám xịt trút nước xuống mặt đất khô cằn mùi đất bốc lên nồng nặc. Mưa! Cơn mưa mát lạnh đổ ụp xuống những chiếc ô bé xinh rực rỡ sắc màu. Thấp thoáng trong màn mưa những đôi chân bước vội, có lẽ họ muốn bước thật nhanh để thoát khỏi cơn mưa.

Mọi người đã lần lượt ra về sân trường trở nên vắng lặng chỉ còn tiếng mưa và thoang thoang tiếng cười khúc khích khi gió vô tình tạt mạnh mưa vào mái hiên. Trúc Chi thích thú đưa tay hứng lấy những giọt nước trong. Nước mưa thấm ướt bàn tay khê lên qua từng kẽ tay rồi đánh mình rơi mạnh xuống nền gạch vỡ tung thành những hạt li ti.

- Sao còn chưa về?

Thiên Vương bước đến cạnh Trúc Chi, anh cho hai tay vào túi lãnh đạm phóng tầm mắt ra xa.

- Mưa mà, ở lại thêm tí nữa.

Gió thốc mạnh làm Trúc Chi rùng mình hắt hơi. Bỗng chiếc áo khoác to còn vương đầy hơi ẩm phủ lên người cô gái nhỏ, Trúc Chi giật mình nhìn sang Thiên Vương.

- Đừng nhìn nữa, không bảo giặc đâu.

Thiên Vương vẫn phóng tầm mắt ra xa. Một cảm giác ấm áp len vào lòng, Trúc Chi khẽ cười. Một con người lạ lùng lúc thì tàn ác lúc thì ấm áp dịu dàng. D.A boy là thế sao?

- Rốt cuộc thì đâu mới là con người thật của anh? Sao anh cứ lúc này lúc khác khiến người ta cảm thấy tò mò đấy!

- Muốn biết về tôi sao?

- Ừm. Có chút chút.

- Vậy thì yêu tôi đi em sẽ biết tôi là người thế nào.

- Gì?...anh điên à? - Trúc Chi nhún mày, cô có chút hối hận vì câu hỏi ngớ ngẩn vừa rồi của mình.

Thiên Vương nhếch môi cười.

- Đùa thôi. Ngốc!

- Cái anh này, hết chuyện để đùa rồi à?

Trúc Chi vô tình quên mất Thiên Vương là ai và là gì đối với cô nên cô đã cư xử với anh như với một người bạn có thể đùa giỡn. Cô xô mạnh anh ra ngoài mưa.

Đúng là đại dột!

Trúc Chi hốt hoảng nhận ra hành động điên rồ mình vừa làm. Nhưng trái với kết cục bi thảm trong trí tưởng tượng của mình, Trúc Chi lấy làm ngạc nhiên khi Thiên Vương không hề nổi giận.

- Tôi xin lỗi! Anh mau vào đây đi kéo cảm lạnh.

-.....

Thiên Vương vẫn đứng yên trong màn mưa.

- Này! Có nghe tôi nói gì không hả? Vào đây đi.

Gọi mãi nhưng Thiên Vương vẫn không chịu động đậy thậm chí anh còn không thèm nhìn đến cô. Trúc Chi định mặc kệ nhưng cảnh tượng này khiến cô nhớ đến chính bản thân mình. Trúc Chi của trước đây vẫn hay đứng khóc trong mưa, lấy nước mưa để che đi nước mắt. Không cảm lòng được Trúc Chi bung ô chạy ra chỗ Thiên Vương.

- Xin lỗi mà anh đừng trẻ con như vậy chứ. Làm ơn vào đi.

Chiếc dù rơi xuống lật ngược lên hứng trọn nước mưa. Trúc Chi kinh ngạc đến mức tay chân cứng hóa đá. Vòng tay Thiên Vương ôm trọn lấy cô vào lòng. Mưa vẫn trút đều theo cơn gió. Định vùng vẫy thì giọng nói trầm lạnh vang lên bên tai đầy đe dọa.

- Đứng yên. Nếu không em sẽ phải hối hận.

Trúc Chi không hiểu vì sao mình lại ngoan ngoãn đứng yên trong vòng tay ấy nhưng cô biết chắc rằng mình không hề sợ hãi trước lời đe dọa của anh. Trúc Chi đâu biết rằng gương mặt lạnh với ánh mắt ngang tàn kia vừa nhếch môi cười thách thức một ánh mắt lạnh gần đó.

“Một con cờ, em chỉ là một con cờ”

25. Chương 25: Những Cuộc Thương Lượng

An An rụt rè bước đến chỗ Đông Quân sau lúc lâu do dự, có một sự thật mà cô muốn làm rõ.

- Em nói chuyện với anh một lát có được không?

Đông Quân vẫn giữ thái độ lạnh nhạt anh chẳng buồn ngẩng mặt lên. Gấp quyển sách lại Đông Quân định đứng dậy bỏ đi nhưng có cái gì đó níu giữ anh lại. Chẳng hiểu vì lí do gì mà anh không thể đối xử với cô như những người khác. Anh không thể bỏ mặt.

- Chuyện gì?

- Anh...anh có thật là Thanh Phong như Trúc Chi nói?

- Liên quan gì đến cô?

An An siết chặt bàn tay cố giữ bình tĩnh.

- Rõ ràng anh là Đông Quân sao anh lại nói dối mình là Thanh Phong? Sao anh lại lừa gạt Trúc Chi?

Ánh mắt Đông Quân chột tối lại, anh đứng bực dọc.

- Đừng xen vào chuyện của tôi.

Đông Quân quay lưng bỏ đi nhưng An An đã bạo dạn níu tay anh lại, cô nhìn anh với ánh mắt khó hiểu pha lẫn cầu xin.

- Không cần biết anh vì lí do gì nhưng xin anh đừng dùng dáng vẻ này làm tổn thương Trúc Chi, em nhất định không để chuyện đó xảy ra.

Đông Quân vung tay cô ra, anh gằn giọng.

- Đừng tưởng được đối xử khác biệt một chút thì tự mình là đặc biệt.

Đôi bàn tay buông lơi An An cuối đầu để nước mắt ra, cô cảm thấy mình thật vô dụng. Đúng là cô đã quá ngốc nghếch khi nghĩ rằng mình đặc biệt, cô có là gì của anh đâu. Anh đối với cô chẳng qua chỉ là sự thương hại giúp đỡ kẻ yếu thế và có chăng đi nữa cô cũng chỉ như một thính giả trung thành tình nguyện nghe của anh trong lúc anh yếu lòng cần sự chia sẻ. Ngốc làm sao!

Vừa lúc đó Đăng Khoa bước đến anh chìa cho An An mẫu khăn giấy.

- Đừng khóc nữa không đẹp chút nào.

An An cầm lấy mẫu khăn giấy lau vội dòng nước mắt tủi thân. Cô còn chưa biết phải mở lời thế nào thì Đăng Khoa đã ngồi xuống cạnh cô, anh hướng mắt ra xa nhìn một cách vô định vào bầu trời lộng gió.

- Yêu thương một người thật không dễ đúng không?

- Em...

- Anh yêu cô đã ba năm rồi nhưng cô ấy chưa bao giờ yêu anh một cách nghiêm chỉnh. Tình yêu không đúng nghĩa thật là làm cho người ta thấy mệt mỏi. Với cô ấy anh giống như một món đồ chơi khi nào thích thì lấy ra chơi khi nào chán thì quăng vào một góc. Thế mà anh vẫn yêu. Thật tệ hại!

- Anh...

An An không biết phải nói gì, cô thực sự rất bất ngờ khi đột nhiên Đăng Khoa lại kể cho cô nghe những chuyện riêng tư này.

- Dường như chúng ta đã đặt trái tim vào nhầm chỗ rồi phải không em?

- Vâng. Có lẽ vậy.

- Vậy bây giờ chúng ta đem tình yêu của mình ra cược trong trò chơi của quỷ nhé!

.....Đăng Khoa giật nảy mình liền mím môi lại gật đầu lia lịa.

- Ok! Ok! Vậy tôi sẽ cược cậu không làm được điều đó.

- Tốt! Vậy đặt cược tình yêu của cậu nhé!

- Gì? Cậu vừa nói cái gì thế? Cậu điên à?

- Nếu tôi thắng cậu sẽ phải từ bỏ Ngọc Linh, từ bỏ cái tình yêu ngu ngốc đó.

- Cậu điên rồi!

Đặng Khoa giận dữ bỏ đi. Anh thừa biết là Thiên Vương muốn tốt cho anh nhưng có nằm mơ anh cũng không ngờ rằng Thiên Vương lại làm thế. Không thể! Anh không thể làm thế.”.....

Đặng Khoa không biết vì sao mình lại chấp nhận tiếp tục cuộc chơi này. Có lẽ là anh muốn giúp Thiên Vương nhưng cũng có lẽ là ở một góc nhỏ nào đó trong sâu thẳm tim anh thực sự muốn mình thua cuộc, thua cuộc để dừng tình yêu mù quáng này lại.

Cái nắng ban trưa chói chang và bóng râm bao trùm lên vạn vật, đường phố trở nên thừa thớt, không có gió bầu không khí như cô đọng lại. Trong tòa cao ốc sang trọng của một tập đoàn lớn một thiếu niên ngồi ngửa mình trên sofa đáng vẻ rất nhàn nhã nhưng đầy quyền uy. Đúng một tuần trôi qua và giờ đây là thời khắc anh gặt hái thành quả.

- Họ đến rồi thưa cậu chủ. - Ông quản gia kính cẩn nghiêng người.

Trên gương mặt đẹp một nụ cười nhếch môi đắc thắng được vẽ nên.

Cánh cửa lớn sập mở ông Hoàng cùng cậu con trai tên Mạnh bước vào, dù tuổi đời cả hai đều lớn hơn so với người thiếu niên kia nhưng họ vẫn bị phong thái quyền uy áp đảo nên phải cẩn trọng trong từng lời nói.

- Chúng tôi đến đây để thỏa thuận về đề nghị của cậu. - Ông Hoàng từ tốn.

- Yêu cầu của tôi vẫn vậy! 50% số cổ phần ông nắm giữ và không được phép can thiệp vào các quyết định của tôi.

- Cậu không thể nhượng bộ một chút được sao? Cái giá này quá đắt.- Mạnh tiếp lời.

- Đắt sao? Nhưng người được lợi là các người.

- Vậy nếu cậu không làm được thì thế nào? Chúng tôi sẽ nhận được gì?

- Các người sẽ chẳng mất gì.

- Như vậy sao được làm....

Mạnh không giữ nổi bình tĩnh nhưng anh còn chưa dứt câu thì đã bị ngắt lời bởi giọng nói sắc lạnh cùng ánh mắt ngang tàn khinh khi.

- Đừng ra điều kiện với tôi, như thế đã quá tốt với các người.

- Cậu...

Ông Hoàng ra hiệu cho con trai dừng lại, gương mặt già nua với vầng trán nhăn nheo lấp đầy những lo âu phiền muộn thoáng dần ra cùng tiếng thở dài nén chặt. Cuộc chiến khốc liệt chốn thương trường khiến ông hoảng sợ khi từng người ông yêu quý lần lượt rời bỏ ông, nguy hiểm luôn rình rập xung quanh. Đã mất vợ và suýt mất cả con gái ông đã thực sự rất sợ.

- Chúng tôi có thể tin cậu không? Có chắc là cậu sẽ bảo đảm an toàn cho con bé và mang nó trở về như lúc trước?

- Nếu không tin thì ông đã không đến đây! - chàng thiếu niên nhún vai.

- Được! Tôi đồng ý. Hợp đồng đâu?

- Không cần, như thế là được rồi.

Không chỉ hai vị khách mà ngay cả ông quản gia thân cận cũng giật mình kinh ngạc.

- Cậu tin chúng tôi đến vậy sao?

Một cái nhếch môi cười nhạt.

- Tôi tin bản thân mình có cách đập đổ ông.

- Cậu dựa vào đâu mà mạnh miệng đến thế?

Ông Hoàng cảm thấy có chút thú vị về chàng trai trẻ này, tuy anh có hơi ngông cuồng ngạo mạn nhưng chính phong thái chững chạc của người đứng trên quyền uy như anh khiến ông cảm thấy tin tưởng.

Lại một cái nhếch môi cười nhạt cùng ánh mắt lạnh.

- Chẳng được vào gì cả. Đơn giản thôi! Vì tôi là Dương Thiên Vương.

26. Chương 26: Phản Đối

Lại thêm một chủ nhật nữa lại về, trong cái nắng dịu dàng của buổi ban mai người ta lại thấy một cô gái nhỏ ôm trên tay hai bó hoa bách hợp trắng muốt đến viếng hai nghĩa trang nhưng lần này thì khác cô không mang theo đàn violin, gương mặt cũng không còn đượm buồn thương mà thay vào đó là ánh mắt trong và nụ cười nhẹ mà cô dành cho người đi bên cạnh.

Không như những lần trước Trúc Chi chỉ đến viếng mộ mộ lát rồi ra về. Gió nhẹ thổi nâng từng bước chân bé nhỏ, Trúc Chi yên lặng đi cạnh Phong, lòng vẫn ngập tràn cảm giác nhẹ nhàng như xưa.

- Theo anh về nhà chào hỏi ba mẹ nha!

- Hả??

Trúc Chi tần ngần lo ngại và có chút sợ sệt. Từ khi Đông Quân trong danh nghĩa Thanh Phong mất cô chưa một lần đến thăm với lại cô là nguyên nhân của cái chết thương tâm ấy.

Trong lúc Trúc Chi còn ngơ ngác thì Phong đã kéo tay cô chạy đi. Biết rõ là không thể trốn tránh mãi nên Trúc Chi cũng đành bấm bụng theo anh.

Cánh cổng lớn của căn biệt thự hé mở Trúc Chi rụt rè bước theo sau Phong. Ba mẹ Phong đang ngồi uống trà ở phòng khách thấy anh về họ cười vui nhưng khi ánh mắt họ quét qua Trúc Chi thì liền tối sầm lại.

- Con chào cô chú! - Trúc Chi cúi đầu.

-....

- Ba! Mẹ! Đừng như vậy nữa mà.

- Cô đến đây làm gì? - Mẹ Phong nhíu mày khó chịu.

- Con đưa em ấy đến.

Phong nắm lấy bàn tay lạnh cóng của Trúc Chi.

- Con có chuyện muốn nói với ba mẹ.

Trúc Chi tròn mắt trước hành động của Phong. Ba mẹ anh cũng ngạc nhiên không kém.

- Kể từ hôm nay Trúc Chi là bạn gái của con, xin ba mẹ đừng đối xử lạnh nhạt với em ấy như thế.

Ba Phong dần mạnh tách trà xuống bàn khiến không khí trở nên chùng xuống.

- Không được.

- Con nói gì vậy Quân? Con có tỉnh táo không vậy?

- Con hoàn toàn tỉnh táo, mong ba mẹ chấp thuận.

- Không được ba mẹ không đồng ý. - Ba Phong gằn giọng tỏ rõ uy quyền của vị gia chủ.

- Con điên sao? Nó từng là bạn gái của em con và cũng chính nó là thủ phạm hại chết em con.

- Cô à con...- Trúc Chi gằn như lạc giọng đi.

- Im đi!

Mẹ Phong ngắt lời.

- Cô hại chết một đứa con của tôi còn chưa đủ hay sao? Em chết rồi giờ lại quyến rũ đến anh. Cô thật độc ác mà.

- Đủ rồi! Cháu đi đi, coi như chú xin cháu đừng buông tha thằng Quân đi. - Ba Phong gần giọng.

Đôi vai nhỏ run lên, mặc dù đã cắn chặt môi nhưng vẫn không kìm được nước mắt. Trúc Chi hiểu nỗi đau của người làm cha làm mẹ nên cô không trách họ mà họ có đổ oan cho cô đâu. Đúng thật là Đông Quân trong danh nghĩa Thanh Phong đã vì cô mà chết.

Phong siết chặt bàn tay cô hơn. Trúc Chi sợ đến mức hai chân không đứng vững được nữa cô dịch người sang một bên nép vào Phong. Trong tiếng nấc vô tình cô khẽ gọi “Phong”. Tiếng gọi đó càng làm ẹ Phong thêm kích động, bà mạnh tay xô Trúc Chi sang một bên.

- Lại chuyện gì nữa đây? Tránh ra đi, nó là Đông Quân là anh trai của người đã vì cô mà chết.

- Mẹ! Mẹ bình tĩnh lại đi. Đừng kích động quá.

Kể từ ngày Thanh Phong mất bà gần như điên loạn và rất dễ bị kích động khi nghe ai đó nhắc đến tên Phong.

- Em bình tĩnh lại nào.- Ba Phong ghì chặt lấy vai bà.

Bà lại khóc, nước mắt của người mẹ mất con bao giờ cũng chất đắng và sắc nhọn như ngàn mũi dao cứa sâu vào trái tim và trái tim hẳn sâu những vết sẹo ấy vẫn không thể nào chấp nhận được sự thật là một trong hai đứa con mà bà hết mực yêu quý đã vĩnh viễn rời khỏi thế gian này.

Cuộc sống của bà như chết đi một nửa. Cũng có nhiều lúc bà xem Đông Quân là Thanh Phong, mượn dáng vẻ này để khóa lấp nỗi nhớ thương con nhưng suy cho cùng thì bà vẫn là một người mẹ từng mang nặng đẻ đau nên việc nhầm lẫn không nhận ra con là chuyện không thể nào. Càng lừa dối bản thân thì càng đau.

- Quân em con...em con...nó...nó chết rồi phải không? Phong của mẹ đã chết rồi phải không?

- Mẹ đừng vậy nữa. Nếu em con biết được sẽ đau lòng lắm. Mẹ đừng khóc nữa.

- Vậy là Phong của mẹ đã đi rồi. Ừ! Nó đi rồi.

- Được rồi con về đi ở đây không hoan nghênh con.

Ba Phong xua tay về phía Trúc Chi.

Quẹt vội nước mắt Trúc Chi cuối người chào rồi lảo lảo bước ra. Cô không mong Phong sẽ chạy theo nhưng lòng cứ thấy trống trải vô cùng. Theo thói quen cô đặt tay lên chiếc nhẫn trên cổ rồi bất giác cô muốn chạy vụt đến mộ Phong mà khóc nhưng kịp nhớ ra đó là Đông Quân nên đành quay về nhà.

Gió lướt theo vuốt nhẹ làn tóc mây.

27. Chương 27: Adagio

Một đêm trần trọc khó ngủ, Trúc Chi không chỉ lo lắng về thái độ phản đối của ba mẹ Phong mà cô còn bị dày vò bởi một xúc cảm lạ. Cứ nhắm mắt lại là cô lại nhớ đến kí ức đầm máu đầy, nhớ đến từng cử chỉ từng lời nói và nhớ đến cảm giác bình yên khi ngồi cạnh mộ anh.

Giờ giải lao Học viện lại ồn ào, vẫn như mọi khi Trúc Chi ngồi yên cầm cúi vào quyển sách dày. Tuy mắt dán vào đây nhưng cô không thể nào tập trung, viễn cảnh Phong cuối người ghé sát mặt An An lúc sáng cứ hiện lên trong đầu. Rất muốn biết chuyện gì đã xảy ra nhưng Trúc Chi không đủ can đảm để hỏi thẳng An An, cô sợ An An sẽ buồn lòng vì những suy nghĩ vớ vẩn của mình.

Trúc Chi đâu biết được rằng hành động đó của Phong không phải là hành động của sự thương yêu nào cả mà là hành động cảnh cáo của một lời đe dọa.

” Đừng xen vào chuyện của tôi nếu không cô sẽ phải hối hận”

- Cậu có chuyện gì sao? Lại mất ngủ nữa à?

- À...không sao.

Trúc Chi dời mắt khỏi quyển sách cô nhìn An An hồi lâu nhưng vẫn không thể mở lời để hỏi cho tường tận.

- Đông Quân đối xử với cậu có tốt không?

- Sao cậu lại hỏi vậy? Tất nhiên là tốt rồi, anh ấy là Thanh Phong mà.

- Là Đông Quân, Trúc Chi à!

An An thở dài hướng đôi mắt buồn pha lẫn bất lực về phía Trúc Chi.

- Cậu lại nữa rồi. Tớ biết cậu rất khó chấp nhận chuyện này nhưng đó là sự thật.

- Yên tâm! Tớ không tranh giành với cậu đâu vì người cậu thích là Thanh Phong còn người tớ thích là Đông Quân.

Câu nói này của An An khiến Trúc Chi phải bận tâm nhiều, cô không tài nào hiểu nổi vì sao An An lại nói như thế. Đường như có một sự thật vô hình nào đó mà cô vẫn chưa biết đến.

Một buổi trưa dịu nhẹ nắng gieo mình qua mình kẽ lá rải vào khu vườn trường thứ ánh sáng nhàn nhạt, gió thông thả đưa vào không gian giai điệu nhẹ nhàng của bản nhạc Song from secret garden.

Như cái tên gọi Song from secret garden, giai điệu nhẹ mở lối vào khu vườn bí mật - khu vườn của tâm hồn, một thế giới khác biệt với những hoài niệm.

Cảm xúc lạ lại trĩu nặng kéo theo những kỉ niệm về anh. Trúc Chi bàng hoàng để nỗi nhịp đàn khi trong đầu cô hiện lên khung cảnh êm đềm lặng lẽ nơi ngôi mộ khắc dòng chữ Thanh Phong.

- Song from secret garden - bản nhạc giúp con người ta tìm thấy bình yên trong khu vườn bí mật của tâm hồn. Em là người chơi đàn nhưng có vẻ em không làm được điều ấy.

Thiên Vương ngồi xuống thăm cổ tựa lưng vào gốc cây to.

Trúc Chi chỉ biết im lặng nghe lòng mình dậy sóng. Quả thật cô chưa bao giờ cảm thấy bình yên thanh thản cả.

- Adagio. Em chơi bài ấy đi.

Thiên Vương khép hờ đôi mắt.

- Adagio trong tiếng Ý có nghĩa là thanh thản.

Trúc Chi ngạc nhiên nhìn anh hồi lâu rồi chẳng hiểu sao cô lại ngoan ngoãn nghe lời anh. Dây đàn khẽ rung lên một giai điệu chậm chậm lướt theo gió.

Hướng mắt về phía Thiên Vương, Trúc Chi thoáng ngỡ ngàng khi bắt gặp sự tĩnh lặng đến thanh thoát trên gương mặt đẹp với đôi mắt khép hờ. Vài sợi nắng vương mình trên tóc anh đẹp lạ, bất chợt cô cảm thấy mình đang chìm dần trong sự thanh thản. Những muộn phiền bỗng chốc hóa thành hư vô tất cả những gì còn lại chỉ là nắng vàng gió nhẹ trong một không gian tĩnh lặng yên bình.

Giai điệu vẫn vang đều theo gió. Adagio - một bản nhạc mang đến sự thanh thản.

28. Chương 28: Bỏ Rơi Và Cứu Vớt

“Em thôi đi. Đừng nói nữa anh mệt lắm rồi.”

Thanh Phong đập bàn đứng phắt dậy bỏ đi trong sự ngỡ ngàng của Trúc Chi và cả những người xung quanh. Lần đầu tiên anh lớn tiếng với cô như thế. Hàng mi cong sụp xuống buồn bã. Anh đã thay đổi hay cô đã thực sự làm anh giận?

Tin đồn Iceboy và bạn gái cãi nhau nhanh chóng lan rộng khắp Học viện và cũng từ đó biết bao rắc rối thì nhau kéo đến.

Trúc Chi lầm lũi bước ra khỏi canteen, đã hai ngày rồi mà anh vẫn không thêm để mắt đến cô. Cảm giác buồn tủi hụt hẫng cứ vậy lấy cô nhưng lạ thay là càng buồn thì cô càng nhớ đến khung cảnh trầm lặng nơi mộ Đông Quân. Do nó đã quá quen thuộc với cô hay do một nguyên nhân tiềm tàng nào đó mà cô vẫn chưa thể hiểu được.

“Xoảng”

Tiếng sứ vỡ vụn. Một chiếc bàn ăn bị lật sang một bên kèm theo tràng cười khoái chí. Trúc Chi lom còm ngồi dậy xoa xoa đôi bàn tay đang rướm máu do bị xước trên nền gạch, trên người cô còn vương vãi những sợi mì Ý vàng lóng lánh. Ai đó đã cố ý cản chân để cô ngã nhào lên bàn còn đặt đĩa thức ăn thừa.

Hàng chục ánh nhìn chế nhạo hướng thẳng về phía cô gái nhỏ, Trúc Chi mím môi định đứng dậy nhưng cú ngã khiến đầu gối cô bầm tím đau không đứng dậy được.

- Cẩn thận chứ cậu. Xem kìa ngã lắm lem hết rồi.

Ái Vy yếu điệu bước tới.

- Tội thật, để tớ giúp cậu đứng dậy.

Thêm một cô nữ sinh điệu đà bước đến trên tay còn cầm theo tách cà phê. Gần đến chỗ Trúc Chi thì cô vờ vấp phải thứ gì đó rồi thẳng tay hất cà phê lên người cô gái nhỏ.

Thêm tràng cười rộ khắp canteen.

- Ồ xin lỗi cậu. Tớ thật vụng về quá.

- Cậu đúng là một người xui xẻo mà.

Ái Vy hướng ánh mắt giấu cợt về phía Trúc Chi. Bỗng từ trong đám đông một giọng nào sinh nào đó vang lên.

- Tội nghiệp cô em bị hoàng tử bỏ rơi rồi. Iceboy của em đâu? Anh ta đá em rồi à?

Không chỉ bầu chặt tay mà Trúc Chi còn cắn chặt môi đến nỗi máu bạc ra tanh tanh đắng đắng trong khuôn miệng. Trong lòng vẫn không ngừng gọi tên anh. Thanh Phong đã bỏ mặc cô thật rồi sao?

Cậu nam sinh lên tiếng lúc này lách người qua đám đông đến trước mặt Trúc Chi, anh cười điệu rồi đưa tay nâng cằm cô lên.

- Khá dễ thương đó chứ!

Trúc Chi nhú mày còn chưa kịp phản ứng thì từ đâu đó quả bóng rổ to màu cam vút qua đập mạnh vào bức tường rồi bạc lại dội thẳng vào quả đầu của tên nam sinh này.

- Thằng nào vậy? Muốn gây chuyện à?

Hắn bậc dậy vừa ôm đầu vừa quát lớn.

Một quả bóng nữa lao đến nhưng hắn đã tránh kịp rồi thêm hai quả nữa lần lượt đập vào người hai cô gái yếu điệu ban nãy khiến hai cô nàng mặt mày nhăn nhó không ngừng rên la. Tên nam sinh hét lên.

- Thằng nào đấy? Ra mặt đi.

- Thằng này đây.

Đám đông kinh hoàng tròn tròn mắt nhìn kẻ đang cao ngạo bước đến. Trong phút chốc ánh mắt hàn học của tên nam sinh bị dập tắt bởi một ánh mắt ngang tàn sắc lạnh. Hắn vội hạ giọng.

- Thì ra là cậu, à...tôi không sao chắc cậu không cố ý.

- Không cố ý nhưng tôi cố tình đấy.

Cả canteen nín lặng đi. Tên nam sinh vừa nãy áp a áp úng tay chân lúng túng khi Thiên Vương rảo bước đến cạnh Trúc Chi. Liếc nhìn bộ dạng nhếch nhát thảm thương của cô ánh mắt anh tối sầm lại.

- Nhìn em kìa! Bẩn quá.

Đám đông thở phào nhẹ nhõm bởi D.A boy là người cực kì sạch sẽ anh rất ghét những thứ dơ bẩn và cũng bởi Trúc Chi không là gì của anh. Nhưng cảm giác an toàn đó bị dập tắt ngay lập tức khi Thiên Vương cởi áo khoác của mình đắp lên người Trúc Chi rồi nhấc bổng cô lên. Trước khi rời đi anh không quên giáng vào nỗi sợ hãi của những gương mặt đang tái xanh kia bằng một giọng chậm rãi nhưng rõ ràng và đầy uy quyền.

- Năm phút sau đến đây hành chính gặp tôi.

29. Chương 29: Bỏ Rơi Và Cứu Vớt 2

Kể từ ngày Thanh Phong tỏ thái độ lạnh lùng với Trúc Chi thì cuộc sống ở Học viện của cô không còn êm ả như lúc trước. Bất cứ khi nào bất cứ nơi đâu chỉ cần có một mình thì sẽ xảy ra chuyện ngay. Những người mến mộ cũng như những người căm ghét Iceboy đều nhân cơ hội này trút giận lên Trúc Chi, chỉ vì một điều đơn giản rằng họ không dám gây chuyện với Iceboy.

Nhìn cây đàn võ nát Trúc Chi ủ rũ cúi mặt khóc nức nở. Chưa bao giờ cô nghĩ Thanh Phong lại đối xử thờ ơ với mình như thế, lúc trước dù cô có ngang bướng đến cỡ nào thì anh cũng không bao giờ bỏ mặc cô. Thanh Phong này sao quá xa lạ với cô.

Cảm giác nghi ngờ lo sợ len vào tim, có khi nào anh không phải là Thanh Phong? Trúc Chi vừa đi vừa mông lung suy nghĩ cố tìm đủ mọi lí do để biện minh cho anh. Chắc tại cô sai, cô ngang bướng mới khiến anh giận dữ đến thế. Xin lỗi anh, phải xin lỗi anh thôi.

Nghĩ thế Trúc Chi liền dẹp bỏ tính ương ngạnh của mình sang một bên để đi tìm anh. Khi còn lang thang ngoài hành lang để tìm lớp Thanh Phong thì Trúc Chi gặp được anh. Trái tim nhỏ bé khẽ run lên khi anh nhìn cô bằng ánh mắt xa lạ.

- Phong. Em...

- Anh đang bận, có chuyện gì thì em nói nhanh đi.

- Em xin lỗi, em biết mình sai rồi.

Trúc Chi lạc giọng đi, cảm giác cổ họng nghẹn ứ không nói nên lời khi anh lãnh đạm buông tiếng “ừm”.

- Anh giận em đến thế sao Phong?

- Được rồi em về lớp đi, anh có việc bận phải đi đây.

Thanh Phong quay người bước đi mặc cho Trúc Chi đã bật khóc thành tiếng. Mặc kệ những ánh nhìn hiếu kì phóng ra từ các lớp Trúc Chi chạy theo Thanh Phong nhưng đến đầu cầu thang thì không thấy anh đâu nữa.

Đôi mắt to đảo nhanh lên tầng trên rồi xuống tầng dưới. Trống không! Chẳng một bóng người. Bao lòng dậy sóng cuộn trào bao tin yêu xoáy sâu vào cảm giác lạc lõng trống trải. Chợt từ phía sau một cánh tay dài vươn ra xô mạnh khiến cô gái nhỏ ngã chúi về phía trước. Lăn dọc hết những bậc thang ốp đá rắn chắc Trúc Chi va vào bức tường nằm song song trên nền gạch.

Cảm giác đau điếng khiến cô không kiềm nổi nước mắt trong tiếng nấc cô khẽ gọi tên anh nhưng đáp lại cô chỉ là sự tĩnh lặng của không gian lộng gió. Thất vọng tràn trề Trúc Chi muốn khóc thét lên nhưng rồi lại thôi. Ở tầng trên có một người nép mình vào bức tường buông tiếng thở dài mệt mỏi và đau đớn. Chỉ một chút nữa thôi là anh đã bước đến theo tiếng gọi đó.

Vật vã một lúc lâu Trúc Chi mới có thể nhồm người dậy, cô kéo lê thân mình tựa vào bức tường. Tay chân lấm đẫm những vết trầy xước và bầm tím. Nén tiếng thở dài Trúc Chi ngồi yên cảm nhận trọn vẹn cái đau của xác thịt hòa lẫn tâm hồn.

Tiếng bước chân và tiếng người cười nói đang dần dập đến gần. Một tốp nam sinh khối 12 bước đến, ai cũng ngạc nhiên nhìn chằm chập vào cô gái nhỏ ngồi bất động ở góc cầu thang.

- Em sao vậy? Sao lại ngồi bệch xuống nền thế kia?

Một nam sinh với gương mặt sáng đậm chất một tay công tử ăn chơi sành điệu lên tiếng.

Trúc Chi lau vội nước mắt cười méo mó rồi khó nhọc co chân vào tỏ ý nhường đường nhưng có vẻ những nam sinh này không có ý buông tha.

- Ồ! Đây chẳng phải là cô gái của Iceboy Đông Quân sao? Nhìn cũng không tồi nhỉ?

Một tên lớn giọng tỏ vẻ hờn hờ như vừa khám phá được một bí mật động trời. Câu nói vừa dứt thì ngay tức khắc tốp nam sinh này thay đổi ánh nhìn.

Trúc Chi rùng mình thấy ớn lạnh trước ánh mắt tò mò pha lẫn sự thèm muốn trêu ghẹo, chọc phá đang phóng thẳng vào mình.

- Ngã cầu thang à? Để anh bế em lên phòng y tế nhé. - Một nam sinh khác lên tiếng, chất giọng đầy mờ ám.

- Cậu thì biết gì chứ. Tránh ra một bên đi, bế người ta lên rồi rủ đầu làm người ta bị thương nặng hơn thì sao?

Nam sinh thứ tư với mái tóc vuốt keo dựng đứng lên chen vào ra vẻ hiểu biết rồi nhẹ giọng với Trúc Chi.

- Để anh kiểm tra trước xem em có bị thương ở đâu không nhé!

Mặc kệ cái tròng mắt cảnh cáo của Trúc Chi cả bọn cười ầm lên. Vừa tủi thân vừa tức giận khiến cô ghen ứ cổ họng, hận một nỗi không thể thét vào mặt bọn điều cáng này.

- Ngồi yên để anh xem nào. - Tên nam sinh với mái tóc dựng đứng lại buông lời bỡn cợt.

- Đùa hơi quá rồi đó. Tôi khuyên các cậu nên rút khỏi đây càng nhanh càng tốt.

Đặng Khoa đứng tựa lưng vào tường dằng dặc vẻ thờ ơ của một người ngoài cuộc tốt bụng nhắc nhở.

Tuy không thân thiết gì lắm nhưng Đặng Khoa cũng từng vài lần giúp đỡ khi Trúc Chi bị Thiên Vương bắt nạt nên Trúc Chi mừng thầm ít ra cô cũng sẽ được cứu khỏi những con hổ đang rình mồi này.

- Ồ! Cứ tưởng là ai xa lạ ra là đại thiếu gia Đặng Khoa, cậu cũng hứng thú với cô em này nữa sao? Nhưng thật ngại quá tôi là người đến trước. - Tên nam sinh với mái tóc dựng đứng cao giọng.

Khác với nụ cười nhạt của Đặng Khoa, Trúc Chi giận đến run người. Gì mà hứng thú với cô em này? Gì mà người đến trước người đến sau? Họ xem cô như món hàng hay sao mà tranh giành trước sau.

- Này! Anh ăn nói cho đàng hoàng đấy, tôi có phải là món hàng đâu. - Trúc Chi hét lên.

- Đừng giận thế chứ em, đợi anh lát đi. - Hấn nháy mắt.

Đặng Khoa không nhìn được cười, thật là một cô gái gan dạ.

- Nghe chưa? Tôi nhắc lại các cậu nên rời khỏi đây trước khi quá muộn.

- Cậu bị điếc à? Tôi nói tôi là người...

Câu nói bị bỏ dở khi phần tóc dựng đứng của gã bị tóm lấy là lồi ngược về phía sau. Một giọng nói sắc lạnh rít qua kẽ răng mang theo luồng sát khí lạnh người.

- Thật là khó nghe. Mày thử chạm vào cô ấy đi.

Mấy người còn lại liền dạt sang hai bên cuối người im thinh thịch. Đăng Khoa lại cười.

- Thấy chưa tôi đã cảnh báo mà không nghe.

- Xin...xin lỗi...- Gã tóc dựng lấp bắp.

- Người mày cần xin lỗi ở đằng kia.

Thiên Vương quay đầu gã về phía cô gái nhỏ đang tròn mắt kinh ngạc. Vẫn giữ chặt lấy túm tóc anh lồi gã đến trước mặt Trúc Chi, đá mạnh vào nhượng chân khiến hắn quỵ rạp xuống.

- Nói đi.

Gã tóc dựng nhăn nhó vì vừa đau vừa mất mặt.

- Xin lỗi em, anh...

Thiên Vương giật mạnh chùm tóc lên, anh gằn giọng

- Gọi chị.

- Này, anh không cần phải làm vậy đâu.

Trúc Chi đỡ lời nhưng Thiên Vương chẳng thèm bỏ vào tai những lời cô nói. Anh ghì mạnh tay hơn “Gọi chị”.

Giận thì giận thật nhưng hành xử như thế thì hơi quá Trúc Chi ái ngại hướng ánh mắt cầu cứu về phía Đăng Khoa nhưng anh chỉ nhún vai tỏ vẻ bất lực, không ai ngăn được cậu ấy.

Không chịu nổi nữa gã mới khó nhọc nặn ra câu xin lỗi.

- Xin...xin lỗi chị. Em sai rồi. Xin lỗi chị.

Ngỡ người hồi lâu Trúc Chi mới khẽ ở một tiếng, cô nhanh chóng hướng mắt về nơi khác để không phải bậc cười trước hành động lỗ bịch này.

Thiên Vương vừa buông tay thì tốp nam sinh bỏ chạy ngay tức khắc. Anh nhìn Trúc Chi đôi mày khẽ nhíu lại trước những “bông hoa” tím trên làn da trắng mịn của cô.

- Nhìn em kìa, thật thảm hại.

Thiên Vương lãnh đạm buông câu nói rồi lại cởi áo khoác trùm lên người Trúc Chi, anh cúi xuống bế bổng cô lên đi về phía phòng y tế.

30. Chương 30: Bạn

Sau khi xác định chắc chắn rằng Trúc Chi không bị thương gì nghiêm trọng Thiên Vương mới rời đi nhường lại không gian cho đôi bạn đang bối rối nhìn nhau.

An An và Trúc Chi ngồi thu mình trên hai chiếc giường đối diện nhau, mắt lúc lâu An An mới thu được hết can đảm chủ động mở lời xóa tan đi khoảng cách lạnh nhạt giữa hai người.

- Cậu không sao chứ? Còn đau không?

Ánh mắt Trúc Chi dịu lại.

- Không sao, chỉ hơi ê ê một chút thôi. Còn cậu sao lại ở đây? Bị đau ở đâu à?

Vẫn cái giọng nhàn nhạt ngắn gọn của cô bạn thân nhưng An An lại cảm thấy ầm lòng rồi thút thít khóc. Trúc Chi tưởng bạn không ổn nên cuống quýt lên nhảy ngay đến chỗ An An vừa lay vừa không ngừng hỏi.

- Tớ không sao chỉ là cảm động quá thôi.

An An lau nước mắt nhìn Trúc Chi vừa cười vừa nhăn.

Bầu không khí tình bạn được hâm nóng, thực ra ai cũng đều quan tâm đến người kia nhưng chỉ không dám bộc lộ cho đối phương biết. Tình bạn - một khái niệm thật diệu kì. Hai cô gái dần quay trở về khoảng thời gian như lúc trước, An An luôn là người kể và Trúc Chi luôn im lặng lắng nghe.

Từ lúc An An trở về cuộc sống học đường một mình không có Trúc Chi bên cạnh thì bao rắc rối cũng theo đó mà kéo đến. An An hiền lành bị ức hiếp cũng không dám lên tiếng và cũng không biết than vãn cùng ai, những chuỗi ngày đó với cô rất ư là dài cứ như mấy năm liền trôi qua.

Nhiều lần muốn chạy đến bắt chuyện với Trúc Chi nhưng rồi lại thôi, cô không đến không phải vì ngại có Đông Quân bên cạnh mà là sợ Trúc Chi sẽ thấy không thoải mái.

- Lúc này tớ bị cản chân nên ngã trật khớp, đau kinh khủng trong lúc tớ sợ đến sắp phát khóc thì Đông Quân đến giúp.

An An thật thà kể hết mọi chuyện. Ánh mắt Trúc Chi chùng xuống khi nhớ lại lúc ngã cầu thang, cô cũng đau kinh khủng nhưng chỉ có mình cô với uất ức nghẹn ngào.

Sợ Trúc Chi hiểu lầm An An nhanh giọng.

- Lòng tốt của Đông Quân chỉ dừng ở mức đem tớ đến trước cửa phòng y tế thôi, nhờ cô y tá mà tớ mới vào được trong này.

Trúc Chi vẫn còn luẩn quẩn với nỗi niềm riêng nên chỉ ừ một tiếng vô cảm. Không khí như chùng xuống cùng sự im lặng. An An không muốn đánh mất cơ hội nên lại chủ động lên tiếng.

- Đừng lo tớ không có ý tranh giành Đông Quân với cậu đâu vì tớ đã từng hứa nếu được làm bạn của cậu tớ sẽ không bao giờ làm cậu khóc.

- Cậu hứa thế bao giờ?

- Tớ hứa với chính mình năm tớ lên tám tuổi.

An An cười hiền nhắc lại lời hứa danh dự của mình.

Năm lên tám sau cái chết của mẹ Trúc Chi bị chấn động tâm lý mạnh nên phải nằm viện mất vài hôm, trong thời gian này cô hay trốn lên sân thượng bệnh viện ngồi thu mình trong một góc nhỏ mà khóc suốt mướt.

Lúc ấy có một cô bé gầy yếu hay nấp sau bức tường len lút nhìn Trúc Chi, dù bị cô quát mắng xua đuổi nhưng vẫn không sợ mà còn nhiều lần đem kẹo đến mời cô.

- Không cần. Tránh ra đi.

Trúc Chi bé bỏng với đôi mắt đỏ hoe quá lớn rồi bỏ chạy.

Mỗi lần như thế cô bé gầy yếu kia chỉ biết đứng im nhìn theo. Cô bé không hiểu tại sao cô bạn có đôi mắt to đẹp kia lúc mà cũng trốn vào một góc mà khóc, sao không bao giờ thấy bạn ấy cười. Cô bé tự nhủ với bản thân mình nếu sau này được làm bạn với cô bé mắt to kia thì cô sẽ không bao giờ làm cho bạn ấy phải khóc.

An An siết chặt tay Trúc Chi nhìn sâu vào đôi mắt đang ngấn nước.

- Tin tớ đi tớ không bao giờ muốn cậu phải khóc đâu.

Nước mắt Trúc Chi chực trào ra trên khóe mi thì An An nhanh tay chặn lấy, vờ trêu ghẹo.

- Này, cậu đừng biến tớ thành kẻ thất hứa chứ!

Tiếng cười được bật ra giòn tan khuấy động không gian tĩnh lặng.

“Đông Quân cũng được, Thanh Phong cũng được, chuyện đó đã không còn quan trọng miễn đừng làm cậu tổn thương thì tốt vui rồi.”

31. Chương 31: Bóng Đêm

Học viện Trưng Vương trở nên ồn ào khi tiếng chuông báo hiệu kết thúc tiết học cuối cùng vang lên, phút chốc cái không gian nhuộm sắc thắm của chiều tà bị lấp đầy bởi màu đồng phục thanh lịch.

Trúc Chi có chút e ngại ngó nghiêng nhìn quanh không gian tĩnh lặng của khu vực nhà kho. Nắng chiều yếu ớt không tài nào xuyên qua tán lá dày của những gốc cây to, gió lượn trên mớ lá khô khiến chúng cào lên nền gạch phát ra một thứ âm thanh rợn người.

Trúc Chi siết chặt trong tay tờ giấy ticket với dòng chữ “Tan học đến nhà kho có việc cần. Liên quan đến Iceboy Đông Quân.”. Thu hết can đảm cô đẩy cửa bước vào.

- Tôi đến rồi đây. Ai tìm tôi thì mau ra đi.

-....

- Có ai không? Tôi đến rồi đây.

Gọi mãi mà vẫn không thấy tiếng trả lời Trúc Chi chắc ai đó biết được cô và Đông Quân vẫn chưa làm lành nên cố tình bày trò chọc phá. Trúc Chi định trở ra thì một bóng đen xuất hiện nơi phía cửa, cổ trần tĩnh Trúc Chi giữ giọng điệu lạnh nhạt của mình.

- Ai đó? Là cậu hẹn tôi đến đây phải không?

Bóng đen không trả lời mà vung gậy tấn công cô.

“Xoảng” “Bốp”

Tiếng đồ vật vỡ vụn, tiếng kim loại va vào nhau đến chói tai. Trúc Chi hoảng loạn tránh đòn miệng không ngừng hét lên hi vọng có người nghe thấy. Bóng đen đứng chặn cửa nên cô không tài nào thoát ra được mà trái lại càng lúc càng bị dồn sâu vào trong.

- Phong ơi cứu em. Phong!

Trúc Chi bật khóc. Bóng đen dừng lại hồi lâu rồi lại vung gậy tiếp tục tấn công.

Một bóng đen khác xuất hiện lao vào tấn công bóng đen kia, những thế đòn mạnh bạo nhanh chóng dồn đối phương vào thế yếu. Bóng đen đầu tiên nhảy bổ về phía cô gái nhỏ nên bóng đen thứ hai cũng lao đến nhưng đột ngột bóng đen đầu tiên xoay người chạy ngược trở lại rồi nhanh chóng biến mất trong màn ánh sáng nhàn nhạt nơi phía cửa.

“Rầm”

Cánh cửa nơi lối ra duy nhất đóng sầm lại. Không gian chợt lặng đi, từ khung cửa sổ thông gió phía trên tầng nhà chút nắng chiều còn sót lại cố vương mình vào thấp sáng căn phòng.

Dưới ánh sáng nhàn nhạt Trúc Chi căng mắt ra nhìn bóng đen còn lại trong phòng qua màn nước mắt.

- Này, em không sao chứ? Có bị đánh trúng đâu không?

Dù hơi thất vọng khi nhận ra đây không phải là giọng nói cô chờ đợi nhưng Trúc Chi vẫn mừng thầm khi biết đó là Thiên Vương.

Cánh cửa bị khóa trái cặp xích của cả hai đều quăng ngoài cửa nên đành bó gối ngồi chờ người đến cứu. Nắng tắt trên khung cửa không gian vắng lặng dần chìm vào đêm tối. Bóng đen bao trùm lên mọi vật cảm giác như không khí đặc lại, cổ căng mắt ra nhìn nhưng Trúc Chi không thấy gì khác ngoài một màu đen như mực.

- Này, anh đâu rồi? - Trúc Chi run giọng.

Từ phía bên phải vọng lại một giọng nói thờ ơ.

- Gì?

- Anh nói gì đi, đừng im lặng vậy chán lắm.

Trúc Chi cố làm ra vẻ ta đây không sợ bóng đen mà chỉ thấy chán cái không khí tĩnh lặng này. Nhưng câu trả lời đáp trả khiến cô muốn bật khóc.

- Kệ em, ghét nhất ai ra lệnh cho tôi.

Gió rít qua khe cửa nghe như tiếng người nghiêng rãng, đám lá khô bên ngoài cũng xào xạc lẫn lốc trên nền gạch rồi văng vẳng đâu đó tiếng bước chân lộc cộc dứt quãng ban đầu thì mạnh mẽ nhưng rồi nhẹ dần và tan biến vào tiếng gió. Trúc Chi rùng mình hạ ngọn cờ kêu ngạo mà cô hay treo trước mặt anh xuống, cô mếu máo.

- Làm ơn đi, tôi sợ mà.

Thiên Vương cố nén tiếng cười, cuối cùng cô cũng chịu đầu hàng.

- Lại đây.

- Thấy đường đâu mà đi. Tôi có biết anh ngồi đâu.

Trúc Chi gắt lên.

- Anh đến chỗ tôi đi.

- Không thích. Chỗ đây bẩn hơn bên này.

Rõ là anh đang cố tình làm khó cô, tức lắm nhưng vẫn phải ngoan ngoãn tìm đường mò sang chỗ sạch sẽ ấy.

- Bên phải em, đưa tay ra.

Trúc Chi rụt rè dang cánh tay vào màn đêm tối om, lòng thầm hi vọng không chạm phải thứ gì đó.

“Áaaaa”. Trúc Chi hét lớn khi bàn tay mình bị chụp lấy. trống ngực đánh mạnh.

- Hết cái gì mà hét. Là tôi.

Thiên Vương gần giọng lời mạnh Trúc Chi về phía mình. Đến khi yên vị cạnh Thiên Vương, níu chặt lấy cánh tay anh Trúc Chi mới thôi run và khóc.

- Phải em không vậy? Sợ bóng đêm à?

Thiên Vương bật cười khi anh chỉ vừa mới tựa mình cử động mà cô đã níu chặt cánh tay anh hơn.

- Sợ sao không? Tối đen chẳng thấy gì.

- Thế sao dám ngồi ở nghĩa trang hàng tiếng đồng hồ?

Trúc Chi phân bua với một giọng trầm buồn.

- Vì lúc đó là ban ngày và vì có Phong bên cạnh.

Nhắc đến Phong cô lại thấy buồn, nếu là anh của lúc trước thì chắc cô không phải lâm vào tình cảnh này. Anh đã hứa không bao giờ bỏ mặc cô một mình vậy mà giờ lại đối xử với cô như thế. Đang chìm vào dòng suy tư Trúc Chi bị gọi giật lại khi giọng nói trầm ấm bên cạnh len vào tai đẩy lên bao cảm xúc khác thường mà cô cứ ngỡ nó đã ngủ yên từ lâu.

- Bây giờ có tôi. - Thiên Vương dịu giọng.

Đêm tĩnh mịch đêm cô quạnh với vầng trăng khuyết, bên ngoài gió vẫn rít lên từng hồi. Mùi bạc hà thanh mát từ Thiên Vương cứ quần lấy cánh mũi Trúc Chi, bây giờ cô mới phát hiện thì ra trên đời này còn có một mùi thơm tinh tế như thế.

- Này, anh ngủ hả?
- Ừm.
- Trời, giờ phút này còn ngủ. - Trúc Chi lớn giọng.
- Em ồn ào quá. Nếu muốn em cứ tự nhiên mà thức đến sáng tôi không cản.

Mặc cho Trúc Chi nhăn nhó đến đâu Thiên Vương vẫn cứ thản nhiên chìm vào giấc ngủ. Anh biết là vị quản gia đáng kính nhà mình đã tìm thấy anh nhưng ông muốn tạo cơ hội cho anh nên không vội cứu, thể nào sáng sớm mai ông cũng sẽ đến.

Đến giờ đêm khi không còn sức chống chọi nữa Trúc Chi cũng khép mắt lại và ngủ thiếp trên vai anh.

.....Tiếng chuông điện thoại rung bần bật, Trúc Chi quờ quạng tay tìm điện thoại, cô trả lời mảy bằng giọng ngáy ngủ nhưng khi đầu dây bên kia lên tiếng cô liền bật dậy. Là ba gọi, ông gọi thử xem có phải cô đang ở trường như lời quản gia Minh nói.

Tắt điện thoại Trúc Chi nhìn quanh mới biết mình đang ở Khu Nhất, đồng phục và sách vở đều đã sẵn sàng.

32. Chương 32: Bảo Vệ

Chuông báo hiệu giờ giải lao chỉ vang lên mới có mấy phút mà Học viện Trưng Vương ồn ào hẳn, học sinh từ các lớp tranh nhau túa ra hành lang đông nghẹt. Thành Nam hấp tấp chạy vào lớp hết to.

- Có chuyện rồi D.A boy và Iceboy đang đánh nhau ở khu vực canteen.

Vừa nghe thấy thế mọi người liền kéo nhau chạy xuống khu vực canteen, Trúc Chi buông vội quyển sách chạy theo dòng người đông đúc.

Lách người qua đám đông Trúc Chi như muốn nín thở trước cảnh tượng kinh hoàng đang diễn ra. Bàn ghế ngổn ngang, gãy vỡ. Đông Quân đứng tựa vào tường khó nhọc lau vết máu trên khoe môi nhưng gương mặt vẫn lạnh băng và đầy vẻ thách thức.

Tim cô gái nhỏ nhói lên từng hồi khi những cú đấm mạnh liên tục giáng vào người anh. Trong đám đông vọng lên vài lời xì xầm bàn tán.

- Anh ta chết chắc, không ai đánh lại D.A boy đâu.
- Sao không ai đi báo thầy giám thị vậy? Iceboy sẽ bị đánh chết đấy.

Đông Quân ngã nhào ra nền gạch, toàn thân đau nhức không cử động nổi nhưng trên môi vẫn thoáng một nụ cười đắc chí khi Trúc Chi lao đến chắn trước mặt anh.

- Tránh ra. - Thiên Vương quát lớn.
- Không.

Trúc Chi vẫn đứng yên dùng ánh mắt kiên định pha lẫn sự phẫn nộ nhìn anh. Từ phía sau cô Đông Quân đứng dậy dịu giọng.

- Cua ngoan, em tránh sang một bên đi kẻo bị thương.
- Không. Em không đi đâu hết.

Trúc Chi nhìn Đông Quân qua đôi mắt ngân ngấn nước. Cảnh tượng này càng khiến cơn thịnh nộ của Thiên Vương bùng cháy dữ dội hơn. Ánh mắt quỷ dữ sắc lạnh u tối bao trùm lên không gian.

- Tránh ra.

Thiên Vương gần giọng hát Trúc Chi sang một bên. Trận chiến lại tiếp tục, Đông Quân yếu thế hơn rất nhiều những đòn tấn công của anh đều bị vô hiệu cùng lắm anh chỉ đập ngã được Thiên Vương.

Đám đông như nín thở lùi ra xa khi Thiên Vương kéo tuột chiếc cravat khỏi cổ áo - một dấu hiệu chẳng lành, sau động tác này của anh luôn là cơn thịnh nộ khủng khiếp và không một ai có thể thoát khỏi bàn tay ác quỷ.

Chiếc ghế hợp kim sắt kiểu cách được phủ lớp sơn trắng bị nhấc bổng lên lao thẳng về phía đối thủ. Đông Quân trừng mắt kinh hãi khi chiếc ghế đập thẳng vào lưng cô gái nhỏ đứng trước mặt mình. Cú đập mạnh khiến chiếc ghế gãy sập lại, mẫu kim loại bị bẻ cong cứa vào bờ vai nhỏ máu bắn ra ứa đỏ cả bờ vai.

Trúc Chi khụy xuống, đau không thở được chỉ chút không khí lọt vào cánh mũi cũng khiến cô đau như thể lá phổi bị xé toạc ra.

- Không được chạm vào cô ấy.

Thiên Vương gầm lên khi Đông Quân định đỡ lấy Trúc Chi.

Đôi mắt ác quỷ giờ đây chỉ tràn ngập một nỗi niềm đau đớn nào đó theo từng nhịp thở đứt đoạn của cô gái nhỏ. Để Trúc Chi tựa vào lòng mình Thiên Vương dịu giọng trấn an điểm từng nhịp nhẹ nhàng cho cô hít thở theo.

Bàn tay nhỏ bầu chặt lấy tay áo anh mỗi khi không khí eln vào phổi. Trúc Chi thấy đau, rất đau cô muốn khóc nhưng chẳng thể nào khóc nổi, cổ họng nghẹn ứ chặn đứng tiếng nấc khiến cô càng đau hơn. Mọi thứ dần mờ đi trong mắt, mùi bạc hà cũng dần tan biến.

Bên ngoài phòng cấp cứu.

Thiên Vương ngồi lặng người trên hàng ghế chờ gương mặt lạnh lùng vô cảm nhưng thực chất lòng anh đang rối bởi những lo lắng không yên về cô gái nhỏ đang phải chiến đấu với sinh mệnh bên trong cánh cửa kia. Đông Quân cũng lo lắng vô cùng anh cứ đi qua đi lại, có một vài thứ rất mâu thuẫn đang diễn ra bên trong anh.

Bất chợt Đông Quân bước đến túm lấy cổ áo Thiên Vương, lôi anh đứng dậy rồi ấn mạnh vào tường.

- Nếu cô ấy có mệnh hệ gì tôi bắt cậu phải trả giá.

Thiên Vương nhếch môi cười nhạt. Thật lỗi bịch khi thốt ra những lời này trong khi chính anh ta là người thấy vui vẻ với kết cuộc này nhất. Thiên Vương sầm mặt lại, hất tay Đông Quân ra, anh gần giọng.

- Câu này tôi nói mới đúng. Nếu cô ấy có chuyện gì bất trắc tôi sẽ lấy mạng cậu.

Gương mặt ác quỷ hiện lên sắc lạnh và tàn bạo.

33. Chương 33: Dao Động

“Cua”

Giọng nói ầm ập vang lên trong màn sương trắng. Không gian tĩnh lặng mờ mịt chỉ đủ để nhìn rõ gương mặt người đối diện. Thanh Phong đang đứng đấy, anh nhìn cô hiền lành và ầm ập.

- Cua không ngoan rồi, sao em lại đến tìm anh nữa rồi?

Trúc Chi không hề gì hết cô chỉ biết nắm chặt lấy tay anh.

- Em nhớ anh.

- Cua, em có yêu anh không?

- Có! Em yêu anh, yêu rất nhiều.

Phong cười hiền anh xoa đầu cô.

- Vậy em về đi.
- Không em không muốn đi, em muốn ở đây với anh.
- Thế em có biết đây là đâu không?
- Không, em không biết nhưng chỉ cần có anh là được. Chỉ cần có anh thì em không còn sợ gì cả.
- Cua ngoa, nghe lời anh em về đi có người đang chờ em đấy!

Gió thốc mạnh lên sương khói mù mịt Phong biến mất trong vòng tay Trúc Chi.

“Không”

Trúc Chi hét lên rồi bừng tỉnh bởi cơn đau nhói sau lưng.

- Trúc Chi, con sao rồi? Con thấy khó chịu ở đâu?

Nước mắt tự động lăn dài khi cô nhìn thấy gương mặt mệt mỏi đầy lo âu của ba. Trúc Chi gọi được tiếng ba rồi bật khóc thành tiếng.

Kh đã bình tĩnh lại Trúc Chi đảo mắt nhìn quanh mới biết mình đang ở bệnh viện và lúc này cô mới phát hiện ra trong phòng còn có một vị khách. Anh đứng cạnh khung cửa sổ đầy nắng mặt nhìn cô không rời. Đôi mắt ngang tàn lúc nào cũng chứa ánh nhìn khinh khi giờ lại sâu lắng dịu dàng đến thế.

Trúc Chi còn chưa kịp mở lời thì anh đã bỏ đi và mãi cho đến hôm cô xuất viện cũng không thấy bóng dáng anh đâu cả. Thật ra, mỗi đêm khi cô chìm vào giấc ngủ say anh đều đến.

Phong có đến thăm nhưng lần nào cũng bị ba và anh hai Trúc Chi. Trúc Chi không hiểu vì sao ba và anh hai lại đối xử với Phong như thế trong khi người đánh cô bị thương là Thiên Vương. Một sự thiên vị quái lạ.

Tiếng chuông báo hiệu giờ chơi vừa vang lên thì An An đã hối hả kéo Trúc Chi đi.

- Cẩn thận đấy, kéo lại động vết thương.

An An dìu Trúc Chi ngồi xuống thành hồ trong khu vườn trường. Gió nhẹ lùa qua mơn man làn tóc rồi thả vào không gian mùi hương thoang thoảng từ những khóm hoa rực rỡ sắc màu.

Cảm giác tự do hít thở thật thoải mái. Cơn gió xanh khiến Trúc Chi nhớ đến anh. Có quá nhiều gút mắc vô hình nào đó giữa cô với anh. Thanh Phong của thực tại và Thanh Phong của những giấc mơ dần trở nên khác biệt, cảm giác cô dành cho anh có gì đó cách biệt giữa mơ và thực tại. Đột nhiên cô rất muốn đến viếng mộ Đông Quân, muốn tĩnh lặng ngồi tựa đầu vào đó như lúc trước.

- Thôi tớ xong nhiệm vụ rồi, tớ đi đây!

An An cười tươi vẫy tay chào. Lúc này Trúc Chi mới nhớ ra An An nói có người cần gặp cô. Đôi mắt to chột ngấn nước khi nhìn thấy anh đang dần bước đến. Cô rất muốn khóc nhưng không hiểu vì sao mình lại khóc.

- Cua, em thấy khỏe hơn chưa? Còn đau không?
- Em ổn.
- Anh xin lỗi.

Thanh Phong đến trước mặt Trúc Chi chống một gối xuống nền tư thế nửa ngồi nửa quỳ. Nắm lấy bàn tay lạnh của cô mà anh nghe đau nhói. Nếu lúc ấy anh không ngu xuẩn để cô xen vào thì mọi chuyện đã không như thế này.

- Đâu phải tại anh đâu.

- Nhưng em vì anh mà bị thế này. Cua, anh xin lỗi. Nếu anh nhanh chân hơn thì em đã không bị đánh trúng, nếu anh....

Câu nói bị bỏ dở khi Trúc Chi nhoài người ra quàng tay ôm lấy cổ anh.

- Đừng bỏ mặc em thêm lần nào nữa có được không?

Thanh Phong nghe tim mình lỗi nhịp, cảm giác lạ thường khuấy động lòng anh, bất giác anh thấy yêu thấy cần. Tự bao giờ hơi ấm này, hương thơm từ làn tóc mây này, cô gái này lại khiến anh dao động đến thế? Tình cảm trời dẫy lẩn át lí trí mọi oán thù căm giận bị vứt bỏ sang một bên. Khoảnh khắc này đây phải chăng anh đang sống thật với lòng mình?

Một vòng tay ôm siết trong chiều nắng tắt.

- Mình làm hòa em nhé!

34. Chương 34: Hành Động Thô Bạo

Thành Nam đứng trên bục giảng nét mặt nghiêm túc trịnh trọng nhắc nhở mọi người thời gian này tốt nhất nên tránh xa D.A boy. Anh ta đã nguy hiểm hơn trước rất nhiều, có thể nổi giận bất cứ lúc nào. đã có nhiều người không may bị hạ dưới tay anh.

Trúc Chi rùng mình nhớ lại cảnh tượng hôm đó. Cứ tưởng là sẽ chết.

Chuông báo hiệu giờ học vang lên dập tắt những lời bàn tán, giáo viên vào lớp tiết học vừa bắt đầu được một lát thì Thiên Vương đột ngột xuất hiện trước cửa lớp. anh đi thẳng đến bàn của Trúc Chi và lôi cô trong sự kinh ngạc của tất cả mọi người.

- Bây em đang giờ học mà. Em là học sinh lớp nào đấy?

Đôi mắt ngang tàn hoắc lên khiến cô giáo trẻ lạnh người, đẩy cặp kính cận vào sát mắt mình hơn cô giận mình nhận ra nhân vật đang làm loạn này.

- Thầy Hiệu trưởng tìm cô đấy!

- Sao? Vừa nãy cô....

Một cái nhúu mày khiến cô hiểu ngay chuyện gì đang xảy ra.

- Ủ! Để cô lên gặp thầy liền.

Vậy là Trúc Chi ngang nhiên được rời khỏi lớp. Thiên Vương lôi Trúc Chi đến phòng của mình ở khu Nhất, vừa vào đến nơi anh liền ấn mạnh cô ngồi xuống giường rồi lạnh giọng.

- Cởi ra.

- Gì? Cởi...cởi cái gì?

Trúc Chi phát hoảng khi Thiên Vương điềm tĩnh trả lời.

- Cởi áo ra.

Câu nói ngắn gọn nhưng sức công phá mạnh khiến cô gái nhỏ thấy choáng. Trúc Chi đứng bực dọc định chạy ra ngoài nhưng lại bị anh ấn mạnh xuống giường. Nắm chặt cổ áo mình Trúc Chi hét lớn.

- Anh điên sao? Tôi hét lên bây giờ.

Thiên Vương nén giận thở hắt ra.

- Có cởi ra không thì bảo?

- Không. Anh điên rồi. Anh muốn gì đây?

- Xem vết thương của em thế nào rồi.

- Như vậy cũng không được.

Sau khi quát lên Trúc Chi mới giật mình há hốc miệng, cô không nghe lầm đó chứ? Anh lại định làm gì nữa đây? Sao tự dưng lại đòi xem vết thương trên vai cô?

- Tôi mất kiên nhẫn rồi đấy! Bây giờ em tự cởi áo ra hay để tôi?

- Gì? Gì? Không, không được. Không chọn cách nào hết.

Đôi mày rậm nhíu lại Thiên Vương giận dữ đá ầm vào ghế. Con bé rắc rối thật không thể nương tay được nữa.

- Em keo kiệt thật có bả vai mà cũng giấu. Đưa anh xem.

Trúc Chi choáng trước thái độ tự nhiên của Thiên Vương nên không để ý chút thay đổi trong xưng hô. Dường như đối với Thiên Vương không tồn tại khái niệm nam nữ. Giằng co mãi Trúc Chi bật khóc hạ giọng năn nỉ.

- Làm ơn đi. Anh tha cho tôi đi.

- Bực em thật.

Thiên Vương gần giọng anh mạnh tay xé toạc một bên vai áo Trúc Chi ra, cô trừng mắt nhìn anh rồi la toáng lên.

“Áaaaaaaa”

Thiên Vương cau mày quát lớn.

- Việc gì phải hét to như thế?

Thiên Vương bước đến xoay người Trúc Chi lại. anh ngồi sau lưng cô im lặng nhìn vết thương chỉ vừa mới khép miệng trên bờ vai thon.

Trúc Chi vừa khóc vừa run lấy bầy.

- Được rồi đừng khóc nữa, tôi không ăn thịt em đâu mà sợ.

Trúc Chi đỏ bừng mặt định chui tọt vào chăn nhưng cô giật mình cứng người ra khi Thiên Vương nhẹ xoa thuốc lên vết thương của cô.

- Cái này giúp em không bị sẹo.

35. Chương 35: Hiểm Nguy

Ghét nhất phải chờ đợi ai đó nhưng Trúc Chi vẫn cố nán lại chờ An An tan ca hết giờ làm thêm. Đúng ra hôm nay cô có hẹn với Phong đi xem phim nhưng lúc sáng anh bảo bạn không đi được cô định bỏ vé luôn nhưng nghĩ đến việc An An cũng đang háo hức chờ xem bộ phim này. Thế nên giờ cô mới nhớ mà đi tìm tờ giấy trên đồng hồ.

- Tổ xong rồi. Xin lỗi vì bắt cậu chờ lâu như vậy.

Nhìn vẻ mặt mệt mỏi nhưng hớn hở của An An Trúc Chi không đành lòng làm mặt giận. An An làm thêm ở một quán trà sữa, vì sợ người khác phát hiện ra và thông báo với Học viện thì cô sẽ bị đuổi học vì vi phạm quy định cấm làm thêm nên đành làm công việc hậu cần rửa ly tách với mức lương thấp hơn so với phục vụ.

- Nhìn cậu kìa, lem luốc quá.

Trúc Chi rút khăn giấy đưa cho An An.

- Xin lỗi, đi với tớ chắc cậu mất mặt lắm.
- Mặt còn nguyên đây ai lấy đâu mà mất. Nhưng thế này là không ổn.

Trúc Chi quét mắt khắp một lượt trên người An An rồi lúi cô đến một cửa hàng quần áo sang trọng. Lần đầu tiên bước vào những nơi xa hoa như thế này An An như bị hớp hồn, mọi thứ quá lộng lẫy. Cô hiếu kỳ cầm mấy bộ quần áo đẹp lên xem thử nhưng rồi tái mặt đi nhanh chóng đặt chúng về vị trí cũ. Chúng quá đắt, cả tháng tiền lương của cô đôi khi còn không đủ để mua một bộ váy.

- Đây, cậu mặc cái này.

Trúc Chi dúm vào người An An một bộ đồ mới rồi đẩy cô vào phòng thử đồ. An An quả thật rất hợp với những bộ trang phục đơn giản không quá cầu kỳ kiểu cách. Cô bạn trở nên năng động gọn gàng trong chiếc quần jean lửng sẫm màu ôm khít cơ thể phối cùng áo thu trắng cổ ovan phía trước có gắn mấy chiếc túi nhỏ in hình quả dâu tây.

- Đơn giản, hợp với cậu.
- Nhưng.....- An An nhăn nhó khẽ giọng với Trúc Chi - Nó đắt quá!
- Chị ơi em lấy bộ này và đôi giày búp bê kia nữa.

Trúc Chi phớt lờ An An khiến cô bạn vô cùng khó xử. An An cầm túi xách đựng giày và quần áo cũ của mình trên tay mà mặt mày thê thảm khi nghe chị bán hàng tính tiền. Đầu óc quay cuồng của cô đang cố nhớ lại xem trong túi mình có bao nhiêu. Trúc Chi bình thản quẹt thẻ thanh toán hóa đơn rồi lúi cô bạn vẫn còn đang ngơ ngác đi.

- Khi nào đủ tiền tớ sẽ gửi lại cậu.
- Không cần đâu, tớ tặng cậu đấy!
- Nhưng...
- Miễn bàn.

Trúc Chi ngắt lời, cô nắm lấy tay An An rào bước đến rạp chiếu phim. Đi được một đoạn thì Trúc Chi bị va phải bởi một đám thanh niên nhìn có vẻ là dân ăn chơi, tên nào đầu tóc cũng màu mè dị hợm, tay thì chỉ chít hình xăm xanh rờn. Dù rất không muốn nhưng Trúc Chi vẫn lịch sự nói lời xin lỗi để tránh gây phiền phức.

- Xin lỗi!
- Không có thành ý gì hết vậy em? - Một tên tóc vàng hoe lên giọng.

Thấy Trúc Chi có vẻ giận lên An An liền đỡ lời.

- Xin lỗi chúng tôi không cố ý các anh bỏ qua dùm.
- Ồ! Cô em này ngoan hơn đấy. - Lại một tên có bờm tóc vàng hoe lên tiếng.

Chúng cứ lượn qua lượn lại cố tình chặn đường không cho hai cô gái đi qua, vài người đi đường cũng hiếu kỳ nhìn xem thử chuyện gì đang xảy ra nhưng dường như không một ai có ý định giúp đỡ Họ e ngại trước vẻ跋扈 của bọn chúng.

- Xin lỗi rồi còn muốn gì nữa đây? Đâu phải lỗi tại tôi. - Trúc Chi lạnh giọng.
- Cô em xinh đẹp đừng giận, bọn anh chỉ đùa cho vui thôi.
- Thế thì tránh ra.
- Càng giận càng xinh. Chấm em rồi đấy!

Tên có bờm tóc vàng ra dáng đại ca cười cợt.

- Đi với bọn anh đảm bảo em sẽ không thấy chán.
- Ô! Công an kia!

Trúc Chi hướng mắt về phía sau bọn chúng tỏ vẻ mừng ra mặt. Nghe đến công an bọn chúng liền thay đổi sắc mặt cả bọn lập tức quay đầu lại. Thừa cơ hội Trúc Chi kéo An An bỏ chạy.

- Con ranh!

Tên đại ca gầm lên rồi cả bọn đuổi theo. Hai cô gái nhỏ co chân chạy, Trúc Chi không ngừng đảo mắt tìm kiếm mấy chú công an hay nơi nào đó đông đúc an toàn nhưng khổ thật đường vắng tanh chỉ thừa thớt vài người.

Hai cô gái cứ cầm đầu chạy thụt mạng mà không biết là mình đang chạy đi đâu. Đến một ngã ba hai người đành chia nhau ra, trước khi tiếp tục cuộc đuổi bắt Trúc Chi không quên căn dặn An An chỗ nào được xem là nơi an toàn.

Cô gái nhỏ lại hộc tốc chạy nhưng chỉ được thêm một quãng là đã bị bắt kịp. Hầu hết bọn chúng đều đuổi theo cô nên An An có lẽ sẽ an toàn hơn. Bị vây lấy bởi một bầy sói dữ nhưng ánh mắt Trúc Chi vẫn lạnh băng không hề nao núng.

- Mấy người muốn gì đây? Tôi la lên đó.

- Em cứ la thoải mái ở khu vực này không ai dám chống lại bọn anh đâu.

- Các người cần tiền à? Được rồi, bao nhiêu ra giá đi.

Bọn chúng phá lên cười, tên cầm đầu mờ ám kéo ngón tay quanh viền môi nhìn Trúc Chi như muốn ăn tươi nuốt sống.

- Vốn định làm theo hần ta nhưng có lẽ nên “giải quyết” em trước.

Trúc Chi bắt đầu thấy sợ, bọn chúng không đơn thuần vô cơ gây chuyện mà là có kẻ ở phía sau giật dây. Chắc lại là những nguy hiểm từ chốn thương trường khốc liệt mà ba và anh hai cô đang vướng phải.

Trúc Chi lùi dần bất thành linh cô tung chân đá vào chỗ hiểm của một tên. Hần rú lên đau đớn rồi khụy xuống cô nhanh chóng lách người sang một bên rồi bỏ chạy nhưng lại bị tên tóc vàng túm tóc kéo giật lại. Đau điếng nhưng Trúc Chi cũng chẳng vừa cô đập mạnh vào chân khiến hần phải buông tay ra.

- Con ranh này hôm nay ông nhất định xé thịt mày ra.

- Mồi ngon đấy đại ca.

Cả bọn cười ầm lên khi tên đại ca đột ngột tốc váy cô lên. Trúc Chi tối mặt khi chiếc váy bị tốc lên quá nửa đùi. Một tay vịn chặt chiếc váy tay còn lại cô vung lên tát mạnh vào mặt tên biến thái kia.

Không gian chùng xuống sau cái tát, không chỉ tên đại ca mấy tên còn lại cũng đều sa sầm nét mặt. Con thịnh nộ bốc lên cao, hần nghiêng răng quơ tay giật lấy thanh gậy của tên phía sau nhắm thẳng vào đầu cô gái nhỏ mà vung.

36. Chương 36: Quyền Lực

“Bốp”

Tiếng gậy va vào người tạo nên một âm thanh khiếp đảm. Sau hồi lâu nhắm tịt mắt nín thở mà vẫn không thấy gì xảy ra ngoài âm thanh rợn người kia Trúc Chi thở nhẹ hé mắt ra nhìn. Một cánh tay ai đó vươn ra chặn đứng thanh gậy trên đầu cô.

Mùi hương bạc hà thanh mát len vào cánh mũi.

- Thật là chương mắt.

Giọng nói sắc lạnh vang lên, ánh mắt ngang tàn vụt tới hắt lên tia nhìn lạnh lẽo đến rợn người như đôi mắt quỷ dữ. Chỉ trong một cái chớp mắt Thiên Vương đã trở tay giật lấy thanh gậy phang thẳng vào đầu tên tóc vàng.

Hắn ngã vật ra đường đầu óc choáng váng quay cuồng, máu rỉ ra từ một bên mái đầu. Bọn còn lại thấy vậy liền hầm hờ xông đến liên tục ra đòn nhưng chẳng thể nào đánh trúng anh. Thiên Vương nhanh đến nỗi cứ như là có phép thần thông, anh vụt biến rồi đột ngột xuất hiện trả đòn.

Tay đâm chân đá anh khiến bọn chúng không kịp và cũng không thể trở tay. Trúc Chi tròn mắt khi chỉ trong phút chốc cả bọn nằm la liệt dưới chân. Tên cầm đầu vẫn không chịu thua hắn rút dao lao đến điên cuồng đâm chém nhưng đường dao thứ nhất vẫn chưa dứt thì cổ tay hắn bị Thiên Vương siết chặt. Hắn đau đớn buông tay để rơi con dao, miệng không ngừng xin tha.

Ánh mắt lạnh nhìn hắn đầy chết chóc.

- Là bàn tay bẩn thỉu này.

Thiên Vương lạnh lùng buông câu nói rồi bẻ mạnh cánh tay hắn về sau. “Rắc” tiếng xương gãy hòa lẫn cùng tiếng hét thảm thiết.

Cách đây không xa trong một chiếc Mercedes đen sang trọng chàng thanh niên có gương mặt đẹp và ánh mắt lạnh giân dữ vò nát bức ảnh trong tay - đó là bức ảnh của cô gái nhỏ có mái tóc xoắn dài gương mặt đẹp và đôi mắt to. “Vô dụng”.

Xong xuôi mọi chuyện Thiên Vương bình thản kéo Trúc Chi đến rạp chiếu phim, mua nước ngọt và đủ thứ đồ ăn rồi quăng hết cho cô.

- Anh làm gì vậy?

- Đi xem phim.

- Muốn xem thì anh xem một mình đi tôi còn phải đi tìm An An.

Vừa dứt lời chuông điện thoại của Trúc Chi reo lên, An An gọi báo rằng Đăng Khoa đã đưa cô về nhà an toàn.

- Đi thôi chẳng phải em có hai vé hay sao. Đừng phí!

Trúc Chi như con rối bị anh điều khiển, chưa kịp định thần thì cô đã yên vị trong rạp chiếu phim. Bộ phim bắt đầu mọi ánh đèn đều bị tắt ngấm có muốn trở ra thì cũng không thấy đường mà đi. Dù gì cũng đã vào đến chỗ nên Trúc Chi đành ngoan ngoãn ngồi cạnh anh.

- Này, anh lại ngủ à? Phim hay thế mà lại ngủ sao?

- Không hứng.

Trúc Chi nhăn nhó, không có hứng xem mà nhất quyết một hai cô vào đây. Nể tình anh vừa cứu mình nên Trúc Chi im lặng cho qua. Dưới ánh sáng mờ mờ của màn hình Trúc Chi thoáng thấy vết bầm trên tay anh, là vết bầm do cú đánh lúc nãy.

Chợt nhớ ra mình có mang theo thuốc chuyên dùng để xoa lên các vết sưng bầm tím. Ngày trước Thanh Phong luyện võ hay bị thương kiểu này nên lúc nào cô cũng mang thuốc theo riết rồi thành thói quen.

- Em làm gì thế? - Thiên Vương nhíu mày khi cô chạm vào vết thương.

- Ngồi yên, thoa thuốc cho tan máu bầm, mau hết sưng.

Thiên Vương lại nhắm mắt ngủ trong khi cả rạp căng mắt lên xem phim và cười ồ lên vì tình tiết hài hước nào đó.

- Một chút thôi.

Thiên Vương thì thầm trên vai Trúc Chi khi cô có ý định đẩy anh ra. Mùi bạc hà thanh mát dịu nhẹ quần lấy Trúc Chi, không hiểu sao cô lại mềm lòng yên lặng cho con ma ngủ này tựa vào. Cảm xúc khác thường kia lại dấy lên mơn man ấm áp đến lạ thường.

Từ khi Trúc Chi và Đông Quân làm lành với nhau thì ngoài giờ học ra An An luôn có một mình, không Trúc Chi bên cạnh vừa buồn vừa tủi khi bị mấy cô nữ sinh khác lợi dụng thời cơ để ức hiếp.

- Nay, không có mắt à? - Ái Vy hét lớn khi An An vô tình va vào người cô.

- Xin lỗi. Tôi không cố ý.

- Thật là khó ưa mà hèn chi cô bạn thân nhất cũng chẳng thèm quan tâm đến.

- Phải rồi, có đi theo người ta thì cũng chỉ tổ cản mũi thôi. Hình như cậu “hơi” bị dư thừa thì phải. - Cô bạn thân của Ái Vy cũng chen vào.

- Các cậu đừng quá đáng như vậy chứ!

- Ôi trời, hôm nay dám cãi lại nữa này? - Ái Vy cười gằn.

Tránh xảy ra chuyện không hay nên An An im lặng bỏ đi trước nào ngờ mấy cô tiểu thư kiêu kì này vẫn không chịu buông tha. Một cô bạn túm tóc An An kéo lại. Vừa lúc đó một bàn tay ai đó vươn ra chặn lại.

- Làm thế không hay đâu đấy!

Mấy cô tiểu thư lập tức thay đổi nét mặt, trở về cái vỏ bọc dịu dàng dễ thương. Đặng Khoa mỉm cười khoác tay lên vai An An, anh nhẹ giọng.

- Tôi nhờ các cậu chuyện này nhé!

Ái Vy và mấy cô bạn cười tươi gật đầu đồng ý ngay lập tức.

- Từ đây về sau đừng bao giờ làm phiền An An nữa. Nếu không.....

Đặng Khoa chợt nghiêm mặt lại, chất giọng lạnh đầy đe dọa.

- Các cậu sẽ phải trả giá đó!

Nụ cười tươi tắn của mấy cô nàng liền tắt ngấm, gương mặt hiện lên sự sợ hãi. Họ vâng nhẹ một tiếng rồi nhanh chóng rút lui. Lúc bấy giờ An An vẫn không khỏi ngạc nhiên trước hành động này của Đặng Khoa.

- Thôi được rồi, em đừng nhìn anh bằng ánh mắt đó nữa. Không dễ chịu chút nào.

- Sao anh lại làm vậy?

- Thì để giúp em. - Đặng Khoa nhún vai. - Và cũng để cho em thấy cái gì gọi là quyền lực. Quyền lực không hẳn là xấu nhưng nó có thể giúp em bảo vệ được những người em yêu thương.

- Em không hiểu.

Đặng Khoa cười bí ẩn.

- Đi ăn chút gì đã. Anh đói rồi.

- Nhưng....

An An còn chưa kịp phản ứng thì Đặng Khoa đã kéo cô đi.

- Anh sẽ cho em thấy lợi thế của quyền lực.

Trong lúc đó ở khu vườn trường.

Gió thổi mình trên tán lá xanh xào xạt cuốn đi cái oi bức ban trưa. Tiếng đàn violin réo rắt thả vào không gian tĩnh lặng giai điệu sâu lắng của bản nhạc Song from secret garden. Trúc Chi hướng ánh mắt dịu nhẹ về phía anh chốc chốc lại mỉm cười hạnh phúc. Thanh Phong đẹp nhất khi anh chơi đàn.

Bất chợt một nốt nhạc lọt vào tai dấy lên bao bồi rối lo âu. Bản nhạc này Thanh Phong chơi rất tuyệt, dưới bàn tay anh mỗi nốt nhạc đều rất dịu nhẹ vừa đủ âm sắc, anh chưa bao giờ phạm lỗi vậy mà khi này nốt nhạc đó nặng hơn bình thường dù nó vẫn đúng âm.

Cảm giác bồn chồn nghi ngại cứ chiếm lấy đầu óc cô đến nỗi bản nhạc đã hết, anh đã ngồi cạnh mà cô vẫn không nhận ra.

- Em sao thế? Không khỏe ở đâu à?

- À.... em không sao.

- Vết thương của em thế nào rồi? Lành hẳn chưa?

- Nó lành rồi anh đừng lo.

- Nếu em là con trai thì anh đã vạch áo em lên mà kiểm tra rồi.

Trúc Chi cười méo mó khi nhớ lại cảnh Thiên Vương xé vai áo cô ra nhìn nhìn ngấm ngấm rồi bôi thuốc lên. Mỗi khi nhớ đến cảnh tượng đó là cô lại đỏ mặt lên. Thấy vậy Thanh Phong tưởng Trúc Chi ngại vì câu nói của mình anh vội đính chính.

- Anh đùa thôi em đừng để bụng. Mà này, vết thương lành rồi em nhớ bôi thuốc mà anh đưa đấy. Nó sẽ giúp em không bị sẹo.

- À...em biết rồi. Cảm ơn anh.

Trúc Chi ái ngại hướng mắt ra xa tránh ánh nhìn của anh. Làm sao cô dám cho anh biết toàn bộ số thuốc đó đã bị Thiên Vương quăng hết, anh vứt hết rồi mua thứ khác về cho cô.

Sắp hết giờ nghỉ trưa nên cả hai trở về lớp. Trúc Chi vừa đi khỏi thì Thanh Phong gặp ngay Thiên Vương, nói đúng hơn là Thiên Vương bất thành linh xuất hiện sau lưng anh lạnh lùng buông câu nói đầy nguy hiểm và thách thức.

- Cẩn thận kéo tôi lột mặt nạ cậu đấy Iceboy Đông Quân.

Sau khi bỏ lại nụ cười nhếch môi Thiên Vương rảo bước đi trong ánh mắt đen sạm lạnh băng của người còn lại. Lời cảnh báo của một kẻ dường như yếu thế và chẳng nắm trong tay nước cờ nào nhưng lại khiến kẻ đầy quyền năng còn lại thấy lung lay không biết mình sẽ bị lật khi nào? Và sẽ bị lật như thế nào?.

Thiên thần thì luôn quang minh chính đại nhưng trong con người kia còn tồn tại một thứ khác được gọi là ác quỷ. Đấu với quỷ là đấu với sự nham hiểm, bất ngờ và tàn bạo. Muốn thắng quỷ thì phải ác hơn cả quỷ.

37. Chương 37: Ma Ngủ

Giờ giải lao Trúc Chi nằn nặc kéo An An xuống canteen để chuộc lỗi về chuyện đi xem phim. Hai cô gái mãi mê với những món ăn hấp dẫn mà không để ý đến không khí trầm lặng bất thường nơi canteen vốn dĩ luôn ồn ào náo nhiệt.

“Hắt xì!”

Trúc Chi vừa đặt khay thức ăn xuống bàn liền rung mình hắt hơi khi cơn gió lạnh đột ngột đi qua. Thời tiết mấy hôm nay không được tốt lắm lúc nào bầu trời cũng giăng mây âm u, gió lạnh rít lên từng hồi.

Đột ngột cảm giác ớn lạnh chạy dọc sống lưng khiến hai cô gái nổi da gà. An An đưa mắt ra hiệu, Trúc Chi nhìn quanh mới biết hết thấy những người trong canteen đều đang nhìn mình với ánh mắt giận dữ như thể cô vừa phạm phải một sai lầm lớn.

- Nhỏ tiếng thôi cậu ơi. Anh ấy đang ngủ.

Một cô bạn dễ thương có mái tóc dài tết bím chéo sang một bên khẽ giọng nhắc nhở. Nhìn theo hướng mắt của cô bạn Trúc Chi mới biết chuyện gì đang xảy ra.

Nơi chiếc bàn dưới tán cây to rợp bóng một chàng trai đang gối đầu trên tay say ngủ. Không gian xung quanh vô cùng tĩnh lặng. Mặc dù biết chỉ cần sơ ý tạo ra một tiếng động nhỏ làm đánh thức giấc ngủ ấy

thì xem như tai họa giáng xuống đầu nhưng mọi người đều không nở rời đi. Ngay cả lúc ngủ anh vẫn không mất đi sức hấp dẫn.

Trúc Chi thấy tức cười khi tất cả cổ gồng mình trong yên lặng chỉ để ngắm nhìn một người đang ngủ.

- Tốt nhất em nên nghe lời cô bạn kia đi.

Đặng Khoa đặt tách cà phê nóng thơm lừng xuống rồi ngồi vào bàn cùng hai cô gái. Một vài ánh nhìn ganh tỵ lóe lên.

- Anh phải sợ đến thế? Anh ta cũng là người bình thường như bao người thôi mà.

Đặng Khoa cười nhẹ.

- Nếu là người bình thường thì đâu ai gọi là D.A boy.

Gió lạnh lại thốc qua lần này đến lượt An An hắt hơi. Cả canteen nín lặng sắc mặt ai cũng thay đổi, một luồng sát khí bốc lên ngừng ngạt phóng thẳng về phía cô khi nơi chiếc bàn tĩnh lặng đó chàng trai của mình cử động. Cánh tay quơ ngang hất tách cà phê rơi xuống nền vỡ nát, mái đầu nghiêng sang một bên rồi lại im lặng.

Một phen hú vía, An An thở phào nhẹ nhõm.

- Em không biết khi bị đánh thức anh ta sẽ như thế nào nhưng không khí này quả thật rất đáng sợ.

- Đây là điều cấm kị thứ hai sao? Thật quá đáng khi đặt ra các nguyên tắc cấm kị này.- Trúc Chi nhíu mày không đồng tình.

- Không phải do cậu ta đâu, là kinh nghiệm xương máu đấy.

Trúc Chi trừng mắt uống vội ngụm nước cho đỡ nghẹn. Theo lời Đặng Khoa thì các nguyên tắc này được hình thành từ những lần vô ý của học sinh nơi đây. Thiên Vương như trở thành ác quỷ thực sự khi giấc ngủ của anh bị phá rối. Phá tan tất cả trong tâm tay không cần phân biệt đâu là bạn đâu là thù, đâu là vô tội đâu là có tội. Có lần cả câu lạc bộ võ thuật phải nhập viện vì vô ý làm anh thức giấc. Lại một điều là sau khi giải quyết các “rắc rối” anh lại bình thản mà ngủ tiếp như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

- Vậy lời đồn là có thật. Chẳng lẽ lần đó Iceboy Đông Quân phạm phải điều cấm kị này. - An An rùng mình.

Nhắc đến chuyện này Trúc Chi mới nhớ ra đến giờ cô vẫn chưa biết nguyên nhân của vụ ẩu đả hôm đó. Cô có hỏi nhưng Thanh Phong không trả lời, còn Thiên Vương thì cô vẫn chưa hỏi đến.

- Không phải lí do đó đâu!

Đặng Khoa lắc đầu, anh nhấp ngụm cà phê bình thản mà nghiêm nghị trả lời khi Trúc Chi cho rằng Thiên Vương là người vô lý, anh chẳng có lý do nào cả.

- Em sai rồi, cậu ấy làm việc gì cũng đều có lý do hết. Chỉ tại chúng ta không thể tìm ra lý do của cậu ấy. Đó là sự thật, anh không bênh vực đâu.

Trúc Chi hướng mắt về phía chàng trai vẫn đang gục đầu ngủ say, lòng rối bời tìm kiếm lý do. Gió lạnh lại thốc ngang, mái tóc đen tuyền bị thổi dạt sang một bên để lộ vết sưng vẫn còn bầm đen trên tay Thiên Vương.

Chợt thấy xót thương, trong đầu Trúc Chi giờ đây cứ luẩn quẩn mãi câu hỏi “Chắc còn đau lắm”. Bước đến chỗ Thiên Vương, Trúc Chi cúi người nhặt lọ thuốc nằm lún lóc dưới chân anh, cô thở dài khi nhìn lọ thuốc bị vụn đến méo mó. Cô biết chắc thế nào anh cũng không đủ kiên nhẫn và nhẹ tay để mở nắp nó ra.

Cả canteen lại lặng im sững sờ khi Trúc Chi ngồi xuống chiếc ghế cạnh Thiên Vương, xoay nắp lọ cô nhẹ tay bôi thuốc lên vết bầm trên tay anh. Mái đầu lại cử động anh ngẩng mặt lên trong sự chết lặng của cả canteen. Hàng mi khẽ chớp tia nhìn quý dữ vụt thoát ra nhưng lập tức bị thu lại khi chạm vào cô gái nhỏ, anh nhìn cô rồi lại gục xuống ngủ tiếp.

- Này, anh muốn ngủ thì về khu Nhất mà ngủ mọi người đang chết khiếp vì anh đấy.

- Ừm - Tiếng ừm còn vương trong cổ họng Thiên Vương lại ngủ.

Ở phía chiếc bàn lúc nãy An An hơi nhú mào.

- Em có chút thắc mắc.

- Chuyện gì?

- Sao hôm đó các anh lại có mặt đúng lúc để cứu bọn em như thế?

Đặng Khoa cười nhẹ.

- Dễ thôi vì hai em luôn nằm trong tầm kiểm soát của bọn anh.

Cơn giông ập đến rét run, trời sập tối bởi màn mây đen xam. Đặng Khoa đứng dậy vẫy tay gọi Trúc Chi.

- Đi thôi. Mặc kệ đi, cậu ta đang thách thức thời tiết đấy!

- Nhưng vậy sẽ cảm lạnh mất. - An An.

Trúc Chi nghe thế không đành lòng bỏ mặc anh.

- Này, anh dậy đi ngủ ở đây sẽ cảm lạnh đấy!

- Này, có nghe gì không hả? Dậy đi. Con ma ngủ này anh dậy mau.

Không chỉ An An và Đặng Khoa ngạc nhiên khó hiểu mà ngay cả Trúc Chi cũng không hiểu nổi sao mình lại phải mạo hiểm đánh thức thiên thần say ngủ này để rồi khi đôi mắt đẹp ấy mở ra thì ác quỷ sẽ lại hiện hình. Mặc kệ anh ta cũng đâu có ảnh hưởng gì. Gọi mãi Thiên Vương cũng không chịu dậy Trúc Chi giận dữ hét lớn vào tai anh.

- Anh dậy mau có nghe không hả?

- Em ồn ào chết đi được!

Thiên Vương sa sầm nét mặt, mắt hần lên tia nhìn ác quỷ. Đặng Khoa đã chuẩn bị tư thế giải cứu anh hùng xấu số nhưng rồi anh trở nên tê cứng trước hành động lạ của Thiên Vương. Không nói không rằng Thiên Vương cho tay vào túi áo khoác của Trúc Chi rút ra chiếc chìa khóa phòng kí túc ở khu Nhất của cô, anh lắc lắc chìa khóa trước mặt cô buông giọng mờ ám.

- Được rồi anh về phòng ngủ. Anh để cửa lát ăn xong em vào nhé!

Trái với tràng cười ngắc nghéo của Đặng Khoa và nét mặt đau khổ vì không nịn nổi cười của An An, Trúc Chi giận run chỉ biết giậm giậm chân nhìn theo bóng anh. Biết thế cô đã bỏ mặc cho con ma mê ngủ đó bị lạnh chết.

Canteen ồn ào trở lại sau một phen mất hồn.

38. Chương 38: Sự Lựa Chọn Của An An

Buổi chiều tan học Trúc Chi vừa xuống đến cầu thang thì thấy Phong đã đứng chờ ở đấy. Anh đón cô bằng nụ cười nhẹ như bao ngày. Hòa cùng dòng người đông đúc đang tóa ra từ các lớp hai người đi cạnh nhau yên bình và ấm áp như thể cả thế gian chỉ còn lại hai người.

Thấy vẻ mặt Trúc Chi có phần nhăn nhó khó chịu Thanh Phong lên tiếng.

- Em sao vậy? Không khỏe à?

- Không, cổ em chỉ hơi đau một chút thôi.

Lúc trưa Trúc Chi ngủ ngồi, đầu tựa vào vai Thanh Phong gần cả tiếng đồng hồ nên mới có cảm giác mỏi. Mà nguyên nhân chính dẫn đến tình trạng phải ngủ ngồi ở góc khuất bờ tường của Trúc Chi không ai khác ngoài Thiên Vương, anh đã lấy chìa khóa phòng ở khu Nhất nên cô không thể về đó mà nghỉ trưa.

Đang lẩn tẩn với mớ suy nghĩ bực dọc khi nhắc đến Thiên Vương thì Trúc Chi giật mình khi Thanh Phong cúi vào tay cô chiếc chìa khóa.

- Đây là chìa khóa phòng anh nếu em muốn nghỉ trưa thì cứ đến đó.

- Nhưng.....

- Đừng hiểu lầm, anh chỉ muốn nhường chỗ cho em thôi. Còn chìa khóa phòng em thì anh sẽ gặp Thiên Vương để lấy lại. - Thanh Phong cười hiền xoa đầu Trúc Chi.

Ra đến cổng thì cả hai đều ngạc nhiên khi thấy An An đang đứng nói chuyện với Thiên Vương, Đặng Khoa cũng có mặt. Do khoảng cách khá xa nên cả hai không nghe được họ nói gì chỉ thấy vẻ mặt lo sợ của An An.

- An!

Trúc Chi gọi vọng khiến cả ba nhân vật kia giật mình quay đầu lại. Thiên Vương lướt mắt qua Trúc Chi rồi lãnh đạm bước lên xe ra về, ánh mắt vẫn ngang tàn khinh khi.

- Có chuyện gì vậy? Anh ta không làm gì cậu chứ?

- Không. Không có gì đâu, thôi tớ về trước đây.

An An vội vã quay gót rời đi, lòng rối bời không biết phải làm thế nào mới đúng. Bất kì quyết định nào của cô trong lúc này đều sẽ làm tổn thương những người cô yêu mến.

Sáng hôm sau.

Vừa tạm biệt Phong ở lối rẽ vào dãy nhà dành cho khối 12 Trúc Chi vội bước về lớp nhưng cảnh tượng trước mắt khiến cô sững người dừng chân. Dưới một tán cây lớn, trên chiếc ghế đá An An đang ngồi khép nép bên cạnh Thiên Vương.

Trúc Chi như chết đứng khi Thiên Vương nghiêng đầu hôn nhẹ lên má An An, cô nghe như tim mình vỡ tung ra, một cảm giác sợ hãi bất thường chiếm lấy đầu óc. Trúc Chi không biết tại sao nhưng bây giờ cô thấy sợ thậm chí là rất sợ.

Trúc Chi không hiểu nổi tại sao An An lại dính vào con người đó? Tại sao không là ai khác mà lại là An An hiền lành của cô? Tại sao người đó lại là anh? Tại sao? Hàng tá câu hỏi cứ đổ dồn đến khi Thiên Vương lạnh lùng lướt qua cô như một người xa lạ, anh không nhìn cô.

- Trúc Chi? - An An lo lắng lay người Trúc Chi.

- Cậu? Chuyện....chuyện gì đang xảy ra thế này? Cậu và anh ta? Hai...hai...

Trúc Chi không hiểu sao mình lại mất bình tĩnh đến thế.

- Tớ thích anh ấy! - An An khẽ giọng.

Trúc Chi bị sốc nặng trước lời thú nhận của An An. Cảm giác đau lòng đột ngột trào dâng.

- Cậu bị điên à? Anh ta là D.A boy đấy! D.A boy thay bạn gái như thay áo không ai vượt ngưỡng một ngày. Cậu biết rõ điều đó sao còn đâm đầu vào? Anh ta sẽ làm khổ cậu đấy.

- Tớ biết nhưng....

- Nhưng sao? Chẳng lẽ cậu tin anh ta sẽ chung thủy với cậu?

- Ừm tớ tin như vậy.

- Cậu điên thật rồi. Tại sao không là ai khác mà lại là anh ta? Cậu có biết mình đang làm điều ngu ngốc đến mức nào không?

Trúc Chi đột ngột nổi giận, có thứ gì đó rất bất loạn trong cô.

- Tôi biết nhưng đây là lựa chọn của tôi mong cậu hãy tôn trọng quyết định của tôi.

An An cuối mặt đánh rơi giọt nước mắt khi Trúc Chi sa sầm nét mặt bỏ đi.

“Xin lỗi cậu. Tôi đành làm kẻ thất hứa một lần vậy.”

39. Chương 39: Hụt Hẫng

Ngay trong buổi sáng hôm ấy tin đồn An An trở thành bạn gái của D.A boy nhanh chóng được lan truyền khắp học viện, ban đầu có rất nhiều người không tin nhưng cho đến buổi sáng hôm sau thì tất cả những nghi ngờ đều tan biến. Hầu hết mọi người đều sững sốt khi tận mắt chứng kiến cảnh Thiên Vương và An An cùng nhau đến trường, buổi trưa thì Thiên Vương đến lớp đón An An xuống canteen ăn trưa.

An An nghiêm nhiên trở thành tâm điểm chú ý của tất cả mọi người và cũng trở thành đề tài bàn tán của mọi câu chuyện. Ai Ai cũng cho rằng An An vì ham muốn tiền của Thiên Vương nên mới chủ động đeo bám lấy anh, còn về phần Thiên Vương thì anh cũng chỉ chơi đùa thôi An An cũng sẽ như bao cô gái khác chẳng bao giờ qua nổi ngưỡng cửa một ngày.

Hôm nay, cả Học viện Trưng Vương đều xôn xao bàn tán về ngưỡng cửa ngày thứ ba của An An. Phải! Đã ba ngày trôi qua kể từ hôm Trúc Chi chứng kiến cảnh không tưởng ấy. Mặc cho cô khuyên ngăn cỡ nào An An nhất quyết vẫn không nghe lời.

Cứ nghĩ đến chuyện này Trúc Chi lại thấy buồn, cô lo cho An An hiền lành sẽ như thế nào khi rơi vào tay một kẻ có trái tim ác quỷ. Trúc Chi cũng đã bạo dạn đi tìm Đăng Khoa hỏi cho ra lẽ nhưng câu trả lời vẫn không khá hơn. ” Chuyện của cậu ấy anh không tiện xen vào”.

Cứ nghĩ là Thiên Vương đang đùa cợt với An An nên Trúc Chi không tài nào chịu được cô đánh liền đi hỏi thẳng anh.

- Tôi có chuyện muốn nói với anh.

- Gì?

- Anh đối với An An là thật lòng chứ?

- Liên quan gì đến em?

Thiên Vương tựa lưng vào thành ghế duỗi thẳng chân, lãnh đạm trả lời mắt vẫn không nhìn Trúc Chi.

- Sao lại không liên quan, An An là bạn tôi. Nếu anh dám đem bạn ấy ra làm trò đùa thì tôi sẽ không bỏ qua cho anh đâu.

- Tôi không thật lòng đó em làm gì tôi nào?

Lúc này Thiên Vương mới hướng ánh nhìn sắc lạnh vào Trúc Chi. Câu nói này của anh khiến Trúc Chi nổi giận.

- Đồ điên, tránh khỏi bạn tôi ngay.

Thiên Vương đứng bật dậy túm lấy cổ áo Trúc Chi, giọng nói lạnh rít qua từng kẽ răng.

- Em nghĩ mình là ai mà dám nói chuyện với tôi bằng thái độ này?

“Bốp”

Thiên Vương lùi ra sau lấy tay quệt vệt máu vừa ứa ra nơi khóe miệng sau cú đấm mạnh. Ánh mắt anh hằn lên tia nhìn ác quỷ.

Thanh Phong đứng chắn trước mặt Trúc Chi, hướng đôi mắt lạnh về phía đối phương.

- Đừng chạm vào bạn gái tôi, tốt nhất cậu nên tránh xa cô ấy ra.

Một nụ cười nửa miệng thoáng hiện lên trên gương mặt mà thiên thần đã ngủ quên.

- Vậy cậu cũng nên tránh xa bạn gái tôi ra. Tôi cũng sẽ không bỏ qua nếu cậu chạm vào An An.

Thanh Phong thoáng nhíu mày khi biết Thiên Vương biết được việc mình đi tìm An An hỏi cho ra chuyện.

Khi Thiên Vương rời đi thì Trúc Chi cũng bật khóc. Hụt hẫng là cảm giác bây giờ của cô, mọi lời giải thích của Phong cô đều không nghe lọt tai. Không chỉ Thiên Vương mà ngay cả Thanh Phong của cô vẫn đang có một sự quan tâm đặc biệt đến An An. Không phải ganh tỵ hay ghen ghét gì An An mà là đau buồn vì đột ngột nhận ra mình không ở vị trí như bấy lâu nay vẫn luôn nghĩ.

Một sự thay đổi thầm lặng nào đó đang diễn ra, quỹ đạo tình cảm đã chệch hướng.

Lần thứ bảy Trúc Chi và An An cãi nhau khi nói về Thiên Vương. An An vẫn không chịu tin lời Trúc Chi, cô vẫn một mực khẳng định tình cảm giữa hai người vẫn rất tốt và bằng chứng là đã năm ngày trôi qua.

Thở dài mệt mỏi Trúc Chi bước ra khỏi thư viện sau hàng tiếng đồng hồ ngồi trong ấy mà vẫn không tài nào nhét nổi vào đầu những con chữ. Đang lăm lăm trên cầu thang thì cô vô tình nghe được cuộc trò chuyện giữa Thiên Vương và Đăng Khoa.

- Cậu suy nghĩ kĩ chưa?

- Từ trước đến giờ có khi nào bộ não của tôi không làm việc đâu?

- Cậu nghiêm túc chứ? Thấy cậu đối xử với Trúc Chi như vậy tôi cứ tưởng.

- Cậu quên vụ cá cược của chúng ta à? Tôi đã cá là mình sẽ cửa đổ con bé đó.

Trúc Chi thấy lòng bùng nổ, cô không thể tin được những gì mình vừa nghe thấy lại là sự thật. Vậy ra trước giờ tất cả chỉ là trò đùa, trò cá cược. Cô chẳng là gì cả, mọi thứ đều giả dối. Lòng tốt đó, sự quan tâm đó là giả. Tất cả đều là giả, bất giác nước mắt lăn dài. Hụt hẫng.

- Vậy bây giờ cậu bỏ cuộc chơi à? Tôi thắng sao?

- Dễ dàng thế sao?

Thiên Vương nhún vai hướng mắt về phía cô gái đang chết lặng ở góc cầu thang tầng trên. Sải những bước chân dài thoáng trong chớp mắt Thiên Vương và Đăng Khoa đã đứng trước mặt Trúc Chi. Cô giật mình nhanh tay lau đi nước mắt. Thiên Vương bước đến anh nâng cằm cô lên, cười nửa miệng.

- Cậu nhìn đi, tôi là người thắng mới đúng chứ!

Trúc Chi giận run, cô hất tay anh ra.

- Đồ tồi! Anh dám đem tôi ra làm trò đùa?

- Không phải tôi bỏ cuộc mà là cuộc chơi đã kết thúc. Game over!

Lại một nụ cười nhếch môi, Thiên Vương lướt qua Trúc Chi một cách đắc thắng và ngạo nghễ. Trúc Chi bầu chặt mép vẩy giận đến run rẩy và rồi giận đến tê cứng. Cuối cùng thì anh vẫn là anh - một D.A boy luôn thích đem người khác ra làm trò đùa.

Đăng Khoa khẽ thở dài lắc đầu rồi cũng bước theo cậu bạn thân quý quai của mình. Là bạn thân từ bé đến giờ nhưng chưa lần nào anh đoán trước được những suy nghĩ của Thiên Vương. Mặc dù vậy anh vẫn luôn tin bạn mình. Hướng mắt về phía cuối hành lang nơi bóng đen lạ vừa vút qua. Mọi chuyện đã sáng tỏ, giờ thì anh đã hiểu.

40. Chương 40: Sơ Hở

Trúc Chi ngồi thẩn thờ trong khu vườn trường, đã lâu rồi Trúc Chi không chơi đàn kể từ lúc giận đối Phong mà cô đập vỡ cây đàn. Cô nhớ da diết cảm giác được chơi đàn, cảm giác kéo thả vào không gian những giai điệu trầm lắng rồi hòa mình vào đấy để tìm cảm giác yên bình mỗi khi lòng dậy sóng.

Có thể nói trạng thái bây giờ của cô là mệt mỏi. Mệt mỏi vì những sự thật đã được phơi bày sau lớp màn giả dối, mệt mỏi vì những trận cãi vã không đáng có. Thanh Phong của cô càng lúc càng xa xôi khác biệt, lắm lúc cô không thể nào tìm lại sự đồng điệu của tâm hồn như xưa. Là anh hay là cô đã thay đổi?

- Đàn của em đâu? Sao dạo này không thấy em chơi đàn?

Thiên Vương đột ngột xuất hiện anh bước đến ngồi trên thành hồ duỗi thẳng chân, mắt hướng vào không gian xa xôi. Trúc Chi nghe thấy nhưng chẳng buồn quay lại nhìn và cũng chẳng buồn mở miệng trả lời.

- Hỏi em đấy? Sao không trả lời?

Trúc Chi vẫn im lặng.

- Tập đoàn nhà tôi có đầu tư cho ba dự án lớn của công ty nhà em, chỉ cần tôi lên tiếng hủy đầu tư một dự án thì cũng đủ khiến gia đình em điêu đứng. Tôi không chắc ba và anh trai em có thể xoay sở nổi. Cho em một cơ hội cuối trả lời.

Thiên Vương nói nhưng mắt vẫn không nhìn về phía Trúc Chi.

Dù rất giận nhưng Trúc Chi vẫn phải dẹp bỏ tính ương bướng của mình sang một bên khi cô nhớ đến lời của ba và anh hai. “Đừng chọc giận họ nếu không chúng ta khó lòng mà yên ổn”. Thật ra ba và anh hai Trúc Chi nói câu nói này chủ yếu là muốn thử xem phản ứng của cô như thế nào.

- Vỡ rồi!

- Gì? Sao lại vỡ?

- Thưa đại thiếu gia tôi đập vỡ rồi.

Lúc bấy giờ Thiên Vương mới quay sang, anh nhìn Trúc Chi bằng ánh mắt giận dữ. Anh quát lớn khiến cô giật mình tròn mắt.

- Rốt cuộc em làm cái quái gì thế hả? Em là người chơi đàn hay đập đàn?

- Thì...mà việc gì anh phải hét to thế? Đàn của tôi thì làm gì là quyền của tôi.

Thiên Vương quẳng ánh nhìn sắc lẹm về phía cô, buông một tiếng “Hừ!” rồi lạnh lùng bỏ đi. Cùng lúc đó Thanh Phong cũng vừa bước đến.

- Cậu ấy nói gì với em thế?

- Không có gì. Đột nhiên anh ta hỏi em sao không chơi đàn nữa.

- Em nói thật?

Thanh Phong nhíu mày tỏ ý nghi ngờ.

- Anh lại nữa rồi. Từ bao giờ anh mất niềm tin nơi em thế?

Thanh Phong thở hắt ra anh ngồi xuống cạnh Trúc Chi đưa tay vặn nắp chai nước suối rồi đưa cho cô. Anh không hề hay biết rằng hành động vừa rồi của mình đã khiến Trúc Chi ngạc nhiên đến hoài nghi.

- Anh....?

- Gì thế em?

- À...không...không có gì.

Vô tình Trúc Chi chạm vào sợi dây chuyền để rồi đột ngột thấy lòng dậy sóng. Cô cứ nhìn anh, một ánh nhìn lạ lẫm đan xen và phức tạp giữa những xúc cảm lẫn lộn. Trước giờ Thanh Phong không bao giờ thuận

tay trái vậy mà lúc này anh dùng tay trái để mở nắp chai nước. Cô đang cố tìm kiếm lí do để buộc mình tin rằng mọi chuyện vẫn ổn, anh vẫn là anh là Thanh Phong của cô như ngày nào. Đây chỉ chuyện bình thường thôi, không sao hết.

Tần ngần lúc lâu Trúc Chi thở thở lên tiếng.

- Mai anh đưa em đi xem phim kinh dị nhé!
- Sao tự dưng lại muốn đi xem thể loại đó? Em không sợ à?

Đôi mắt trong mở to ngạc nhiên, tim bắt đầu run lên. Lo sợ lại choáng ngợp tâm hồn.

- Em..em muốn đi xem.
- Ừ! Nếu em thích mai anh sẽ đưa em đi xem.

Thanh Phong vui vẻ đồng ý nhưng anh đâu ngờ rằng mình vừa phạm một sai lầm lớn. Lần thứ hai anh để lộ sơ hở của mình.

Trúc Chi thấy ghen tức trước biểu hiện của anh. Những cơn bão lòng lại cuộn sóng. Từ trước đến giờ chưa lần nào cô xem phim kinh dị một phần vì sợ không dám xem một phần vì Thanh Phong nhất quyết không cho xem vì anh sợ cô sẽ bị ám ảnh.

“Cái gì anh cũng có thể chiều em nhưng riêng chuyện này thì không. Anh muốn em có những giấc ngủ ngon lành và bình yên”

Đó là câu mà Thanh Phong hay nói mỗi khi Trúc Chi đề cập đến chuyện này để thử thách anh. Nhưng giờ đây câu trả lời đã hoàn toàn khác biệt.

41. Chương 41: Nghi Ngờ

Buổi sáng thứ bảy yên bình thả mình vào không gian thành phố, cuộc sống tấp nập đã vơi đi một phần. Theo như lời hứa Thanh Phong đến đưa Trúc Chi đi xem phim kinh dị, thậm chí anh còn mua sẵn vé.

Trúc Chi vẫn im lặng đi với anh nhưng rồi cô đổi ý muốn đến viếng mộ Đông Quân. Dù cảm thấy có chút kì lạ trước thái độ của Trúc Chi nhưng Thanh Phong vẫn chiều theo.

Đặt bó bách hợp trắng muốt xuống trước bia mộ thần thờ lúc lâu Trúc Chi cũng ngồi xuống. Dòng chữ Thanh Phong trên bia mộ vẫn làm cô cảm thấy đau như ngày nào, một nỗi đau của sự mất mát chứ không phải nỗi đau của sự thương cảm hối tiếc dành cho người đã khuất. Dẫu biết rằng người nằm ở kia là Đông Quân nhưng sao cô vẫn cảm thấy đau.

Thời gian gần đây những cơn mộng mị của cô lại kéo về, thỉnh thoảng vẫn là giấc mộng máu nhưng đa phần lại là khung cảnh tĩnh lặng trầm buồn của khu mộ. Giấc mơ đem đến một cảm giác thật cô đơn. Đưa tay chạm nhẹ vào dòng chữ mang tên anh đột nhiên cô lại muốn khóc vô cùng.

- Em sao vậy? Sao lại khóc? Em không khỏe ở đâu sao?

Thanh Phong lau vội dòng nước mắt vừa tràn ra khóe mi.

Trúc Chi ngẩng đầu lên nhìn anh, một ánh nhìn vô định. Gương mặt này, giọng nói này, mùi hương này đều là của anh, anh vẫn là anh đấy thôi nhưng sao cô lại có cảm tưởng xa cách hơn người nằm ở kia.

- Anh...chiếc nhẫn của anh đâu?
- Chiếc nhẫn?

Thanh Phong nhú mày trong giây phút ngắn ngủi anh đã để lộ vẻ lo lắng.

- Ừm, chiếc nhẫn của anh, một cặp với cái này.

Trúc Chi kéo sợi dây chuyền có lồng chiếc nhẫn ra khỏi cổ áo.

- Sao tự dưng em lại hỏi về nó? Anh cất ở nhà chứ đâu.

Trúc Chi cười nhạt, nước mắt lại ứa ra.

- Anh nói dối. Thực chất anh không có giữ chiếc nhẫn bởi...bởi vì nó nằm trong kia.

Trúc Chi chỉ tay về phía ngôi mộ rồi cũng bật khóc thành tiếng. Làm sao cô có thể quên được cái ngày định mệnh kinh hoàng ấy. Từng giây từng phút cô đều nhớ rất rõ. Lúc anh đặt tay lên má cô thì chiếc nhẫn vẫn còn ở đây - trên tay anh.

Tình yêu và nỗi nhớ cô dành cho anh quá lớn, lớn đến nỗi điên cuồng lấn át cả lí trí để cô mù quáng tin rằng anh vẫn còn sống và người nằm kia không phải là anh.

- Đủ rồi Đông Quân ơi, anh dừng lại đi. Dừng lừa em nữa.

Thanh Phong giật mình anh thấy bối rối không biết phải làm thế nào để che đi sơ hở của mình. Anh đã quá khinh suất và quá chủ quan về cái mặt nạ hoàn hảo của mình để rồi không thể lường trước được sự thay đổi bất ngờ này của Trúc Chi.

- Cua, em nói gì vậy? Em nghi ngờ anh? Cho đến bây giờ em vẫn không tin anh là Thanh Phong?

- Em đã tin và cũng rất muốn tin nhưng chính anh buộc em phải nghi ngờ, anh quá khác với Thanh Phong lúc trước của em. Anh làm em thấy sợ, thực sự rất sợ.

- Anh hiểu rồi.

Thanh Phong thở hắt ra.

- Xin lỗi em, anh đã đi quá giới hạn của mình. Anh đã diễn quá đạt vai của anh Đông Quân để vô tình quên mất bản thân mình khiến em phải lo sợ. Nhưng xin em hãy tin anh, anh là Thanh Phong, Thanh Phong của em.

Thanh Phong vội kéo Trúc Chi vào lòng để mùi hương của mình vỗ về cơn bão lòng của anh. Một nỗi bất an dấy lên trong lòng khi anh biết mình đã thực sự nhập vai. Bài học cho sự sơ suất nhắc nhở anh về thân phận thực sự của mình.

Gió thốc mạnh giật dữ và u uất.

42. Chương 42: Vị Tanh

Tuy Thanh Phong đã giải thích rất nhiều nhưng Trúc Chi vẫn cứ thấy gút mắc trong lòng nhưng cô không đủ dũng khí để vứt bỏ lòng tin đối với anh. Cô sợ chỉ vì một phút sai lầm nông nổi của mình mà anh sẽ vĩnh viễn biến mất khỏi cuộc đời cô một lần nữa. Tình yêu nó khiến cô trở nên ngu muội và mù quáng.

Trúc Chi không dám nghĩ và cũng không muốn nghĩ rằng tất cả chỉ là dối trá, cô cố tìm ra hàng tá lí do để buộc mình tin anh. Anh vẫn là anh vẫn là Thanh phong của cô.

Trúc Chi thở dài rồi tựa lưng vào bờ tường phóng tầm mắt ra xa. Gió lùa về trên tán lá rậm của một gốc cây già rồi nhẹ nhàng trườn mình xuống mơn man làn tóc mềm.

“Phịch”

Chiếc hộp đựng đàn violin không biết từ đâu ra đột ngột rơi xuống người Trúc Chi khiến cô giật bắn người. Còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì giọng nói lạnh của Thiên Vương vang lên đầy đe dọa.

- Cây đàn thứ hai rồi nhé! Lần này em mà cả gan đập vỡ nữa thì em chết chắc.

Trúc Chi dời mắt khỏi cây đàn cô nhìn anh chăm chăm. Đôi mắt to ngập tràn nỗi ngạc nhiên khó hiểu, đầu óc gần như chao đảo khi phân tích được chuyện gì đang xảy ra. Vậy là cây đàn lần trước là do anh tặng. Trúc Chi hơi nhũn mảy.

- Anh tặng tôi?

- Đừng có tưởng bở. Tôi thấy nó chật chỗ chường mắt quá nên tiện tay vít cho em thôi.

Trúc Chi đứng phắt dậy nhìn thẳng vào mắt anh rồi quát lớn.

- Này, anh xem tôi là cái gì chứ? Nhà kho để vít đồ cũ à? Tôi...

- Nhìn lại đi, đồ mới đó.

Thiên Vương nhún vai ngắt ngang câu nói của Trúc Chi.

- Tôi không cần biết muốn vít đâu thì tùy anh đừng có ra lệnh cho tôi với cái kiểu như thế.

- Vít đâu là tùy tôi nên tôi mới vít cho em đấy.

- Anh...anh...

Trúc Chi bặm môi giận dữ, anh nghĩ cô là cái gì chứ? Đem cô ra cá cược, vít cho cô cái lòng tốt giả dối rồi năm lần bảy lượt ra lệnh cho cô phải làm cái này làm cái kia. Cô ghét anh, ghét vô cùng.

- Được thôi!

Vừa dứt câu Trúc Chi cuối người xuống lấy cây đàn ra khỏi hộp giá nó lên cao toan đập mạnh vào tường nhưng bàn tay anh đã nhanh chóng siết chặt cổ tay cô lại. Ánh mắt quỷ dữ hằn lên sắc nhọn, giọng nói sắc lạnh.

- Em quên tôi vừa nói gì sao? Nếu em cả gan đập vỡ nó thì em chết chắc.

Thiên Vương cuối sát mặt Trúc Chi hơn.

- Lời cảnh cáo cuối cùng cho em. Đừng chọc giận tôi.

Trúc Chi chưa kịp gân cổ cãi lại thì anh đột ngột bỏ tay cô ra nhanh chóng nghiêng người tránh một cú đâm mạnh và bắt ngờ từ Thanh Phong.

- Tôi nhớ là mình đã cảnh cáo cậu đừng chạm vào bạn gái tôi.

- À! Tôi quên mất mình chưa cảnh cáo cậu đừng có đại dội mà chạm vào người tôi.

Thiên Vương nhếch môi cười khiêu khích. Thanh Phong nổi giận đôi mắt anh đã phủ đầy một màu u tối, siết chặt nắm đấm anh định lao đến nhưng Trúc Chi vội vàng níu tay anh lại.

- Đừng anh!

- Cứ để dành nắm đấm của cậu đi, bao giờ chưa phải lúc đâu.

Thiên Vương nhún vai nhếch môi cười rồi quay lưng bỏ đi. Trúc Chi còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì Thanh Phong đã hất tay cô ra. anh gắt lên.

- Em bảo vệ cậu ta?

- Anh nói gì thế? Em làm vậy chỉ vì sợ anh sẽ bị thương.

- Em cho rằng anh tệ đến mức không đánh lại cậu ta?

- Không, em không có....

Câu nói bỏ dở khi Thanh Phong liếc thấy cây đàn, gương mặt anh tối sầm lại. Anh không lí giải nổi chuyện gì đang xảy ra trong mình nhưng anh thấy giận và rất giận.

Trúc Chi vội giật lại cây đàn khi Thanh Phong toan đập nó vào tường. Cô không biết vì sao mình lại làm thế nhưng thực sự cô không muốn bất kì ai làm hỏng cây đàn này dù chỉ là một vết xước nhỏ. Hành động này của Trúc Chi càng khiến cơn giận trong anh bùng cháy dữ dội.

- Em nói đi giữa em và cậu ta đã xảy ra chuyện gì rồi? Tại sao em lại khẳng khẳng giữ cây đàn này? Tại sao lúc đó em lại đứng yên trong vòng tay cậu ta?

- Không có chuyện gì hết, em và anh ta không có chuyện gì hết. Còn cây đàn này anh không thể đập, nó là của em, anh không thể làm thế được.

Thanh Phong nhếch môi cười, nụ cười vừa chua xót vừa sắc lạnh nó khiến Trúc Chi run mình thấy sợ.

- Ra là vậy, mấy ngày nay em tránh mặt anh là vì cậu ta.

- Em không có, không phải vậy. Em tránh mặt anh là vì em muốn yên tĩnh để thuyết phục mình tin anh, tin anh là Thanh Phong của em.

- Ngụy biện, tất cả chỉ là ngụy biện. Em vờ nghi ngờ anh để có cơ đến với cậu ta.

Bất chợt Thanh Phong nâng cằm Trúc Chi lên, anh dùng ngón tay cái của mình kéo nhẹ trên làn môi cô.

- Em đã thay đổi, đôi môi này của em từ lâu đã dành ột người khác không phải anh.

Mặc cho Trúc Chi khóc nức lên cơn ghen dữ dội khiến Thanh Phong dường như biến thành một con người khác - vô lý và thô bạo. Đột ngột anh hôn cô, nụ hôn cưỡng cầu. Trúc Chi càng vùng vẫy chống đối thì anh càng giận dữ và càng thô bạo. Nụ hôn ngẫu nhiên của sự giận dữ khiến môi Trúc Chi bực máu, vị tanh thấm đẫm trong khuôn miệng.

43. Chương 43: Chuyến Dã Ngoại Của Khu Nhất

Thời gian thấm thoát trôi nhanh học kì đầu tiên đã kết thúc. Theo thông lệ của Học viện khi kết thúc một học kì thì toàn bộ học sinh sẽ được nghỉ một tuần và đặc biệt là khu Nhất sẽ được tham dự một chuyến dã ngoại miễn phí hai ngày một đêm tại một địa điểm bí mật đã được chuẩn bị trước.

Cắm headphone vào tai Trúc Chi im lặng tựa đầu vào khung cửa sổ hướng mắt ra ngoài. Bên trong chiếc xe du lịch lớn loại sang trọng những cô cậu đang vui vẻ bàn tán về địa điểm bí mật sắp đến.

Trúc Chi chợt nhớ đến An An khi ai đó vô tình nhắc đến D.A boy. Kết quả học tập của An An chỉ xếp hàng thứ ba trong khối nên cô bạn không được vào khu Nhất. Ban đầu ai cũng nghĩ Thiên Vương sẽ đưa bạn gái đi cùng nào ngờ chẳng thấy bóng dáng cô bạn đâu cả. Còn về phần Trúc Chi thì do bị ép buộc nên cô mới tham gia. “Em mà không đi thì tôi hủy hết dự án đầu tư cho nhà em. Không tin thì cứ thử đi”.

Sau hàng giờ đồng hồ lăn bánh trên đường thì cuối cùng đoàn xe cũng chịu dừng chân. Vừa bước xuống khỏi xe ai nấy đều không tránh khỏi việc trầm trồ ngợi khen trước khung cảnh hùng vĩ của núi đồi và không gian bao la của bầu trời xanh biếc vờn vờn cao. Không khí thì trong lành thoáng mát.

Sau cái nhìn ngỡ ngàng mê đắm trước vẻ thiên nhiên lại thêm một tràng la ó phản kháng, gương mặt ai nấy cũng đều nhăn nhó khi nghe thầy giám thị thông báo địa điểm dã ngoại là trên đỉnh ngọn đồi cao sừng sững kia. Bấy giờ các cậu ảm cô chiêu mới thấy hối hận vì đã mang theo quá nhiều đồ dùng cá nhân, họ cứ ngược nhìn ngọn đồi rồi lại cuối nhìn mấy chiếc vali to đùng mà nuốt nước bọt ừng ực. Cuối cùng đành chọn một vài thứ cần thiết rồi cho vào balo mà vác trên vai.

Để dễ dàng trong việc quản lí nên Học viện đã chia học sinh thành các nhóm nhỏ. Chẳng biết vô tình hay cố ý mà Trúc Chi lại bị sắp vào chung nhóm với Thiên Vương và Đặng Khoa còn Thanh Phong thì bị sắp riêng ở một nhóm khác.

Sau khi chọn nhóm trưởng và sắp xếp ổn thỏa các nhóm bắt đầu chia nhau ra tìm đường lên đỉnh. Bắt đầu cuộc hành trình là bắt đầu cuộc chơi đồng đội bởi chuyến dã ngoại này là sự thi đua giữa các nhóm với nhau.

- Nếu ai để tôi nghe thấy từ một thì không xong đâu đấy!

Câu dẫn dò của nhóm trưởng cứ vang lên bên tai nên dù mệt đến đâu cũng không ai dám hé môi mà than mệt. Đúng là D.A boy có khác giữ tinh thần cho nhóm bằng cách đe dọa.

Mặt trời lên cao nắng bắt đầu trở nên gắt hơn nhưng may nhờ những tán lá rậm rạp của rừng già mà không khí cũng dễ chịu hơn. Đường đèo dốc lúc thì gập ghềnh toàn đá với đá lúc thì chằng chịt dây leo và rễ cây to dùng ngăn đường lúc thì thoải thoải dễ dàng lúc thì dốc nghiêng dựng đứng cứ đang leo lên đỉnh Everest.

- Nhóm trưởng ơi, nghỉ chút đi m.....

Một cô bạn nhún nhó vừa thở hổn hển vừa khó nhọc nói nhưng dù mệt đến đâu thì khi cái từ ấy thốt ra đến cửa miệng thì bị lí trí vội vàng kéo lại. Mọi người xung quanh thở phào nhẹ nhõm khi cô nàng kịp dừng lại.

- Ok! năm phút.

Thiên Vương vừa dứt câu thì cả nhóm liền thả người ngồi phịch xuống không cần biết là đang ngồi trên đá hay trên cỏ, cứ mặc nhiên thả mình xuống đất như quả khô rụng khỏi cành.

Trúc Chi cũng ngồi xuống tựa lưng vào một gốc cây to xù xì, lòi chai nước ra một lần uống cạn. Leo núi quả thật không dễ chút nào, đôi chân cô giờ đang tê cứng gần như mất cảm giác.

Do quá mệt mỏi nên không ai thốt ra tiếng nào không gian núi rừng chỉ còn vắng vắng tiếng chim hót và tiếng gió xào xạc. Trúc Chi ngồi được một lúc thì Đăng Khoa bước đến.

- Em ổn chứ? Sao trông mặt bơ phờ thế?

Trúc Chi cười nhẹ đưa tay đón lấy mảnh khăn ướt từ anh. Trong mắt cô Đăng Khoa như một người anh hiền lành luôn biết cách quan tâm giúp đỡ cô đúng lúc.

- Em ổn, cảm ơn anh.

Thiên Vương ngồi trên một tảng đá yên lặng hướng mắt về phía Trúc Chi. Anh định bụng sẽ cho cả nhóm nghỉ thêm một lát nhưng lúc đó đội của Thanh Phong cũng vừa đến nơi. Hai ánh mắt, một ngang tàn khinh khi một lạnh lùng băng giá chạm vào nhau mạnh mẽ như muốn bóp chết đối phương.

- Quá giờ rồi đi thôi.

Thiên Vương lạnh giọng ra lệnh.

- Nhưng nhóm trưởng ơi chúng tôi.....

Cả nhóm tái mặt khi Thiên Vương trừng mắt. Vậy là ai nấy đều phải lọ mọ đứng dậy tiếp tục cuộc hành trình. Bên nhóm kia Thanh Phong cũng ra lệnh tiếp tục đi chứ không nghỉ như dự định ban đầu.

44. Chương 44: Tranh Giành

Hai nhóm của Thiên Vương và Thanh Phong đi hai đường khác nhau nhưng xuyên qua những bụi cây rậm rạp vẫn có thể loáng thoáng nhìn thấy nhau. Cuộc chạy đua của hai nhóm trưởng khiến các thành viên còn lại đều mệt mỏi hơi tái. Trừ hai nhóm trưởng ra thì còn lại ai nấy cũng đều có chung bộ dạng là leo núi mà cứ như đang bò lên núi.

Mặt trời lên cao thiêu đốt núi rừng bằng cái nắng chói chang, mặc dù đi dưới những hàng cây xanh mát nhưng Trúc Chi vẫn thấy hoa mắt cô vội rót nước vào tay rồi khoát lên mặt cho tỉnh táo. Cơn khát làm cổ họng Trúc Chi bỏng rát nhưng do không muốn bị bỏ lại đằng sau nên cô vừa đi vừa ngửa cổ uống nước. Và hậu quả của hành động ngu ngốc này là cô vướng phải một sợi dây leo và ngã nhào xuống một bên sườn.

Áááááá!!

Tiếng hét vừa vang lên lập tức hai vị nhóm trưởng liền rời vị trí chiến đấu phóng như bay đến bên cô gái nhỏ. Thanh Phong ở xa hơn nên bị chậm mất một giây, Thiên Vương đã đỡ Trúc Chi ngồi tựa vào lòng mình.

- Cua, em sao rồi? Có bị thương ở đâu không?

Thanh Phong nắm lấy hai tay Trúc Chi lật qua lật lại kiểm tra.

- Nhẹ thôi, cẩn thận chút chứ.

Thiên Vương gần giọng với Thanh Phong.

- Em....- Trúc Chi nhăn mặt.

- Em đau ở đâu?

Hai chàng nhóm trưởng đồng thanh. Mọi người đều hướng mắt về phía cô gái nhỏ lòng động chút thương cảm nhưng chẳng ai dám bén mảng đến gần, thôi thì tranh thủ nghỉ ngơi cho yên bình.

- Chân em đau lắm.

Thanh phong vội tháo giày Trúc Chi ra cẩn thận kiểm tra.

- Em bị bong gân rồi.

Thiên Vương liếc nhanh về phía Đăng Khoa, anh bạn nhanh chóng hiểu ý vội lục tung balo cứu thương rồi mang đến chai thuốc đặc trị bong gân. Thanh Phong cầm lấy chai thuốc, dịu giọng.

- Em cố chịu đau chút nha!

Dặn dò thế thôi chứ từng cử chỉ của anh đều rất nhẹ nhàng. Bôi lớp thuốc lên vùng bầm tím anh nhẹ tay xoa đều.

- Đi đừng kiểu gì thế? Mất mũi em để đâu vậy?

Thiên Vương chau mày khi Trúc Chi vẫn không thể tự bước đi được. Trúc Chi nhăn nhó mặt không thèm trả lời.

Chưa biết phải thế nào để tiếp tục cuộc hành trình thì một cuộc tranh giành xảy ra. Thiên Vương và Thanh Phong mỗi người một bên ai cũng ra sức kéo cô gái nhỏ về phía mình.

- Tôi công, cô ấy là thành viên của nhóm tôi.

Thiên Vương luôn tay qua eo Trúc Chi kéo mạnh cô về phía mình.

- Cô ấy là bạn gái tôi.

Thanh Phong giật Trúc Chi ra khỏi tay Thiên Vương. Cứ thế hai bên giằng co qua lại.

- Thôi đi, buông em ra. Em tự đi được.

Trúc Chi vung tay cả hai người ra, cuối xuống nhặt chiếc giày lên rồi khó nhọc bước đi nhưng mỗi khi đặt chân xuống đều rất đau. Đến bước thứ ba thì không chịu nổi cô ngã nhào về phía trước. Một vòng tay rắn chắc kịp thời đỡ lấy.

- Tôi nghĩ để mình công em ấy thì tốt hơn hai người khỏi mất công tranh giành.

Đăng Khoa cười cười nhìn hai vẻ mặt đang tối dần đi. Trúc Chi thở dài.

- Phiền anh vậy.

Vậy là kết thúc cuộc tranh giành thứ nhất Trúc Chi an toàn trên lưng Đăng Khoa. Cả hai nhóm lại tiếp tục cuộc hành trình và cuộc tranh giành thứ hai - cuộc tranh giành giải nhóm về đích đầu tiên đã thuộc về một nhóm khác.

45. Chương 45: Náo Động

Địa điểm dừng chân của cả đoàn là một bãi đất trống rộng rãi và khá mát mẻ trên đỉnh đồi, chẳng biết là do thiên nhiên có sẵn hay do Học viện san bằng? Khi các đội đã tập hợp đầy đủ, nghỉ ngơi và đánh chén no nê thì bắt đầu dựng trại. Mọi thứ đều đã được chuẩn bị sẵn sàng vấn đề còn lại là việc các cô cậu trổ tài xây dựng.

Trừ nhóm của Thiên Vương và Thanh Phong ra các nhóm còn lại đều rất vất vả trong việc dựng lều trại. Núi rừng yên tĩnh bỗng chốc bị náo động bởi tiếng la hét, cười đùa, quát mắng khi các thầy cô và học sinh cùng nhau bày ra các trò chơi quái đản nhất từ trước đến nay. Không có một chút e dè nào hết, tất cả đều hòa mình với nhau quây hết cỡ.

Chân Trúc Chi vẫn còn đau nên cô chỉ ngồi từ xa nhìn lại đến khi chán chường thì tựa vào gốc cây mà ngủ thiếp đi trong mệt mỏi. Không có An An cũng thật buồn.

Trong khi cô gái nhỏ say ngủ thì Đặng Khoa mang áo khoác đến đắp lên người cô theo sự nhờ cậy của Thiên Vương, chỉ một hành động đơn giản thế thôi mà anh cũng không thể làm được vì anh cần phải giữ khoảng cách với cô bởi trong trò chơi này anh đóng vai một người xa lạ. Thế nhưng, một kẻ quyền uy nào đó đã quát lên với đám đông khi có người định vực cô gái nhỏ dậy.

- Để yên cho cô ấy ngủ.

Vậy là quây đến đâu cũng không ai dám bén mảng đến gần khu vực gốc cây to nơi cô gái nhỏ đang ngủ.

Khi mọi thứ đã hoàn tất thì nắng cũng bắt đầu ngả màu. Sắc cam dịu dàng ấm áp bao phủ lên không gian. Đứng trên đỉnh đồi phóng tầm mắt ra xa bạn có thể thu được cả một vùng đất trời mênh mông, không khí mát lạnh của núi đồi chợt ùa về xua tan đi bao mệt nhọc của ngày dài.

- Người mình bẩn quá, giờ làm sao tắm rửa gì đây?

Một cô bạn khá dễ thương nhăn nhó nhìn quanh. Đề tài bức xúc đã được gọi mở mọi người lại nhao nhao cả lên. Đột nhiên một tốp vài cô cậu hốt ha hốt hải chạy đến la to.

- Đàng kia có con suối lớn lắm.

Câu thông báo vừa dứt cả đoàn liền kéo nhau chạy thẳng về phía con suối.

Quả thật có một con suối lớn cách địa điểm cắm trại không xa. Từng dòng nước mát lạnh đổ xuống một cái hồ nông phía dưới. Cả bọn thấy thế mắt sáng hẳn lên không còn nhớ phép tắc hay phân biệt nam nữ gì nữa, hết thấy đều nhảy ào xuống hồ.

Tiếng cười đùa rộ vang một khung trời, những bàn tay cứ thi nhau vốc nước lên phát mạnh vào người xung quanh. Một cách gián tiếp nào đó là họ đang tắm cho nhau. Sau khi quây tung cả con suối các cô cậu mới chịu bò lên bờ và vấn đề nan giải tiếp theo là tìm chỗ để thay quần áo.

Cả bọn lại dúi dúi nhau về khu trại vò vỉnh thầy giám thị vì họ không thể mang số nước suối kia vào trong lều. Thầy giám thị lắc đầu ngao ngán chỉ tay về phía những khu nhà tắm dã chiến ở phía sau rừng cây mà Học viện đã chuẩn bị sẵn. Vậy là sự nghiệp tắm rửa xem như đã hoàn thành.

Bước ra khỏi khu nhà tắm dã chiến khi đã tạm ưng ý là mình đã sạch sẽ Trúc Chi lê từng bước chân đến ngồi dưới một gốc cây to. Bỏ qua âm thanh náo nhiệt của khu lều trại cô thả mình vào không gian bao la của đất trời. Hoàng hôn trên đỉnh núi thật đẹp với chút nắng nhẹ trên nền trời cao, vệt màu cam thắm quét lên vầng mây những dải sáng mềm mại, mặt trời dần lui về phía sau ngọn núi.

- Chân em còn đau không?

Thanh Phong ngồi xuống cạnh Trúc Chi, một tay anh đưa cho cô mẫu bánh sandwich sữa một tay nâng chân cô lên.

- À, em đỡ rồi.

Trúc Chi vẫn không dám nhìn thẳng vào mắt anh, nụ hôn buổi chiều hôm đó vẫn còn rất ám ảnh cô. Có nằm mơ cô cũng không thể nào ngờ rằng anh lại đối xử thô bạo với cô như thế. Giận! Đúng, cô vẫn còn đang giận anh.

Thanh Phong vẫn còn chưa kịp thoa thuốc cho Trúc Chi thì bị thầy giám thị gọi đến dự họp các nhóm trưởng để thảo luận chương trình sinh hoạt cho các nhóm. Anh chỉ kịp để lại cho cô lời nhắn ột cuộc hẹn.

- Lát em đợi anh ở đằng kia nhé! Anh có chuyện muốn nói với em.

46. Chương 46: Cuộc Hẹn Cho Xúc Cảm

Dù rất giận anh nhưng Trúc Chi vẫn đến chỗ hẹn. Trời chập choạng tối nên khó khăn lắm cô mới đến nơi được. Rừng núi về đêm bỗng chốc trở nên đáng sợ vô cùng, những mảng tối bắt đầu lấn dần mọi thứ, chúng chậm chậm nuốt chửng những lùm cây rồi đến những hàng cây cao sừng sững. Gió cũng rít mạnh hơn.

Trúc Chi khẽ rùng mình một cảm giác bất an nào đó dấy lên trong lòng, cô vội cầm điện thoại lên định gọi cho Thanh Phong nhưng lại không có sóng nên đành tìm chết độ đèn pin.

Đang loay hoay tìm ứng dụng đèn pin thì Trúc Chi nghe âm thanh xột xoạt ở phía sau, cô nghĩ đó là Phong nên vội quay người lại. Nụ cười bị tắt ngấm trên môi, sắc mặt dần tái đi.

- Là anh sao Phong? Có phải là anh không?

Đáp lại cô chỉ là tiếng nghiêng răng kèn kẹt. Trúc Chi cố căng mắt ra để nhìn nhưng màn đêm đã che đi tất cả, trước mắt cô giờ đây chỉ là một bóng đen mờ ảo.

Trống ngực đập liên hồi khi bóng đen ấy tiến dần về phía cô, Trúc Chi sợ hãi lùi dần lùi dần từng bước. Mồm đá bên sườn đôi đồ sụp xuống, một âm thanh khô khốc vang lên sau lưng. Trúc Chi chưa kịp hét lên thì bóng đen đã nhanh tay đẩy mạnh cô về phía sau.

Áááááá!

Một tay Trúc Chi bấu chặt bờ sườn, cú giật mạnh khiến toàn thân cô đập mạnh vào bờ sườn lõm chỏm đá, đau điếng.

Bóng đen yên lặng đứng nhìn Trúc Chi khi cô hét lên “Phong ơi, cứu em.”

Bóng đen vội lẩn vào bóng tối khi một bóng đen khác vụt xuất hiện. Thiên Vương nhào người xuống sườn núi với tay nắm chặt lấy tay Trúc Chi.

- Đừng buông tay ra đấy, em nắm chặt vào.

Trời tối, Trúc Chi không nhìn rõ mặt người đang nắm tay mình nhưng khi tiếng nói cất lên thì mọi sợ hãi dường như cũng tan biến. Giờ đây, trong đầu óc mụ mị của cô chỉ biết mỗi việc là ra lệnh cho bàn tay mình nắm chặt lấy bàn tay ấm kia.

- Tôi kéo em lên nhưng sẽ hơi đau một chút đấy, cố chịu nhé!

- Ừm!

Thiên Vương dồn lực vào cánh tay kéo Trúc Chi lên. Khi anh vừa đưa cô lên khỏi sườn núi thì bóng đen ban nãy lại xuất hiện và bất ngờ tung cú đá mạnh vào lưng anh khiến cả hai ngã nhào xuống sườn núi. Màn đêm nuốt chửng hai bóng người đang lẩn vòng trên vách núi.

Một nụ cười thỏa mãn hiện diện trên làn môi nhưng một nỗi đau đã cắm phập vào tim, rỉ máu.

Mùi lá mực xộc vào mũi ngọt ngọt Trúc Chi nhú mồm mở mắt ra và hốt hoảng khi nhận ra xung quanh mình chỉ là một màu đen u tối và lạnh lẽo. Khẽ cựa mình và thấy toàn thân đau nhức vô cùng như vừa trải qua một trận chiến kịch liệt.

Giữ lấy chút bình tĩnh còn sót lại Trúc Chi cố nhớ lại chuyện gì đã xảy ra. Một bóng đen nào đó đã xô cô xuống bờ vực rồi Thiên Vương đột nhiên xuất hiện kéo cô lên sau đó bóng đen kia lại đá mạnh vào lưng anh khiến cả hai ngã nhào xuống.

Từng dòng kí ức được chấp ghép lại tỉ mỉ và đầy đủ. Trúc Chi run lên cô căng mắt ra để tìm kiếm Thiên Vương nhưng cô càng kiếm tìm thì càng sợ hãi. Bóng đêm, tất cả chỉ là bóng đêm.

“Bây giờ có tôi”

Trúc Chi chợt nhớ đến câu nói lúc trước ở nhà kho của Thiên Vương, không kìm chế được nữa cô bật khóc thành tiếng, cô đang rất bất loạn và rất sợ hãi. Làm sao để tìm được anh? Làm sao để thoát khỏi chỗ này? Làm sao để mọi người biết mà đến cứu? Không biết anh có bị thương không? Trong nước mắt và trong vô thức Trúc Chi đã gọi tên anh.

- Thiên Vương, anh ở đâu?

- Ở đây, bên cạnh em.

Giọng nói quen thuộc vang lên trong bóng tối, nhẹ nhàng và ấm áp. Trúc Chi dừng khóc hẳn. Bất chợt một ánh sáng nhạt lóe lên, theo phản xạ cô nghiêng đầu về phía ánh sáng. Đó là ánh sáng từ chiếc điện thoại di động có màn hình bị nứt nhưng thứ ánh sáng nhàn nhạt kia lại đủ để cô nhìn thấy rõ gương mặt anh. Thiên Vương đang nằm đấy cách cô chừng một mét, anh đặt chiếc điện thoại vào khoảng trống ở giữa cô và anh.

- Nín đi, em lúc nào cũng ồn ào.

Vẫn cái giọng điệu lạnh lùng đấy nhưng Trúc Chi lại thấy yên tâm vô cùng và đột nhiên cô không còn thấy sợ nữa. Hai người cứ nằm đấy giữa đêm đen, nghiêng đầu hướng mắt về nhau qua màn sáng nhàn nhạt.

- Anh không sao chứ? Có bị thương ở đâu không?

- Không. Còn em?

Nếu là lúc trước thì chắc cô sẽ nói mình không sao nhưng bây giờ thì khác. Cô muốn nói thật, cô muốn cho anh biết rằng cô đang rất đau.

- Đau, toàn thân đều đau nhức không cử động được.

Thiên Vương cũng rất muốn đến bên Trúc Chi nhưng anh không thể. Lúc ngã lăn trên sườn núi lưng anh bị va mạnh vào một tảng đá nên giờ đây anh cũng không thể cử động.

- Đừng lo sẽ có người đến cứu chúng ta thôi.

Viễn cảnh một năm trước lại hiện về trước mắt Trúc Chi. Đột nhiên cô thấy sợ, sợ cái mùi máu tanh nồng, sợ những câu an ủi những lời dăn dò, sợ cảm giác phải nắm lấy một bàn tay rất lạnh và hơn hết là cô sợ mất anh. Rất sợ! Nước mắt lại chực trào ra trên khóe mi, phải cố gắng lắm cô mới không nấc lên thành tiếng.

Điện thoại hết pin nên ánh sáng nhỏ nhoi ấy cũng tắt ngấm, màn đêm lại ụp xuống lạnh lẽo. Trúc Chi hốt hoảng liền gọi tên anh.

- Thiên Vương?

- Đừng sợ, tôi ở ngay đây mà.

Trong cơn hoảng loạn Trúc Chi quờ quạng bàn tay vào bóng tối để tìm anh, tìm điểm tựa cho tâm hồn. Lúc đó, một bàn tay ấm khác cũng vươn ra. Đôi bàn tay tìm thấy nhau trong bóng tối, chúng đan vào nhau ấm áp. Không còn cố kiếm tìm anh trong đêm Trúc Chi lặng người đi để nghe rõ nhịp thở của anh.

- Em ổn chứ?

- Ừm, không sao.

Sau một hồi im lặng Trúc Chi quyết định phá vỡ bầu không gian cô quạnh này.

- Anh...những lời hôm đó anh nói đều là thật sao?

- Hôm nào?

- Hôm ở cầu thang thư viện.

Thiên Vương im lặng lúc lâu rồi “Ừ!” một tiếng lạnh nhạt. Trúc Chi thôi không hỏi nữa, cô im lặng nhưng lòng lại đang dậy sóng. Một sự hụt hẫng nào đó len vào tim, hụt hẫng đến sục sạo và một cảm xúc nào đó rất lạ cứ chiếm lấy con người cô. Bao nhiêu giả thuyết cô đưa ra đều tan biến trong phút chốc. Cảm giác như vừa rơi thẳng từ thiên đường xuống địa ngục.

Trúc Chi buông lỏng bàn tay trong tay Thiên Vương, nửa muốn rút khỏi bàn tay ấy nhưng nửa lại muốn níu kéo ở lại. Khi Trúc Chi còn chưa quyết định được thì Thiên Vương đã siết chặt tay cô hơn. Ấm nồng!

Một cảm xúc không thể gọi tên và cũng không thể lí giải. Nó đan xen và phức tạp, có đau có nhớ, có ấm áp có lạnh lùng, có hi vọng có sục sạo, có bất cần có níu kéo. Mọi thứ cứ mơ mơ hồ hồ tựa như một màn sương trắng, tưởng chừng như đã nắm bắt được trong tay nhưng hóa ra lại chẳng có gì và khi tưởng chừng như mình không có gì cả thì lại nhận ra mình có cả một màn sương bao quanh.

Vô định là thứ mà Trúc Chi cảm nhận được từ cái cảm xúc lạ thường này. Cái cảm xúc mà chỉ có thể gọi tên là cảm xúc.

47. Chương 47: Thay Đổi

Có những sự thay đổi bất ngờ khiến ta giật mình khi nhận ra nhưng đáng sợ hơn là những sự thay đổi thầm lặng. Chỉ là thầm lặng nên khi nhận ra thì giật mình đến độ bàng hoàng.

Trong màn sương trắng mờ nhạt Thanh Phong dần tan biến khỏi tay Trúc Chi. “Em quay về đi, ở đó có người đang đợi em đấy!”

Bình tĩnh khỏi giấc mộng Trúc Chi đảo mắt nhìn quanh và lơ mơ nhận ra dường như mình đang ở bệnh viện, toàn thân vẫn còn rất ê ẩm mệt mỏi nên cô không buồn cử động tay chân chỉ khẽ nghiêng đầu về một bên. Qua màn nước mắt Trúc Chi nhận ra có một người thanh niên đang ngồi trên chiếc ghế gần giường bệnh, gương mặt trầm tư.

Cảm giác nhẹ nhõm bình yên vô cùng khi cô nghĩ đó là anh bởi lúc nào cũng thế sau những biến cố xảy đến khi mở mắt ra người đầu tiên cô nhìn thấy luôn là anh. Không biết tự bao giờ cô lại mặc nhiên xem đây là điều tự nhiên vốn có.

Định khép mắt lại ngủ thêm một lát nhưng Trúc Chi giật mình nhận ra người thanh niên đó không phải là, không phải là chàng trai với mùi bạc hà thanh mát. Cảm giác hụt hẫng trào dâng khi cô nhận ra đây là Đăng Khoa.

- Em tỉnh rồi à?

Đăng Khoa cười nhẹ.

- Em thấy trong người sao rồi? Còn đau ở đâu không?

- Em không sao chỉ hơi ê ẩm chút thôi.

- Ừm, vậy là tốt rồi. Chắc em đói rồi ha, có muốn ăn chút gì không?

- Anh, Thiên Vương đâu rồi? Anh ấy sao rồi?

- À....

Đặng Khoa còn chưa kịp nói hết câu thì Thanh Phong chạy vào, vẻ mặt hốt hoảng lo sợ. Nắm chặt tay Trúc Chi, anh nói giọng khản trương.

- Cua, em sao rồi? Em ổn không? Có thấy đau ở đâu không? Em làm anh lo quá, sao lại ra nông nỗi này?

- Em...em không sao anh đừng lo.

Trúc Chi lại hướng mắt về phía Đặng Khoa tỏ ý muốn nghe tiếp thông tin về Thiên Vương nhưng câu trả lời mà cô nhận được là một sự bất an lo lắng khôn cùng.

- Thôi em nghỉ đi anh có việc phải đi. Cậu chăm sóc Trúc Chi nhé! Lát nữa người nhà em ấy sẽ đến.

Đặng Khoa trầm mặt bước ra khỏi phòng.

Theo lời Thanh Phong thì hôm qua anh đến chỗ hẹn thì không thấy Trúc Chi đâu cả, anh cứ nghĩ cô còn giận anh nên không đến nhưng tìm mãi vẫn không thấy cô đâu cả cho đến khi thầy giám thị thông báo Thiên Vương và Trúc Chi đã mất tích. Mọi người liền chia nhau đi tìm nhưng vì trời tối mà lại là địa hình đồi núi nên không có chút tin tức nào. Đến sáng hôm sau anh mới được thông báo là đã tìm thấy cô.

Bị thương cũng không nặng lắm nên Trúc Chi xuất viện sớm. Mỗi ngày đi học cô đều cố gắng nghe ngóng tin tức của Thiên Vương nhưng tất cả mà cô nhận được chỉ là con số 0. Anh như bốc hơi khỏi thế giới này. Nghĩ đến đây Trúc Chi liền thấy sợ hãi vô cùng. Lần đầu tiên cô có chung một mối quan tâm với toàn thể học sinh trong Học viện này.

Đang thần thờ trên dây hành lang rộng trước cửa lớp Trúc Chi va phải một ai đó.

- Mất mũi để đâu vậy hả? - Ái Vy cau có.

Trúc Chi không nói gì chỉ hướng ánh mắt lạnh về phía cô, định bụng lướt qua nhưng cô bị Ái Vy túm tóc kéo giật lại.

- Mày còn chưa xin lỗi tao đấy!

Sau cuộc đụng độ ở canteen Ái Vy và cô bạn yếu điệu của mình luôn giữ một khoảng cách nhất định với Trúc Chi, họ chẳng dám làm gì ngoài việc lén lút ném ánh nhìn thù ghét về phía cô nhưng hôm nay thì lại chủ động gây chuyện.

- Bỏ ra.

Trúc Chi hất mạnh cánh tay Ái Vy ra, lạnh mặt nhìn cô. Ái Vy và cô bạn tối sầm mặt lại. Thù mới nọ cũ họ muốn trút hết lên người Trúc Chi, dẫu sao thì Iceboy cũng không thể nào đánh con gái và nhẫn tâm buộc cô phải tự cắt ngang mái tóc của mình như D.A boy từng làm.

Nghĩ đến chuyện này thì Ái Vy lại nổi giận, cậu bạn trêu ghẹo Trúc Chi lúc đó đã bị đánh một trận thừa chết thiếu sống còn cô và cô bạn của mình thì buộc phải tự cắt ngắn mái tóc của mình. Ngắn đến độ xấu xí.

Thói quen vuốt tóc lại khiến Ái Vy giận run, cô nghiến răng vừa vung tay định tát vào mặt Trúc Chi. Bàn tay cô vừa giã lên thì lập tức bị một bàn tay khác chụp lấy và siết mạnh.

- Định gây chuyện sao?

Ái Vy hốt hoảng rút tay lại. cô và cô bạn của mình liền đứng lùi ra phía sau, gương mặt đã tái đi đôi phần. Dù không ưa con người này nhưng cô không dám chống lại.

Bàn tay mảnh khảnh nâng vài sợi tóc của Ái Vy lên, một nụ cười nhếch môi hiện lên.

- Mái tóc này không còn cắt ngắn được nữa đâu.

Trúc Chi tròn mắt kinh ngạc, một sự thay đổi bất ngờ khiến tim cô dường như thất lạc, chẳng biết nên vui hay nên buồn.

- Đừng chạm vào bạn tôi nếu không các người sẽ phải trả giá cho hành động ngu ngốc của mình. - An An lạnh giọng.

Ái Vy và cô bạn gật đầu lia lịa và nhanh chóng rút lui. Trúc Chi bàng hoàng nhận ra sự thật rằng mọi thứ đã thay đổi. Sự che chở ngấm ngấm ngày nào giờ đã không còn dành cho cô. Trúc Chi giờ đây phải nép dưới bóng bạn gái của D.A boy để tìm sự an toàn. An An của cô cũng đã đổi khác, mạnh mẽ hơn và quyền lực hơn.

Mọi thứ đã thay đổi và đã chệch quỹ đạo.

48. Chương 48: Thay Đổi 2

Đã tròn một tuần trôi qua vẫn không thấy tin tức gì của Thiên Vương đến lúc này thì Trúc Chi không thể im lặng được nữa, cô đánh bạo hỏi thẳng An An.

- An An, đợi tớ với.

Trúc Chi vừa chạy vừa gọi với theo An An.

- Chuyện gì vậy Trúc Chi?

- À...tớ...tớ hỏi cậu chuyện này được không?

- Ừm, cậu hỏi đi.

- Thiên...Thiên Vương, anh ấy sao rồi? Sao cả tuần nay không thấy anh ấy đâu hết vậy? Anh ấy xảy ra chuyện gì rồi phải không?

An An hơi nhúu mày nhìn Trúc Chi lạ lẫm rồi như hiểu ra điều gì đó cô cười nhẹ.

- Cậu quan tâm đến anh ấy vậy sao?

Trúc Chi giật mình bối rối, cô vội thanh minh để An An không hiểu lầm.

- Cậu đừng hiểu lầm, tớ....

- Anh ấy khỏe, cậu không cần bận tâm.

An An ngắt lời Trúc Chi rồi đánh mặt về phía sau lưng Trúc Chi ra hiệu cho cô nhìn về phía chiếc xe hơi màu đen sang trọng đang tiến vào Học viện.

Từ chiếc xe sang trọng Thiên Vương bước ra, dáng vẻ phong độ ngạo mạn. Ánh mắt vẫn ngang tàn khinh khi, gương mặt vẫn lạnh lùng bất cần. Trúc Chi thấy nhẹ lòng khi biết anh vẫn ổn nhưng lại thấy đau khi anh bước đến khoác tay lên vai An An và lướt qua qua cô một cách hờ hững đến vô tình. Ánh mắt đó không chạm vào cô dù chỉ một giây.

Cách đây không xa có một người lặng lẽ đứng nép vào bức tường ánh mắt lạnh lùng xuống buồn bã và đau đó trong tim cơn giận dữ bùng cháy.

Anh đã thay đổi, thay đổi đến tàn bạo và cô không thể nào hình dung nổi. Trong mắt anh giờ đây cô chẳng là gì khác ngoài con số 0 tròn trĩnh. Không chút cảm xúc là thái độ anh dành cho cô.

- Buông tay ra mau nếu không cô sẽ phải hối hận.

Thiên Vương gần giọng. Trúc Chi buông lỏng cánh tay thơ thẩn nhìn anh khuất dần trong mắt mình. Một cảm giác nhói đau ngập tràn. Anh ghét cô đến vậy sao? Hay là anh đã quên cô? Có phải tai nạn lần đó đã xóa đi hình ảnh của cô trong anh? Biết bao câu hỏi dồn đến khiến Trúc Chi choáng ngợp. Cô không muốn anh quên cô, không muốn chút nào.

“Dẫu cho em có là một quân cờ thì xin anh cũng đừng quên”

Thần thờ hồi lâu Trúc Chi ôm đàn lên chơi. Adagio, bản nhạc mà mỗi khi chơi cô đều cảm thấy thanh thản nhưng giờ đây nó lại như vết dao cứa vào tim. Cảm giác bị bỏ quên thật không dễ chịu chút nào.

Những giai điệu trở nên rời rạc khó nghe Trúc Chi mệt mỏi buông đàn.

- Em đã thay đổi.

Trúc Chi giật mình hướng mắt về phía Thanh Phong. Hai ánh mắt chạm vào nhau đau đớn. Trúc Chi không nói gì thêm, cô cũng đã quá mệt mỏi với những trận cãi giữa hai người. Càng lúc anh càng khiến cô thấy bất an lo ngại.

- Em nói gì đi chứ? Im lặng nghĩa là em đồng ý có đúng không?

- Thôi anh đừng nói nữa, em không muốn cãi nhau nữa đâu.

Thanh Phong nắm chặt vai Trúc Chi nhìn sâu vào mắt cô, anh giận dữ.

- Em đã thay đổi, em không còn là em nữa rồi.

- Người thay đổi là anh mới đúng. Em thật sự rất mệt mỏi vì cách hành xử này của anh, anh luôn buộc tội em một cách vô cớ, càng lúc em càng mất niềm tin nơi anh. Có thật anh là Thanh Phong không?

- Em nói thế là ý gì chứ? Anh buộc tội em vô cớ? Anh không phải là Thanh Phong? Em lại nghi ngờ anh?

- Phải, em nghi ngờ anh đấy.

- Người nói câu này là anh mới đúng, anh nghi ngờ tình yêu em dành cho anh có thật như em nói hay chỉ là giả dối?

“Bốp”

Cái tát mạnh khiến cả Thanh Phong và Trúc Chi đều giật mình, bàn tay nhỏ run lên. Trúc Chi đau đớn nhìn anh qua màn nước mắt. Cô đã vì anh mà thay đổi tính tình, vì anh mà phải chịu bao đau khổ trong suốt thời gian qua, vì anh mà phải chịu bao lời sỉ vả mắng nhiếc từ gia đình anh, thậm chí là vì anh mà cô đã bao lần chết hụt khi nghĩ rằng anh đã không còn trên cõi đời này nữa. Vậy mà giờ này anh lại nói với cô những lời như thế, có nằm mơ cô cũng không thể nào ngờ được.

- Em không biết là nên vui hay nên buồn khi anh ghen hờn như thế nhưng thực sự em không thể nào chấp nhận việc anh nói về em như vậy. Từ trước đến giờ chưa bao giờ anh dùng lời lẽ như thế đối với em. Anh muốn em làm gì đây? Muốn em làm gì để anh tin em?

- Vậy thì em chết đi, chứng minh tình yêu của em bằng cái chết đi.

Giọng nói lạnh rít qua kẽ răng như tiếng gọi của tử thần, gương mặt trở nên ma quái với ánh nhìn hằn học chết chóc như muốn xé cô gái nhỏ ra thành trăm mảnh.

Trúc Chi chết điếng trước câu nói của anh. Thanh Phong này sao quá xa lạ. Trúc Chi ngất lịm trong đau đớn tột cùng.

49. Chương 49: Từ Bỏ

”.....Nơi chiếc bàn tĩnh lặng dưới tán cây lớn cạnh canteen ồn ào, Đăng Khoa ngồi trầm tư mắt nhìn vô định vào làn khói mỏng bao quanh tách cà phê thơm lừng, lòng nặng trĩu những lo âu bối rối.

- Có phải cậu đã quên vụ cá cược của chúng ta?

Thiên Vương thả mình xuống chiếc ghế trống bên cạnh Đăng Khoa, anh duỗi thẳng chân, đầu tựa vào thành ghế trông rất nhàn nhã nhưng đậm chất ngạo mạn.

- Không, tôi không quên.

- Vậy chắc cậu cũng nhớ rằng tôi là người thắng cuộc trong vụ cá cược này.

- Ý cậu là sao?

- Đừng giấu nữa. Ngọc Linh đã về nước và cậu vẫn chưa dứt khoát với cô ấy có đúng không? Vì lời hứa với tôi và vì chính cậu hãy buông tay đi.

- Đừng nói nữa, cho tôi chút thời gian đi.

Đặng Khoa đứng phắt dậy bỏ đi trong tiếng thở dài khe khẽ của Thiên Vương. Cậu thừa biết Thiên Vương chỉ muốn tốt lành nhưng từ bỏ người mình từng yêu thương đâu phải chuyện đơn giản muốn là làm được ngay.....”

Trong một quán trà sữa được thiết kế như thể một khu vườn hoa xanh mát, trên một chiếc bàn gần khung cửa kính lớn có một cặp đôi luôn thu hút ánh nhìn của tất cả mọi người kể từ khi cả hai đặt chân vào quán. Họ là một cặp đẹp đôi, chàng trai thì có dáng người cao ráo, gương mặt sáng với chiếc mũi cao và nụ cười tỏa nắng, còn cô gái thì từ gương mặt đến vóc dáng và cả cách ăn mặc cũng đều đậm phong cách quý tộc Châu Âu. Một vẻ đẹp kiêu sa.

Mọi người ai cũng mãi mê ngắm nhìn vẻ đẹp gần như là hoàn mỹ của cặp đôi mà không ai để ý thấy rằng giữa họ đang tồn tại một vách ngăn vô hình nào đó. Cô gái thì vui vẻ cười nói và thỉnh thoảng thì nghe điện thoại còn chàng trai thì vẫn ngồi im lặng chốc chốc cũng lên tiếng nói vài ba câu rồi hướng ánh nhìn buồn bã vào một điểm hư vô nào đó bên ngoài khung cửa kính.

- Anh không vui phải không? - Ngọc Linh nhẹ nhàng lên tiếng.

- Không, sao em nói vậy?

- Nét mặt của anh đã nói lên tất cả. Anh nên biết là em vì anh nên mới trở về và em cũng chỉ ở lại được một tuần thôi.

- Ủ! Anh xin lỗi.

Đặng Khoa thở dài nhấp ngụm cà phê, vị đắng tràn ngập trong khuôn miệng. Chợt anh nhớ đến vị ngọt tự nhiên của những chai nước suối mà An An hay đưa cho anh mỗi khi anh chơi thể thao xong.

- Bây giờ anh đưa em đi biển đi, em muốn ngắm hoàng hôn trên biển. Lâu rồi không được cùng anh ngắm hoàng hôn.

- Ủ, cũng đã thật lâu rồi.

- Vậy anh đợi em một lát, em vào nhà vệ sinh cái đã.

Ngọc Linh cười tươi, cô chồm người lên phía trước hôn nhẹ lên môi Đặng Khoa rồi quay gót đi. Trong khi Đặng Khoa thở dài thì những ánh mắt xung quanh lại ánh lên tia nhìn ngưỡng mộ pha lẫn ganh tỵ.

“Xoảng”

Tiếng đổ vỡ vang lên ở góc cuối quán kèm theo sau đó là tiếng cằn nhằn của hai vị khách nào đó và tiếng quát mắng của ông chủ quán, hai thứ âm thanh này hoàn trộn vào nhau lẫn át tiếng xin lỗi nhỏ nhẹ của cô nhân viên trẻ nhưng ai kia đã nhận ra giọng nói này.

- Xin lỗi, tôi không cố ý. Xin lỗi, mong anh chị bỏ qua.

- Không biết mất mũi để đâu nữa, không làm được thì nghỉ đi. Chút nữa là bắn hết bộ váy đắt tiền của tôi rồi.

- Xin lỗi quý khách. Thành thật xin lỗi.

Ông chủ quán nhỏ nhẹ giải quyết rắc rối với vị khách khó tính rồi quay sang kéo cô nhân viên đang cúi mặt vào gian trong gần lối vào nhà vệ sinh. Ông quát lớn.

- Cô làm ăn kiểu gì thế hả? Định phá quán tôi hay sao?

- Xin lỗi ông chủ nhưng tại vị khách nam ấy cố tình chạm vào người khi con đi qua nên.....

- Gì chứ? Giờ còn đổ lỗi cho người khác à? Cô tưởng mình là ai chứ?
- Con không có lỗi, tại người khách ấy thôi với lại đây cũng đâu phải là công việc của con.
- Còn cãi nữa à? Có tin là tôi tăng số tiền cả nợ lẫn lãi mà cô còn thiếu tôi không?
- Được thôi, đuổi đi.

Giọng nói trầm lạnh quyền uy vang lên sau lưng cô nhân viên trẻ. Chàng trai vừa bước đến liền lùi ra và lấy một sấp tiền mệnh giá 200 ngàn ném vào người ông chủ quán đang ngỡ ngàng vì bất ngờ.

- Khoản này là trả cho số tiền mà cô ấy đã nợ ông. Đủ chứ?
- Đủ.... đủ.... nhưng...Cậu...cậu là ai?
- Tôi là ai ông không cần biết, cứ cầm lấy tiền và im miệng ngay. Còn cô gái này từ hôm nay sẽ chính thức nghỉ việc tại đây.

Sau khi ông chủ quán rời đi chàng trai mới quay sang cô nhân viên trẻ đang nhìn mình với ánh mắt ngỡ ngàng.

- Đừng nhìn anh như vậy nữa, khó chịu lắm.
- Em....em....xin lỗi.
- Lỗi phải gì mà xin. Nhìn em kìa giống mèo nheo quá.

Đặng Khoa tháo tạp dề phục vụ của An An ra rồi anh rút khăn giấy lau vết bẩn trên gương mặt cô. Mặc dù Đặng Khoa và cô không xa lạ gì mấy nhưng An An có chút e ngại, đôi má đã ửng đỏ lên. Trong giây phút đôi môi ấy vừa nở nụ cười hiền hòa thì Đặng Khoa chợt thấy lòng mình bình yên đến nhẹ nhàng, anh lại nhớ đến lời của Thiên Vương “Dừng lại đi.” Ừ, thì có lẽ đã đến lúc anh phải dừng lại thôi, vì lời giao ước vì bản thân anh và vì nụ cười nhẹ nhưng mang lại động lực lớn này. Vừa lúc đó Ngọc Linh bước đến, cô bàng hoàng đến mức khó chịu.

- Anh làm gì vậy? Cô gái này là ai?

An An vội quay người lại, cô hơi lùi ra xa Đặng Khoa để tránh gây hiểu lầm, có lẽ cô gái đẹp kiêu sa kia là bạn gái anh. Nhưng, bất chợt Đặng Khoa lại vòng tay qua eo An An, anh kéo nhẹ cô đứng nép vào cạnh mình.

- Để anh giới thiệu cho em biết. Đây là bạn gái anh, cô ấy tên là An An, còn đây là Ngọc Linh, bạn anh từ Mỹ mới về cô ấy là người mà anh từng kể cho em nghe đấy.

Đặng Khoa quay sang cười nhẹ với An An. Dù rất bất ngờ trước hành động này của Đặng Khoa nhưng An An vẫn còn đủ lí trí để nhận thấy ánh mắt cầu cứu pha lẫn khổ đau của anh. Chợt cô nghe lòng mình dấy lên một chút xót xa, xót xa cho cái tình yêu mù quáng mệt mỏi của anh.

- Chào chị.

An An cười nhẹ nhưng đáp lại cô là cái nhìn thù ghét của Ngọc Linh, cô không nói không rằng liền bước đến gỡ tay Đặng Khoa ra khỏi người An An rồi kéo anh đi.

- Ngọc Linh dừng lại. Em dừng lại.

Đặng Khoa kéo giật Ngọc Linh lại.

- Anh tưởng mình làm vậy là có thể lừa được em sao? Có diễn thì cũng phải diễn cho đạt một chút chứ.
- Anh không đùa, cô ấy là bạn gái anh.
- Bạn gái anh? Vậy còn em là gì? Là gì của anh?
- Là người yêu.
- Oh my god! Chuyện gì thế này? Anh có biết mình đang nói gì không? - Ngọc Linh cười nhạt.

- Em là người anh yêu nhưng chỉ là người anh từng yêu. Em là quá khứ còn cô ấy là hiện tại và tương lai của em.

- Tại sao chứ? Sao anh lại từ bỏ em trong khi bao năm qua tình cảm anh dành cho em vẫn vậy? Tại sao là cô ấy - một người bình thường đến như vậy?

- Anh nghĩ em phải là người hiểu rõ lí do này nhất chứ. Dừng lại đi, anh đã quá mệt mỏi vì phải làm một trong số những kẻ si em một cách ngu dại và cũng quá mệt mỏi vì trò chơi đuổi bắt của em. Anh không muốn tiếp tục sống dưới cái thân phận người tình hồ của em nữa.

- Cái gì mà người tình hồ? Anh nghe em giải thích đi, không phải như vậy đâu.

- Không cần phải giải thích, anh cũng quá mệt mỏi vì phải nghe em giải thích rồi.

Ngọc Linh vội nắm lấy tay Đăng Khoa nhưng cùng lúc đó chuông điện thoại của cô reo lên. Ngọc Linh nhìn màn hình điện thoại mà tần ngần một lúc lâu. Ánh mắt Đăng Khoa chợt chùng xuống, anh trầm giọng.

- Em nghe đi.

- Không, nó không quan trọng.

Ngọc Linh liền tắt máy nhưng Đăng Khoa đã gỡ tay cô ra.

- Anh chính thức rút khỏi trò chơi này. Em dừng lại đi bàn tay này của anh không còn dành cho em nữa đâu, nó thuộc về cô ấy.

Đăng Khoa bước lùi lại, anh đi thẳng đến chỗ cô gái nhỏ có nét mặt hiền lành đang nhìn anh bằng đôi mắt ngân ngấn nước. Bàn tay Đăng Khoa đan vào tay An An nhẹ nhàng nhưng ấm áp. Bất chợt An An cười với anh, nụ cười hiền lành nhẹ nhàng lau đi vết máu vừa rỉ ra nơi tim anh.

50. Chương 50: Chuyện Lạ

Hoàng hôn dần buông xuống không gian tấp nập của thành phố, chút nắng chiều còn sót lại trên tầng mây mỏng chợt trở nên lấp lánh hơn bởi những ngọn sóng bé con lăn tăn trên dòng sông chảy ngược dòng uốn mình trong lòng thành phố.

Trên chiếc ghế đá ở một công viên nhỏ cạnh bờ sông có một đôi tình nhân giả vờ đang ngồi cạnh nhau, mỗi người một tâm trạng. chàng trai thì có dáng người mệt mỏi ngồi tựa hẳn vào thành ghế, đôi mắt ánh lên những tia buồn vô tận, thỉnh thoảng anh lại thở dài và nhấp ngậm cà phê đen không đường để cái vị đắng trong khuôn miệng lấn đi cái vị đắng trong lòng. Còn cô gái bên cạnh thì vẫn ngồi im lặng, đôi bàn tay thì ôm chặt lấy chai nước suối tinh khiết như thể để tìm sự dũng cảm, cô hướng tầm mắt ra xa nhìn một cách vô định vào không gian nhạt màu của chiều tà và chốc chốc cô cũng hướng mắt về anh với cái nhìn cảm thông và lo lắng.

- Tệ hại quá đúng không An?

- Dạ??? - An An giật mình.

- Xin lỗi vì đã lợi dụng em như thế.

- Không sao, em hiểu mà. Anh ổn chứ?

- Có lẽ là ổn. Đúng thật là không dễ dàng gì. Dù có đau thật nhưng anh lại thấy nhẹ lòng.

Đăng Khoa lại đưa ly cà phê đen lên miệng nhưng An An đã ngăn lại, cô giật lấy ly cà phê rồi đặt vào tay anh chai nước suối.

- Đủ rồi, uống nhiều quá không tốt đâu.

Đăng Khoa nhìn An An với vẻ ngạc nhiên rồi anh cũng cười.

- Có lẽ anh nên thay đổi thói quen này đi. Nước lọc tốt hơn đúng không?

An An không hiểu ý anh lắm nhưng cô vẫn cười với anh, nụ cười của sự hiền hòa cảm thông. Cô hiểu tâm trạng của anh lúc này nhưng thật tình cô không thể kìm lòng trước ánh mắt của anh. Nó thực sự rất sâu và rất buồn. Mãi miên man trong dòng suy nghĩ của mình bất chợt An An thốt nên câu hỏi mà về sau này theo cô là rất ngu ngốc.

- Đừng vậy nữa, nếu muốn thì anh cứ khóc đi.

- Khóc?

Đặng Khoa vội quay sang nhìn An An với vẻ mặt và ánh mắt ngạc nhiên đến nỗi không thể ngạc nhiên hơn được nữa. Lúc này, An An mới nhận ra mình vừa nói một câu ngu ngốc biết đường nào, cô đỏ mặt lên ấp úng nói lời xin lỗi.

- Khóc thì anh không cần nhưng anh cần yên tĩnh để bình tâm lại.

Đặng Khoa xoa nhẹ đầu An An.

- Cho anh mượn vai em nhé!

- Dạ?...à....vâng.

An An lúng túng khi Đặng Khoa tựa đầu lên vai mình. Một cảm giác hồi hộp lạ lẫm cứ dâng tràn trong cô và đột nhiên cô thấy mình đã mạnh mẽ hơn rất nhiều, cô không còn là An An của lúc trước luôn phải nhận khăn giấy từ anh mỗi khi yếu lòng bậc khóc mà giờ đây cô là điểm tựa cho anh - một điểm tựa với chút bình yên.

Chuông reo báo hiệu giờ nghỉ giải lao vang lên khắp Học viện, đội giáo viên bước ra khỏi lớp Trúc Chi liền quay sang An An, nói giọng lo lắng.

- Cậu ổn không?

- Sao cậu lại hỏi vậy? Mình vẫn ổn mà, có chuyện gì sao?

Trúc Chi rút từ trong quyển sách ra một tấm ảnh rồi chìa ra trước mặt An An. Đó là tấm ảnh lúc Đặng Khoa tựa vào vai An An vào chiều hôm trước, ai đó đã lén chụp lại và tung ra khắp Học viện. Ở mặt sau tấm ảnh còn ghi chút những lời chỉ trích An An.

- Cả Học viện đang xôn xao tin này. Có thật là cậu ổn chứ? Thiên Vương không làm gì cậu chứ? Tổ sợ anh ấy sẽ....

Trúc Chi ngập ngừng không biết phải nói tiếp thế nào.

- Cậu tin tớ?

- Tớ không biết chuyện gì đã xảy ra nhưng tớ tin cậu. Tớ chỉ sợ....

- Yên tâm. Tớ ổn, thực sự rất ổn. Mọi chuyện sẽ qua nhanh thôi, đừng lo.

- An An, có người tìm cậu. - Thành Nam đứng ngoài cửa lớp hét vọng vào.

An An cười nhẹ với Trúc Chi rồi đứng dậy đi ra ngoài. Trúc Chi nhìn theo bóng An An mà khẽ thở dài. An An của cô đã khác rồi! Mạnh mẽ hơn cô nghĩ nhiều.

Bên ngoài hành lang.

- Các cậu tìm tôi?

An An nói giọng bình tĩnh, gương mặt hơi lạnh trước những cô nữ sinh kiêu kì của khối 12.

- Còn lớn giọng quá nhỉ? Mà có biết mà thấp hèn đến mức nào không? Đeo bám lấy D.A boy còn chưa đủ hay sao mà bây giờ còn đến Đặng Khoa nữa?

Một cô vừa lớn giọng vừa nép xấp ảnh vào người An An.

- Liên quan gì đến các người? Đừng xen vào chuyện của tôi khi còn muốn sống bình yên.
- Đến bây giờ mà còn lớn giọng quá nhỉ? Được thôi, để xem khi đứng trước mặt D.A boy mày sẽ ăn nói thế nào?

Những cô nữ sinh kia túm lấy An An và lôi đến dãy nhà dành cho khối 12. Trúc Chi ngồi trong lớp thấy vậy liền chạy theo nhưng đám đông xông vào bên ngoài khiến cô không tài nào níu giữ An An lại được. An An bị kéo đến khoảng giữa sân thì đột nhiên Thiên Vương xuất hiện, anh chậm rãi sỏi từng bước chân dài nhưng về mặt thì đã tối sầm lại.

- Làm gì thế? - Thiên Vương lạnh giọng.

Mấy cô nữ sinh kia liền buông An An ra, họ chạy đến bên Thiên Vương tranh nhau kể tội An An và đưa những tấm ảnh kia ra làm bằng chứng. Thiên Vương cầm lấy chiếc máy tính bảng đặc tiền của một cô bạn nào đó, anh nhìn bức ảnh hồi lâu rồi sau một cái nhíu mày Thiên Vương vung tay ném mạnh chiếc máy tính bảng xuống nền gạch. Không chỉ đám đông mà ngay cả Trúc Chi cũng run rẩy khi Thiên Vương bước đến trước mặt An An. Giọng nói lạnh rít qua kẽ răng nhưng gương mặt lại thoáng lên biểu hiện khác chỉ đủ để mình An An nhìn thấy.

- Em có gì để nói không?
- Em không có.
- Nghe rồi chứ? Bạn gái tôi nói không có là không có. Các người thôi ngay cái trò này đi.

Đám đông trợn tròn mắt kinh ngạc khi nghe Thiên Vương tuyên bố như thế, bất kì ai cũng đều nghĩ đến kết cục thê thảm của An An nhưng sự thật không phải vậy. Thiên Vương không những không nổi giận mà còn tin tưởng An An tuyệt đối như thế. Thật không thể nào ngờ được rằng chuyện lạ này cũng có thể xảy ra. Câu nói vừa rồi của Thiên Vương càng củng cố thêm địa vị bất khả xâm phạm của An An ở Học viện này.

Trúc Chi cùng đám đông bước vội về phía canteen khi Thiên Vương khoác tay lên vai An An đi thẳng về phía đó. Bởi tận sâu trong lòng họ vẫn chưa thể nào tin được chuyện động trời rằng An An và Đăng Khoa phản bội D.A boy lại được giải quyết một cách êm đẹp như thế.

Không khí ồn ào náo nhiệt nơi canteen chợt lắng xuống khi Thiên Vương, An An và Đăng Khoa ngồi cùng bàn với nhau. Dù rất tò mò muốn biết được cuộc trò chuyện của cả ba như thế nào nhưng không một ai dám bén mảng đến gần sau cái trừng mắt của Thiên Vương.

- Hai người cũng giỏi nhỉ? - Thiên Vương thấy xấp ảnh lên bàn.
- Chuyện bình thường thôi mà. - Đăng Khoa nhún vai.
- Dù có một rắc rối nhưng dù sao cũng cảm ơn hai người về hành động này. Bây giờ tôi có thể đi nước cờ cuối cùng của mình rồi.

Thiên Vương cười nửa miệng rồi quay sang An An nhắc nhở.

- Em cũng nên yên phận đi, tránh xa con bé rắc rối kia ra.
- Em biết rồi.

Vậy là trò chơi đã dần đi đến hồi kết thúc, An An hơi cúi mặt xuống giấu đi vẻ lo lắng của mình. Trong lúc đó thì Thiên Vương đá nhẹ vào chân Đăng Khoa, anh cầm tấm ảnh lên và nói giọng nửa thật nửa đùa.

- Đẹp đấy anh bạn.

51. Chương 51: Nước Cờ Cuối Cùng

Dưới ánh sáng dịu dàng của ban mai một chàng trai có gương mặt đượm buồn bước đến trước ngôi mộ. Ánh mắt lạnh của anh chợt tối lại khi tia nhìn chạm vào bó hoa bách hợp trắng muốt được đặt ngay ngắn trước bia mộ.

Gương mặt đã đỏ sẫm, giận dữ và chết chóc. Anh cúi người nhặt bó hoa lên nhìn chăm chú hồi lâu rồi khẽ nhếch môi cười.

- Trò chơi sẽ nhanh chóng kết thúc. Đợi anh nhé em trai.

Khi chàng trai rời bước đi người ta chỉ thấy còn lại nơi ngôi mộ là bó hoa bách hợp dập nát, những cánh hoa trắng muốt bị xé vụn vạt nằm vương vãi quanh ngôi mộ không chút thương tiếc.

“Phịch”

Trúc Chi ngã nhào xuống nền gạch bóng loáng, một tràng cười ồ lên. Những rắc rối xưa kia lại kéo nhau trở về. Một mối vô cùng. Trúc Chi lầm lũi đứng dậy ném ánh nhìn giận dữ về phía cậu nam sinh vừa cản chân mình và cô hơi giật mình khi nhận ra cậu ta - tên công tử đệ hợm với mái tóc vuốt keo dựng đứng ở chân cầu thang hôm trước.

Tên nam sinh này tiến về phía Trúc Chi cười điệu.

- Nhận ra anh không bé? Lần này thì em không gặp may nữa đâu D.A boy của em đã có bạn gái rồi và hiện giờ anh ta cũng không có mặt ở đất nước Việt Nam này để rủ cho em chút lòng thương đâu. À, mà bạn gái của cậu ta là ai nhỉ? Ồ, là An An - cô bạn thân của em đấy.

Hắn nâng cằm Trúc Chi lên, ghé sát vào tai cô nói giọng mờ ám.

- Cho em cơ hội chuộc lỗi, một đêm nhé!

“Bốp”

Tên nam sinh đưa tay lên ôm một bên má vẫn còn hằn rõ vết năm ngón tay, hắn sầm mặt lại giận dữ nhìn Trúc Chi.

- Dám tát tôi. Em tưởng mình là ai mà dám làm như thế? Em chẳng qua chỉ là một con nhỏ bị vứt bỏ như một món đồ cũ.

“Bốp”

Cái tát thứ hai giáng mạnh vào mặt hắn. Trúc Chi trừng mắt giận dữ.

- Đồ hèn, anh lấy quyền gì mà xúc phạm tôi như thế?

Tên nam sinh giận dữ túm lấy cổ áo Trúc Chi, gằn giọng.

- Không ai bảo vệ cô nữa đâu. Khôn hồn thì quỳ xuống xin lỗi tôi mau.

- Đừng hòng, anh là cái thá gì chứ?

Gương mặt Trúc Chi vẫn lạnh lùng không chút lo sợ, cô dán ánh nhìn khinh bỉ vào anh. Tên nam sinh nghiêng răng giận dữ, anh phải khiến cô hối hận vì làm mình mất mặt giữa đám đông.

Một nụ hôn cưỡng ép cũng chẳng thú vị bằng việc xé toạc vai áo cô ra. Hắn đưa tay định thực hiện hành động đồi bại kia thì bị một bàn tay khác chặn lại.

“Bốp”

Cú đấm mạnh giáng vào mặt khiến hắn ngã chúi về sau. Thanh Phong đứng chắn trước mặt Trúc Chi, anh lạnh giọng.

- Gan của cậu cũng to đấy, dám động vào bạn gái của Iceboy này.

Đám đông nín lặng trước cơn giận bùng cháy của Thanh Phong, lần đầu tiên họ thấy anh giận dữ đến như vậy. Thấy tình hình không ổn mấy cậu bạn của tên nam sinh ban nãy vội chạy đến kéo cậu ta đi. Cũng may là Iceboy nên họ còn được rút lui trong im lặng.

Đám đông dần tản ra, lúc này ở phía sau bức tường An An mới thở phào nhẹ nhõm. Nếu lúc này Đăng Khoa không kéo tay cô lại thì cô đã chạy đến dùng cái thân phận bạn gái D.A boy để bảo vệ Trúc Chi như lời anh đã dặn.

- Sao anh lại cản em? Nếu Đông Quân không xuất hiện thì Trúc Chi sẽ gặp chuyện mất.
- Tin Thiên Vương đi. Nước cờ cuối cùng đã được đánh ra rồi.

52. Chương 52: Trả Em Về Với Gió

Nốt nhạc cuối cùng đã dứt, sự tĩnh lặng bình yên được trả về với không gian của nắng và gió. Đặt cây đàn xuống Trúc Chi thả tâm mắt vào vẻ đẹp lấp lánh của dòng sông dưới nắng chiều. Một sự yên tĩnh đến lạ thường như thể là dấu hiệu của một cơn bão lớn sắp đổ ập xuống.

- Em uống nước đi.

Thanh Phong mở nắp chai nước suối rồi đưa cho Trúc Chi, cô đón lấy và vô tư uống, cô đâu hề hay biết rằng bên trong thứ dung dịch trong suốt kia còn có một thứ khác đã được pha vào. Kể từ hôm đó hai người đã làm lành với nhau. Trúc Chi biết rõ giữa hai người vẫn còn tồn tại một khoảng cách vô hình nào đó nhưng vẫn đành nhắm mắt làm ngơ.

- Bây giờ mình đi viếng mộ anh Đông Quân nhé!
- Bây giờ sao? Sao tự dưng anh lại muốn đi vào giờ này?

Trúc Chi e ngại nhìn đồng hồ, đã hơn 5 giờ và trời cũng đã bắt đầu sập tối.

- Ủ, đi ngay bây giờ, anh có thứ muốn em biết.

Cảm giác bất an ập đến trước thái độ bí ẩn lạ lùng của Thanh Phong, lương lý hồi lâu Trúc Chi cũng gật đầu đồng ý. Trên đường đi hai người ghé vào cửa hàng hoa tươi quen thuộc, Thanh Phong chọn mua hai bó hoa bách hợp trắng muốt và thơm lừng. Trúc Chi thắc mắc tại sao anh lại mua hai bó hoa thì anh chỉ cười bí hiểm và bảo lát nữa cô sẽ biết.

Nghĩa trang vắng vẻ trầm mặc trong chút nắng tàn còn sót lại, cô quạnh và lạnh lẽo. Lần đầu tiên vào nghĩa trang lúc trời chập choạng tối thế này nên Trúc Chi thấy sợ sợ, cô cứ níu chặt lấy cánh tay anh. Một dự cảm chẳng lành ập đến.

Thanh Phong đặt một bó hoa xuống trước bia mộ bó hoa còn lại thì đặt tạm sang khoảng đất trống bên cạnh. Anh im lặng lúc lâu rồi lên tiếng.

- Em có yêu Thanh Phong không?
- Anh hỏi gì lạ vậy Phong? - Trúc Chi nhú mày nhìn anh.
- Đừng hỏi nhiều, trả lời anh đi. Em có yêu Thanh Phong không?
- Có. Em yêu anh.
- Em trả lời như anh hỏi đi. Em có yêu Thanh Phong không?

Trúc Chi bắt đầu thấy sợ trước thái độ bất thường của anh.

- Em yêu Thanh Phong.

Thanh Phong cười nhẹ nhưng nụ cười lại chua xót và có chút gì đó đau đớn.

- Em có biết rằng Thanh Phong yêu em. Nó rất yêu em, yêu đến mức sẵn sàng đánh đổi cả tính mạng của mình để bảo vệ em. Nó yêu em đến thế sao em lại nhẫn tâm phản bội nó?

- Phong? Anh nói gì thế?

Đột nhiên Thanh Phong cười lớn rồi sắc mặt biến đổi, lạnh lùng vô cảm đến đáng sợ.

- Em nói em yêu nhưng em không đủ can đảm để về bên nó. Em nói em yêu nhưng giờ đây em lại dành nỗi nhớ thương cho kẻ khác. Em nói em yêu vậy hãy chứng minh tình yêu của em đi.

Thanh Phong bắt lấy cánh tay Trúc Chi đưa lên cao ngang tầm mắt, anh vừa hướng ánh mắt lạnh của mình vừa lấy ngón tay kéo nhẹ trên vết sẹo nơi cổ tay Trúc Chi, nở một nụ cười nửa miệng.

- Vết sẹo không được phép lành nhưng em đã để nó lành lại.

- Phong, anh sao vậy? Đừng làm em sợ.

Lại một nụ cười nửa miệng, tàn độc và chết chóc.

- Em sợ? Chẳng phải em đã từng rất muốn chết sao? Sao bây giờ em lại sợ?

- Phong?

- Đừng gọi nữa. Tôi không phải là Phong, không phải là Thanh Phong mà là Đông Quân.

Anh tối sầm mặt lại, quát lớn. Trúc Chi bật khóc trước nỗi sợ cùng cực và bấn loạn vô độ. Cô không hiểu nỗi chuyện gì đang xảy ra.

- Em đừng tự lừa gạt mình nữa. Chẳng phải em đã nghi ngờ rất nhiều sao? Giờ thì em đúng rồi đó. Tôi không phải là Thanh Phong. Thanh Phong là người nằm kia.

Trúc Chi hoảng loạn cực độ, đầu óc quay cuồng, tay chân thì mềm nhũn ra không còn chút sức lực, mọi thứ trước mắt bắt đầu mờ nhạt đi, cô ngã khụy xuống.

Đông Quân cũng ngồi xuống, giọng nói lạnh của anh rít lên đặc mùi nguy hiểm, nó như con dao nhọn cắm phập vào tim Trúc Chi.

- Em đã may mắn nhiều lần thoát chết nhưng giờ đây em không được như thế nữa đâu. Tội nghiệp thằng em khờ dại của anh nó đợi em lâu lắm rồi, bây giờ đã đến lúc em phải về bên cạnh nó.

- Phong! - Trúc Chi nấc lên.

- Đủ rồi đừng gọi nữa. Tôi là Đông Quân em nghe rõ chưa? Là Đông Quân.

Đông Quân quát lên. Phong không phải là tên anh và đó cũng không phải là từ mà anh muốn nghe từ cô. Con tim ngập tràn lửa hận của anh sợ phải yếu mềm trước tiếng gọi đó.

Trúc Chi bắt đầu thấy choáng, mi mắt nặng trĩu, toàn thân không còn chút sức lực cô ngã vật ra nền đất giường đôi mắt sợ hãi và đau đớn nhìn về phía bìa mộ, nhìn về hàng chữ Thanh Phong và nhìn về phía Đông Quân. Anh đang cầm tay cô lên cạ nhẹ con dao bóng loáng sắc bén vào vết sẹo.

- Đừng sợ, khi thuốc ngủ thấm vào em sẽ không còn thấy đau nữa.

Con dao cứa mạnh vào vết sẹo, máu bắn ra thấm ướt cả cổ tay và nhuộm đỏ lớp cỏ xanh. Mùi máu tanh len vào không khí và xộc vào mũi làm đẩy lên trong tim cả hai một nỗi đau đớn nghẹn ngào. Đông Quân đặt con dao vào bàn tay đang buông lỏng của Trúc Chi.

Gió thổi lên giận dữ, thốc mạnh từng cơn rất rạc. Trúc Chi lim dim mắt nhìn dòng máu đỏ tươi. Không còn thấy sợ hãi mà chỉ thấy đau lòng.

“Vậy là em sẽ về với anh, về với cơn gió lạnh.” Bất chợt nước mắt lăn dài trên khóe mắt đã khép lại.

Đông Quân đặt bó hoa bách hợp xuống trước mặt Trúc Chi.

- Cái này là dành cho em.

- Sớm quá đây Đông Quân. - Một giọng nói lạnh vang lên trong bóng đêm.

“Phịch” “Bốp” “Bốp”

Những âm thanh khô khốc rợn người cứ vang lên. Trước khi thật sự chìm vào giấc ngủ Trúc Chi ngửi thấy mùi bạc hà thanh mát.

53. Chương 53: Chàng Trai Với Mùi Bạc Hà Thanh Mát

- Cua, em lại không ngoan rồi. Sao em lại đến tìm anh nữa rồi?

- Anh, em sợ, em mệt. Đừng bỏ em lại có được không? Hãy cho em đi cùng anh.

Thanh Phong vuốt mái tóc mềm của Trúc Chi, anh mỉm cười dịu dàng.

- Anh biết, nhưng nơi này không dành cho em. Nghe lời anh, em quay về đi.

- Không, em không muốn đi đâu cả. Em muốn ở cạnh anh, đừng bắt em quay về.

- Cua, em có biết là anh yêu em không? Anh yêu em, rất yêu em.

- Yêu em sao anh lại nỡ bỏ em mà đi? Sao anh cứ bắt em phải yêu anh trong đau đớn thế này?

Trúc Chi vội ôm lấy anh bật khóc nức nở.

- Cua ngoan em đừng khóc. Nghe anh đi. Anh yêu em nên mới để em được sống, anh yêu em nên mới bảo em quay về. Em nên nhớ anh đánh đổi cả tính mạng của mình là để em được bình an. Đừng như thế nữa, anh đau lòng lắm.

- Anh!

Trúc Chi thét lên khi anh vụt biến trong vòng tay cô.

- Em về đi, bên kia có người đang đợi em đấy!

Thanh Phong lại xuất hiện, anh đứng ở một bên đầu của cây cầu dài mờ ảo trong màn sương trắng, anh chỉ tay về phía sau lưng Trúc Chi. Trúc Chi đứng giữa cầu nhìn anh rồi lại nhìn về phía màn sương trắng sau lưng mình, nhưng làm gì có ai đang đợi cô như anh nói. Cô vội vàng quay đầu lại thì anh đã biến mất.

Màn đêm bỗng từ đâu đổ ụp xuống, đặc quánh và lạnh lẽo, Trúc Chi sợ hãi ngồi thụp xuống và khóc nức lên, một cơn gió nhẹ lướt qua mang theo mùi bạc hà thanh mát. Sợ thì sợ thật đấy nhưng Trúc Chi bướng bỉnh không muốn trở về, cô không muốn mở mắt ra để rồi phải đối mặt với những đớn đau mệt mỏi. Cô không về, nhất quyết không về, cô sẽ ngồi đây đợi anh nhất định anh sẽ đến đón cô đi cùng.

Trúc Chi không biết mình đã ngồi bao lâu trong cái đêm đen tĩnh mịch này, không gian xung quanh rất lạnh, cái lạnh thấu tận xương tủy, toàn thân Trúc Chi dường như trở nên tê cứng nhưng duy chỉ có bàn tay là rất ấm áp cảm giác như có ai đó đang nắm chặt lấy tay mình. Nhưng rồi bàn tay cô cũng trở nên lạnh dần, dường như ai kia đã buông tay. Trúc Chi sợ hãi chạy vội theo làn hơi ấm đang xa dần.

Trúc Chi choàng tỉnh hốt hoảng mở mắt ra, thở dốc đầy sợ hãi. Mãi một lúc sau cô mới bình tĩnh lại và đảo mắt nhìn quanh. Một căn phòng trắng toát được rọi vàng bởi ánh nắng ban mai, trên đầu giường thì chằng chịt những sợi dây truyền, một sợi là nước truyền dịch màu trắng một sợi thì chứa dung dịch màu đỏ, chúng đang chậm chậm chảy vào người cô.. Trúc Chi khẽ thở dài khi biết đó là máu, cô đang được truyền máu.

Tay chân mệt mỏi không buồn cử động nên Trúc Chi chỉ nghiêng đầu về một bên và anh lại xuất hiện như bao lần. Gương mặt đẹp với đôi mắt khép hờ luôn khiến cô cảm thấy bình yên. Sau bao biến cố xảy ra thì người đầu tiên cô muốn nhìn thấy mỗi khi mở mắt ra là anh - chàng trai với mùi bạc hà thanh mát.

Trúc Chi cười nhẹ khi biết thì ra nh ngủ quên nên mới buông tay cô ra. Cứ mãi đắm chìm trong dòng suy nghĩ miên man Trúc Chi không hề hay biết anh đang nhìn cô.

- Bộ em chưa thấy con trai ngủ bao giờ sau mà lại nhìn như thế?

- Hả? à...ừ....

Trúc Chi giật mình chẳng biết nói gì.

- Đừng có trở mặt mà nhìn như vậy nữa, nói tôi nghe em thấy trong người thế nào rồi? Có đau ở đâu không? Có thấy chỗ nào không ổn không?

- Không sao.

Trúc Chi nói mà nước mắt lăn dài.

- Không sao mà sao lại khóc? Đau ở đâu à?

Trúc Chi lắc đầu rồi khóc to hơn, cô không hiểu vì sao mình lại khóc, cô chỉ biết là mình rất muốn khóc.

Thiên Vương phát hoảng khi Trúc Chi cứ khóc mãi không chịu nín, anh không biết phải làm thế nào đành lớn giọng quát.

- Em thôi đi, ồn ào chết được.

Và câu nói đã phát huy tác dụng tốt Trúc Chi dừng khóc hẳn. Ngay lúc đó ba và anh hai Trúc Chi chạy vào, vẻ mặt lo lắng sợ sệt.

Nhìn thấy cô con gái bé bỏng vẫn bình an vô sự ông thở phào nhẹ nhõm, khẽ gạt đầu tỏ ý cảm ơn Thiên Vương.

54. Chương 54: Tìm Lại

Vừa xuất viện Trúc Chi đã nằng nặc đòi đến mộ Thanh Phong nên ba cô đành bấm bụng đồng ý. Ông cử vệ sĩ đi cùng nhưng đến khu một thì Trúc Chi không cho họ theo vào, cô không muốn bắt kì ai quấy rầy giây phút của hai người.

Đặt bó bách hợp trắng xuống trước bia mộ, Trúc Chi thở dài rồi ngồi xuống tựa đầu vào đấy.

- Em ngốc quá phải không anh? Đây là người mình yêu cũng không nhận ra.

~.....

- Anh có giận em không?

Nước mắt lăn dài khi cô nhớ đến viễn cảnh chiều hôm đó. Gió lùa về mơn man làn tóc mềm, vỗ về an ủi.

Sau hàng tiếng đồng hồ ngồi im bên bia mộ Trúc Chi ủ rũ trở về nhà. Vừa vào đến nhà cô liền chạy nhanh lên phòng khóa chặt cửa rồi lại bật khóc. Vết cửa trên cổ tay cô vẫn chưa lành hẳn và cũng như vết cửa trong tim cô, nó vẫn đang rỉ máu. Cô đã tin anh, trao trọn tình yêu cho anh vậy mà....

Gương mặt ấy, mùi hương ấy đã khiến Trúc Chi đau, đau thật nhiều. Cứ ngỡ điều kì diệu xảy đến, cứ ngỡ anh về trong vô vọng nhưng nào ngờ tất cả chỉ là giả dối. Anh đến bên cô, giả vờ quan tâm, chăm sóc và yêu thương cô cuối cùng cũng chỉ để đưa cô về thế giới bên kia, để thỏa mãn lửa hận trong lòng anh.

Niềm tin cô trao trọn cho anh nay đã sụp đổ, sụp đổ hoàn toàn. Một kế hoạch thật hay khi anh lợi dụng bóng hình mà cô yêu thương để khiến cô phải đau khổ dần vật. Anh đau, cô cũng biết đau, đâu phải chỉ mình anh chịu nỗi đau mất mát, đâu phải chỉ mình anh mất đi người thân yêu.

“Xoảng”

Lọ thủy tinh vỡ nát những ngôi sao xanh bé nhỏ vương vãi khắp nền nhà. Đổ vỡ, tất cả còn lại chỉ là mảnh vụn của đau thương.

Ở bên ngoài, Mạnh định tông cửa chạy vào nhưng ba anh đã ngăn lại.

- Cứ để con bé một mình, nó cần được khóc.

Ngủ thiếp đi trong nỗi đau và tiếng nấc, Trúc Chi tỉnh giấc thần thờ nhìn mọi thứ xung quanh. Chợt, Trúc Chi nhận ra dù có chuyện gì xảy ra thì cuộc sống này vẫn tiếp diễn đầy thôi, đồng hồ vẫn quay, gió vẫn thổi và mây vẫn bay. Nhìn những ngôi sao bé xinh lòng cô lại thấy quặn đau. Đột nhiên, cô nhận ra hà cớ gì phải đối xử với tình yêu của mình như thế? Những ngôi sao này là món quà cô dành tặng anh, chỉ riêng anh mà thôi.

Buổi tối, Trúc Chi gương ép bản thân ngồi vào bàn ăn nhờ thế mà cô mới phát hiện ra vẻ mặt tiêu tụy của ba và anh hai. Có lẽ họ đã rất lo lắng cho cô.

- Lâu rồi gia đình mình mới có dịp ngồi ăn chung thế này, ba vui lắm. Xin lỗi con vì ba bận quá không có thời gian dành cho con.

- Ba.....

Trúc Chi nghe nhói lòng khi cô thấy khóe mắt ba đỏ hoe.

- Với tư cách một người cha, ta có thể yêu cầu con một việc được không?

- Dạ được.

- Ba không cần con vì ba, ba chỉ cần con vì bản thân mình mà sống tốt có được không? Đừng tự hành hạ bản thân nữa được không con?

Trúc Chi bật khóc, nước mắt thấm đẫm khuôn mặt hốc hác.

- Anh cũng có một yêu cầu. Xin em đừng cướp mất đứa em gái đáng yêu của anh có được không?

Bữa cơm với mắt, gia đình cả ba người đều khóc, khóc cho vơi đi những sợ hãi, đau buồn kìm nén bấy lâu.

Sáng hôm sau, cả ông Hoàng và anh Mạnh đều phải đi công tác xa. Dù rất muốn ở lại nhưng họ không thể, vì gia đình này họ đành phải để nỗi lo đè nén con tim.

Ông Hoàng vừa mở cửa xe định bước vào thì Trúc Chi chạy vội ra, cô ôm chầm lấy ba và thút thít khóc.

- Ba ơi, con xin lỗi.

- Được rồi con ngoan, đừng khóc.

Rời vòng tay ba, Trúc Chi thôi khóc, cô lau vội nước mắt, chắc giọng.

- Ba và anh hai đi bình an. Nhớ về sớm, con chờ.

Ông Hoàng mỉm cười hạnh phúc vẫy tay chào cô con gái bé bỏng rồi bước vào trong xe. Anh Mạnh cũng cười tươi, trước khi lên xe anh bước đến hôn nhẹ lên trán Trúc Chi.

- Giỏi lắm em gái.

55. Chương 55: Thức Tỉnh

Học viện Trưng Vương đón chào sự trở lại của Trúc Chi trong một ngày nắng ấm nhưng đây là sự trở lại của một Trúc Chi có xác không hồn. Chấp nhận sống tiếp không có nghĩa là chôn đi được nỗi đau và chấm dứt được quá khứ.

- Trúc Chi!

An An chạy đến ôm chầm Trúc Chi vào lòng, thút thít khóc.

- Cậu làm tớ sợ chết đi được, cứ tưởng cả đời này không còn được gặp cậu nữa.

Trúc Chi vỗ nhẹ lên lưng An An tỏ ý an ủi.

- Đừng khóc, xấu lắm.

An An vội lau nước mắt, nói trong tiếng nấc.

- Cậu chỉ giỏi nói người ta, biết thế sao còn khóc đến sưng mắt thế này?

Trúc Chi cười nhẹ tránh ánh nhìn đi nơi khác. Cô đã quá mệt mỏi nên không còn tâm trí nào quan tâm đến sự “trở về” của An An.

Buổi trưa, Trúc Chi tìm đến góc khuất của bờ tường nơi cô hay ngồi mỗi khi đau buồn mệt mỏi. Nhớ anh lại tràn về da diết khôn nguôi.

“Tình yêu em như một bản nhạc violin, trầm lắng da diết và không có lời. Em yêu anh, một tình yêu đơn giản chỉ cần lắng nghe thì anh sẽ hiểu”

Giai điệu của bản nhạc Song from secret garden nhẹ nhàng vang lên theo gió thả trôi bao muộn phiền nhớ nhung đau đớn vào khu vườn bí mật của yêu thương để rồi tất cả bị hòa tan đi chỉ còn lại một nốt trầm tha thiết.

- Cua!

Tiếng gọi nhẹ nhàng thân thương vang lên trong gió. Trúc Chi chết lặng người đi, cô nhìn anh một ánh nhìn đau đớn. Trước khi con tim bậc khóc lí trí đã kịp hét lên. “Đó là Đông Quân”.

Nhìn vẻ tiêu tụy của Trúc Chi chợt anh thấy lòng mình thất lại.

- Cua!

Tiếng gọi đó khiến Trúc Chi trở nên yếu đuối, không tài nào bỏ chạy được nữa cô đứng chôn chân tại chỗ vừa sợ hãi vừa đau đớn nhìn anh. Gương mặt này, giọng nói này cô không thể làm ngơ.

- Xin lỗi em, anh xin lỗi. Anh đã quá nhu nhược quá yếu hèn nên không thắng nổi áp lực của thù hận và lòng ghen hờn đố kỵ. Sống bằng thân phận Đông Quân anh đã đánh mất chính mình. Khi nghĩ đến cái chết của anh Đông Quân thì anh không tài nào chịu nổi, thù hận đã biến anh thành quỷ dữ, anh....

- Đừng nói nữa, anh đừng gạt em nữa Đông Quân. Đừng làm dơ bản hình ảnh Thanh Phong trong em. Đủ lắm rồi, đừng lại đi.

Trúc Chi ngắt lời anh, cô nói mà như hét lên.

- Anh xin lỗi, cũng vì quá yêu em nên phút hờn ghen nồng nổi anh đã để thù hận điều khiển. Xin em cho anh một cơ hội nữa thôi, cho anh được trở về là Thanh Phong của em có được không?

Trúc Chi bậc khóc. Tâm trí bấn loạn cả lên, mọi thứ cứ rối tung không biết đâu là giả. Có thể tin anh một lần nữa không? Khi hình ảnh anh trong buổi chiều hôm đó quá khiếp đảm. Có thể tin anh một lần nữa không? Khi anh giờ đây lại dịu dàng ấm áp như xưa.

- Cua, tha lỗi cho anh có được không? Lần này nữa thôi, tin anh đi. Anh là Thanh Phong, Thanh Phong của em mà.

- Không....đừng gọi nữa. Đừng gọi em nữa.

Tình yêu mù quáng đến độ điên cuồng, nó đè bẹp lí trí, ngu xuẩn phớt lờ đi sự thật, đem hư ảo chấp nối vào đau thương chỉ để hét lên mỗi câu “Em yêu anh”.

- Cua!

Đông Quân chìa tay về phía Trúc Chi chờ đợi bởi anh biết cô sẽ không thắng nổi tình yêu mù quáng và nỗi nhớ đang cào xé trong cô. Rồi thì cô sẽ lại về bên anh, cô vẫn sẽ tin anh là Thanh Phong.

Tiếng gọi khiến đầu óc Trúc Chi trở nên mụ mị, đôi chân cứ mơ hồ bước về phía anh.

- Hèn hạ quá đấy Đông Quân.

Hai tiếng Đông Quân khiến Trúc Chi bừng tỉnh, cô đứng yên trong vòng tay Thiên Vương. Đôi chân thôi bước, tim thôi không van nài.

Đông Quân tối sầm mặt lại khi Thiên Vương đột ngột xuất hiện, chỉ một chút nữa thôi là anh có thể kéo Trúc Chi về bên cạnh mình, chỉ một chút nữa thôi là trò chơi trả thù sẽ lại được tiếp tục vậy mà Thiên Vương lại đột ngột xuất hiện phá tan đi tất cả.

- Anh buông tôi ra đi.

Trúc Chi gạt nước mắt, đẩy nhẹ tay Thiên Vương ra khỏi người mình. Cô bước lên phía trước trong sự ngạc nhiên của Thiên Vương và Đông Quân.

- Có thật anh là Thanh Phong?

56. Chương 56: Anh Là Đông Quân

Dưới cái nắng nhạt nhòa yếu ớt của một ngày mây giăng, ba con người đối diện nhau trong một trò chơi tình ái. Đời đời khi thật tàn nhẫn luôn bao bọc yêu thương bằng một vòng gai đau đớn. Như một món quà khuyến mãi tặng kèm, đau đớn luôn song hành cùng yêu thương.

- Em hỏi anh ba điều được không?

- Được, em cứ hỏi nếu điều đó khiến em tin anh.

Đông Quân tự tin vào sự hiểu biết của mình về Trúc Chi. Lúc còn sống, em trai anh - Thanh Phong hay kể về Trúc Chi cho anh biết và lúc bắt đầu nuôi kế hoạch trả thù anh đã đọc hết những quyển nhật kí của Thanh Phong viết về Trúc Chi. Cộng với khoảng thời gian vừa qua, anh đã hiểu rất rõ về cô.

- Câu thứ nhất, tại sao anh gọi em là Cua?

- Vì tính tình em lúc trước rất ngang bướng.

- Câu thứ hai, anh có biết nụ hôn đầu tiên của mình có vị gì không?

-...

Đông Quân điếng người không biết phải trả lời thế nào, mấy chuyện thế này thì làm sao anh biết được. Nhưng bộ óc nhạy bén của anh cũng kịp nhớ ra.

- Là vị dâu, vị kem dâu.

Một sai lầm trầm trọng. Đông Quân đâu biết rằng nụ hôn đầu tiên mà Thanh Phong kể chỉ là nụ hôn gián tiếp khi anh lên lút đánh tráo muống kem của Trúc Chi.

Trúc Chi cười nhạt, đưa tay quệt nước mắt.

- Câu thứ ba, tại sao anh yêu em?

- Vì em là em.

Câu trả lời thông minh khi Đông Quân nhớ đến câu mà Thanh Phong từng nói: “Em yêu Trúc Chi vì cô ấy là Trúc Chi.”

Trúc Chi ngã khụy xuống khóc nức nở trong niềm đau tột cùng. Vậy là đã rõ, không còn gì để níu kéo, tin yêu đã vụn vỡ. Trúc Chi chậm chậm từng lời trong nước mắt.

- Em tin rồi. Giờ thì em tin rồi. Thanh Phong của em đã chết và anh là Đông Quân.

- Cua?

Đông Quân sững sờ kinh ngạc. Anh nói gì sai sao? Anh đã phạm lỗi gì sao?

- Anh là Đông Quân vì thế đừng gọi em như vậy.

- Sao em lại nói vậy? Anh nói gì sai sao? Sao em không tin anh?

Cười nhạt trong nước mắt Trúc Chi ngẩng đầu lên nhìn anh.

- Để em cho anh biết. Thanh Phong gọi em là Cua không chỉ vì em ngang bướng mà còn vì em thuộc cung Cự giải. Câu thứ ba, vì sao anh yêu em thì Thanh Phong chưa bao giờ trả lời, anh ấy luôn bảo khi nào về già thì em sẽ biết.

Đôi vai nhỏ run lên theo từng tiếng nấc, khó nhọc lắm Trúc Chi mới nói tiếp được.

- Còn câu thứ hai, nụ hôn đầu tiên không phải là vị dâu mà là vị tanh. Vị tanh của máu đấy! Anh nghe rõ chưa? Là máu đấy.

Đông Quân chết lặng người đi, là nụ hôn đó - nụ hôn lúc nóng giận của anh đã khiến môi cô bạc máu. Cảm giác đau đớn tội lỗi bủa vây lấy anh. Đột nhiên mọi thứ đều trở nên vô nghĩa và trống rỗng.

"Anh ngu dại giữa bọn bề nổi nhớ

Giữa hận thù và giữa cả yêu thương

Anh yêu em, một tình yêu câm lặng

Mất em rồi, anh mới mình yêu"

57. Chương 57: Điều Cấm Kị

Hàng mi cong khê động đậy, Trúc Chi dần mở mắt ra. Đôi mắt của cô giờ đây rất nặng nề mệt mỏi. Căn phòng sang trọng của khu Nhất trở nên ẩm áp dẫu đang dưới những chùm đèn vàng cam.

Người đầu tiên cô nhìn thấy vẫn là anh. Thiên Vương vẫn ngồi đấy trên chiếc sofa tựa lưng vào ghế, đầu ngã về sau, hai tay vòng trước ngực, chân duỗi thẳng gác hẳn lên một góc giường, đôi mắt khép hờ trên gương mặt đẹp như thiên thần.

Đột nhiên Trúc Chi muốn làm một việc điên rồ mạo hiểm, đó là phạm vào điều cấm kị thứ hai - đánh thức thiên thần để diện kiến ác quỷ.

- Này con ma ngủ! Anh dậy đi.

Trúc Chi hét lớn vào tai Thiên Vương. Đôi mày rậm khê nhíu lại, đôi mắt đẹp dần hé mở tia nhìn ác quỷ vụt phóng ra. Thiên Vương sầm mặt, anh nhào người về phía trước ấn Trúc Chi nằm bẹp xuống giường, ghé sát vào mặt cô anh lạnh giọng.

- Em có biết mình vừa làm gì không?

Trúc Chi hốt hoảng tái mặt đi trước ánh nhìn quỷ dữ của anh. Cô lắc đầu lia lịa nhưng khi Thiên Vương nhíu mày lại thì cô vội vàng gật đầu. Lúc bấy giờ mới biết mình phạm phải sai lầm gì.

- Xin...xin lỗi anh. Tha...tha cho tôi đi.

Khóe môi Thiên Vương khê nhếch lên, anh cúi sát xuống mặt Trúc Chi hơn.

- Phải xưng hô thế nào mới đúng? Em nói lại thử xem.

- Hả? Tôi...tôi...

Trúc Chi nhăn nhó định đẩy anh ra nhưng hai tay cô đã bị anh giữ chặt.

- Hửm?

Trúc Chi đỏ mặt lên, nhăn nhó, miệng cứ lắp bắp mãi một lúc sau mới khó nhọc nặn thành chữ như "yêu cầu".

- Tôi...à...e...em biết lỗi rồi. Anh tha cho em đi.

Thiên Vương không nén nổi tiếng cười, anh buông tay cô ra rồi ngồi nhòm dây và bậc cười thành tiếng. Trúc Chi vừa tức giận vừa xấu hổ nên cảm giác hai má cứ nóng đỏ lên.

Lúc chiều Trúc Chi khóc lóc thảm thiết đến mức ngất đi nên Thiên Vương đưa cô về khu Nhất nằm nghỉ, ai ngờ cô ngủ một giấc dài đến tận 10 giờ đêm.

Do khoảng cách quá xa nên những bóng đèn cao áp hực hờ ở dãy hành chính cũng chỉ có thể phóng vào vạt sáng le lói yếu ớt vào bức màn đen hơn nhưng của sân kí túc xá.

Trúc Chi mếu máo nhìn khoảng sân rộng lớn tăm tối từ khu Nhất đến dãy hành chính. Cô vội níu tay Thiên Vương lại khi anh hững hờ đi trước.

- Gì nữa đây?

- Phải đi thật sao?

- Chẳng lẽ em muốn ngủ lại đây?

Trúc Chi lắc đầu nguầy nguậy, chưa biết phải nói thế nào thì cô giật mình khi Thiên Vương cởi áo khoác trùm lên người cô, anh xoay lưng về phía cô, khom người xuống.

- Con bé rắc rối. Lên mau.

Trúc Chi tròn mắt cứ đứng chờ người ra.

- Có lên không hay em muốn tự đi?

Đêm lạnh, đêm tĩnh mịch ôm choàng lấy vạn vật, thả vào bóng tối cái se lạnh của đêm khuya. Tĩnh lặng, mọi thứ đều tĩnh lặng chìm vào giấc ngủ. Yên vị trên lưng Thiên Vương, bờ vai này của anh khiến Trúc Chi cảm thấy thật bình yên và an toàn. Mùi bạc hà thanh mát len vào mũi nhẹ nhàng và dễ chịu.

Điều cấm kị thứ nhất.

Trúc Chi tỉnh ranh lại muốn thử phạm thêm một điều cấm kị nữa. Cô cười ranh mãnh rồi đột ngột vỗ mạnh vào vai Thiên Vương.

- Con bé rắc rối này, em lại muốn gì nữa đây?

- O...sao không có phản ứng gì vậy nè? - Trúc Chi chu môi.

- Lại chuyện gì nữa đây?

- Điều cấm kị thứ nhất, không được vỗ vai anh. Vậy sao chẳng có phản ứng gì hết vậy?

- Em...

Thiên Vương nén cơn giận thở hắt ra, cười nửa miệng rồi đột ngột anh buông tay.

- Ááá...

Trúc Chi hét lên, cô hốt hoảng vòng tay về phía trước ôm ghì lấy cổ Thiên Vương.

- Nay, em định giết người à? Muốn tôi chết lắm hay sao mà lại siết chặt cổ tôi thế này?

Trúc Chi bướng bỉnh không chịu buông tay, cô vẫn duy trì cái trạng thái lơ lửng chân không chạm đất của mình.

- Ai bảo anh buông tay làm gì?

Không chịu nổi “cái ôm” nhiệt tình của Trúc Chi, Thiên Vương đành vòng tay lại công cô lên. Trúc Chi cũng nới lỏng vòng tay hơn nhưng để đảm bảo không bị quăng xuống đất bất thành lình cô vẫn giữ nguyên vòng tay ấy, nhẹ nhàng ôm lấy anh.

Hơi ẩm từ Thiên Vương lan ra bao bọc, che chở cho Trúc Chi khỏi cái lạnh của sương đêm.

Một ngày dài mệt mỏi với nỗi đau và nước mắt Trúc Chi khẽ thở hắt ra, cơn buồn ngủ lại bủa vây khiến mi mắt Trúc Chi cứ nặng trĩu. Tựa đầu vào vai Thiên Vương, Trúc Chi nhỏ giọng.

- Ấm quá, ngủ nhé?

- Ủ, ngủ đi ắt mau hết sưng. Nhìn em khiếp chết được.

Trúc Chi cười nhẹ, lúc nào cũng thế sau những câu chê bai lạnh lùng vô tâm luôn là một hành động ầm áp.

Đêm tĩnh lặng với sương lạnh và vầng trăng khuyết, có một con tim đang dần điều chỉnh nhịp đập để tìm sự đồng điệu với một con tim khác.

58. Chương 58: Bình Minh Trên Biển

Trời vừa tờ mờ sáng sương đêm vẫn còn dày đặc, vạn vật vẫn còn say ngủ thì ác quỷ đã lộng hành.

Tiếng chuông điện thoại cứ bướng bỉnh reo vang Trúc Chi không tài nào mặc kệ được nữa, cô mắt nhắm mắt mở quờ quạng tay tìm chiếc điện thoại, giọng nhừ nhừ ngáy ngủ.

- Trúc Chi nghe đây.

- Dậy mau, cho em 10 phút.

Đầu dây bên kia giọng nói sắc lạnh quát lớn vào cơn buồn ngủ khiến Trúc Chi giật mình tỉnh hẳn. Cô bực bội ngắt máy.

Chiếc điện thoại vừa đặt xuống bàn thì lại réo lên inh ỏi, Trúc Chi cau có nghe máy định bụng sẽ quát một trận cho hả dạ nhưng chưa kịp nói gì thì đầu dây bên kia đã quát lên giọng đầy đe dọa.

- Em thử ngắt máy một lần nữa xem, tôi lên tận phòng em đấy.

- Anh lại muốn gì nữa đây? Trời còn chưa sáng đã làm ầm ĩ lên rồi, tôi mắc nợ anh sao?

- 10 phút nữa xuống dưới nhà gặp tôi. Em mà dám kháng lệnh thì chết chắc.

- Này anh...

“Tít...tít...”

Chưa kịp nói hết câu thì Thiên Vương đã ngắt máy, Trúc Chi bậm môi giận dữ quăng điện thoại sang một bên. Anh lại muốn gì đây chứ? Mới tờ mờ sáng đã gọi giật cô dậy, đã thế lại còn ra lệnh cho cô. 10 phút, anh tưởng mình là ai mà lại lộng quyền như thế?

10 phút? Trúc Chi giật mình nhớ lại cái thời hạn mười phút, cô phóng như bay vào phòng tắm làm công tác vệ sinh cá nhân nhanh nhất có thể. Từng giây từng phút cứ trôi qua khiến cô chẳng còn tâm trí nào để nghĩ xem việc gì mình phải sợ đến như vậy.

9 phút 59 giây.

Kim giây vừa nhích mình đến số 12 thì chuông điện thoại và chuông cửa nhà Trúc Chi đã không ngừng réo lên ầm ĩ. Trúc Chi chạy vội xuống nhà, vừa ra đến cổng thì thấy Thiên Vương đã đứng đấy tựa lưng vào chiếc siêu xe Ferrari 458 Italia màu đỏ, tay thì đút hờ vào túi quần, hai chân bắt chéo nhau. Dáng vẻ vô cùng ngông cuồng và ngạo mạn.

Nhìn vẻ hốt hải đến độ không kịp đi giày của Trúc Chi, một chiếc thì mang dưới chân một chiếc thì xách trên tay, Thiên Vương không nhịn được cười.

- Em trễ 2 phút 21 giây.

- Anh lại muốn gì nữa đây? Mới sáng gọi giật người ta ra đây chỉ để nói thế thôi đó hả?

Trúc Chi vừa cần nhằn vừa cúi xuống mang nốt chiếc giày còn lại vào chân.

- Mới sáng ăn mặc thế này chắc lạnh lắm nhỉ?

- Lạnh sao không.

Do vội quá Trúc Chi vớ đại một bộ váy. Đó là một chiếc váy liền màu trắng tinh khôi, dài chấm gối, có dây thắt nơ trên vai.

- Nhìn gì mà nhìn ghê vậy?

Trúc Chi đỏ mặt khi Thiên Vương cứ dán mắt vào cô.

Thiên Vương cười nửa miệng bước đến chẳng nói chẳng rằng anh cởi áo khoác của mình ra trùm lên người Trúc Chi rồi mở cửa xe đẩy cô vào trong. Chiếc Ferrari màu đỏ ngạo mạn như chính chủ nhân của nó lao vun vút trên đường. Trúc Chi bầu chặt lấy thanh vịn, hét toáng lên.

- Trời ơi, anh chạy chậm thôi. Khiếp quá.

- Á á á... chạy chậm thôi.

- Dừng lại, anh dừng lại mau.

- Cho tôi xuống, cho tôi xuống.

- Anh đưa tôi đi đâu thế này? Trời ơi, chạy chậm lại đi anh muốn chết hay sao mà chạy ghê vậy?

Cảnh vật bên ngoài cứ vụt qua ô cửa xe. Trúc Chi vẫn không ngừng hét, Thiên Vương nhú mày quát lên.

- Im lặng đi. Em ồn ào ầm ĩ chết được.

- Im gì được mà im? Anh chạy chậm lại đi.

- Không thích.

- Anh có bằng lái chưa vậy? Tôi không muốn chết kiểu này đâu.

- Có rồi thưa cô hai.

- Lúc nào?

- Hôm qua.

Thiên Vương cười nửa miệng khi Trúc Chi hoảng hồn la toáng lên, trêu đùa Trúc Chi thật thú vị, cô dễ gạt hơn anh nghĩ. Trúc Chi phát hoảng, cô tái mặt đi khi anh cứ ung dung mà đạp chân ga. Chiếc xe lại xé gió lao vút đi.

Cuối cùng thì anh cũng chịu dừng lại, Trúc Chi bước vội ra khỏi xe, cô không bị say xe nhưng tốc độ anh thì thật khủng khiếp. Đầu óc quay cuồng Trúc Chi lao đảo ngồi phịch xuống nền cát. Một lúc sau mới lấy lại được bình tĩnh.

- Đi thôi, em còn ngồi đó làm gì?

- Anh làm ơn đi tôi đi không nổi nữa rồi.

- Chán em thật, con bé rắc rối.

Thiên Vương cúi người xuống bế thốc Trúc Chi lên tiến về phía bờ biển. Bãi cát mềm và cơn gió biển mát lành đón lấy Trúc Chi, cô ngồi thẩn người ra trước vẻ đẹp huy hoàng của bình minh.

Ở phía xa ngút tầm mắt nơi mà đất trời dường như giao nhau một khối cầu màu cam khổng lồ dần nhô lên khỏi mặt biển đen ngòm. Những tia nắng bé con háo thắng phóng vút lên tầng mây và trườn dài trên đầu ngọn sóng. Mặt biển như tỉnh giấc vội cởi bỏ đi chiếc áo của đêm đen để khoác lên mình vẻ đẹp lấp lánh của màu nắng đầu ngày. Gió lướt nhẹ mang nắng trải rộng khắp nơi. Bất kể ai đứng trước vẻ đẹp huy hoàng này đều không giữ nổi lòng mình, niềm phấn khởi cứ trào dâng kéo căng tràn nhựa sống.

Bình minh rực rỡ và bình yên đánh dấu sự khởi đầu ột ngày mới tươi đẹp.

- Vứt bỏ được chưa?

Thiên Vương đột ngột lên tiếng, Trúc Chi lơ ngơ quay nhìn về phía anh định hỏi vứt bỏ cái gì thì mặt cô biến sắc khi anh đưa sợi dây chuyền có lồng chiếc nhẫn lên trước mặt cô.

- Đã đến lúc em vứt bỏ cái này.

- Không!

Trúc Chi hét lên quay phắt ra biển theo hướng ném của Thiên Vương. Biển cả bao la đã nuốt chửng lấy tình yêu của cô. Trúc Chi đau đớn tuyệt vọng nhìn kỉ vật của Thanh Phong biến mất trước mắt mình, cô khóc thét lên.

- Đồ tồi! Sao anh lại làm vậy? Sao lại vứt chiếc nhẫn của tôi?

- Đâu có tôi vứt luôn sợi dây chuyền đó chứ! - Thiên Vương nhún vai phân trần

Trúc Chi ngồi thụp xuống bãi cát, gục mặt khóc, miệng vẫn không ngừng mắng anh là đồ tồi.

- Còn mắng nữa là tôi quăng em xuống biển luôn bây giờ.

Thiên Vương vừa đeo sợi dây chuyền có lồng chiếc nhẫn vào cổ Trúc Chi vừa lạnh giọng răn đe. Trúc Chi nín bật vội vã đưa tay nắm chặt lấy chiếc nhẫn lòng khấp khởi vui mừng, Trúc Chi cứ tưởng suốt đời này cô đã đánh mất tình yêu của Phong.

Chiếc Ferreri vẫn lao vun vút trên đường mặc dù Trúc Chi đã xuống nước năn nỉ “Anh làm ơn chạy chậm một chút đi, em sợ.” Nhưng Thiên Vương vẫn cứ phóng như bay và lí lẽ của anh là “Em bảo chạy chậm một chút chứ có bảo chạy chậm thế nào đâu.”

Khi đã an toàn đứng trước cửa nhà Trúc Chi mới thôi cần nhẫn nhưng vì khiếp đảm trước tốc độ của anh và vì cơn buồn ngủ kéo đến lại còn cộng thêm việc sắp trễ học nên mặt mày cô trông thật thê thảm khổ sở.

- Được rồi, em vào ngủ đi chiều rồi đi học.

- Anh vừa phải thôi trời còn chưa sáng đã bắt tôi dậy bây giờ còn bắt tôi trốn học nữa sao?

- Có học đâu mà trốn, khối 11 được nghỉ buổi sáng.

- Ai cho nghỉ? Anh à?

Trúc Chi nhăn nhó, chắc anh lại định gạt cô nữa đây. Cô đâu ngờ đến nỗi không nhớ được lịch học.

- Ừm, tôi cho nghỉ đây.

- Xi! Anh tưởng mình là ai chứ? Tôi không ngờ thế đâu.

Trúc Chi vừa dứt lời thì điện thoại có tin nhắn một là của An An một là của lớp trưởng. Hàng mi cong chớp liên tục, cô không tin vào mắt mình cả hai tin nhắn đều có cùng một nội dung thông báo là hôm nay khối 11 được nghỉ buổi sáng chiều học bình thường.

Thiên Vương cười tươi trước vẻ bất ngờ của Trúc Chi, anh đột ngột hôn lên tóc cô rồi phóng xe đi bỏ lại cô nàng đang đỏ mặt đứng bất động.

59. Chương 59: Bắt Cóc

Một buổi sáng u ám không chút nắng mặt trời lười biếng nấp sau tầng mây, gió cứ thốc từng cơn lạnh lẽo. Ở nghĩa trang người ta lại thấy một cô gái nhỏ với ánh mắt buồn thương mang theo cây đàn violin và bó hoa bách hợp trắng muốt đến ngồi thờ bên bia mộ.

Anh từng căn dặn nếu một mai không có anh bên cạnh thì cô không được khóc nhưng sao nó quá khó. Cứ nghĩ về anh, nghĩ về khoảng thời gian đã qua thì nước mắt tự động lăn dài. Yêu thương là cái gì đó rất đau, nhớ cũng đau mà quên cũng đau.

Những tháng ngày giả dối bên Đông Quân càng khiến tình yêu của Trúc Chi sâu đậm hơn và cũng đau thương hơn. Vô bọc của anh quá hoàn hảo hay cô quá ngu si? Thật nực cười khi cô yêu Phong đến thế mà lại nhầm lẫn không nhận ra đó không phải là anh.

Ngồi lúc lâu Trúc Chi lại lấy đàn ra chơi. Vẫn là giai điệu nhẹ nhàng của bản Song from secret garden. Không gian tĩnh lặng của nghĩa trang như tan chảy cùng nỗi niềm, một vài người đi viếng mộ gần đây không kìm lòng nổi để rồi cũng vô tình hòa mình vào tình yêu cách trở này.

Trúc Chi vừa đặt cây đàn xuống thì chuông điện thoại reo lên, cô nghe máy nhưng chưa kịp lên tiếng thì giọng nói lạnh uy quyền ở đầu dây bên kia đã vang lên.

- Ở đâu đấy?

Trúc Chi thở hắt ra.

- Nghĩa trang.

- Ngồi yên đó tôi đến ngay nếu em dám bỏ đi thì chết chắc.

Tiếng tút tút vang lên bên tai, Trúc Chi nhần nhần cô thấy khó chịu với cái cách hành xử lạ lùng của anh. Chẳng hiểu nổi bây giờ anh xem cô là cái gì mà hờ hững ra là ra lệnh cho cô.

- Cua!

Trúc Chi giật mình khi từ sau lưng tiếng gọi quen thuộc vang lên. Đông Quân đứng đấy nhìn cô với ánh mắt phức tạp.

Ngây người hồi lâu Trúc Chi vội vàng cầm lấy cây đàn bỏ chạy, cô vẫn chưa đủ can đảm để đối mặt với anh dù biết rất rõ anh là Đông Quân. Khoảng thời gian qua đã có quá nhiều điều xảy đến giữa anh và cô, yêu nhau một cách giả dối.

Đông Quân vội níu tay Trúc Chi lại.

- Em đừng tránh mặt anh như thế nữa có được không?

- Buông em ra.

- Em từng nói dù có chuyện gì xảy ra thì cũng đừng lướt qua nhau như người xa lạ, sao bây giờ em đối xử với anh như thế?

- Phải, em từng nói như thế nhưng đó là lời em dành cho Thanh Phong chứ không phải dành cho anh.

- Anh...

- Anh là Đông Quân.

Trúc Chi hét lên, vung tay anh ra cô bỏ chạy thật nhanh, chạy để tránh mặt anh và cũng để tránh sự điên cuồng của nỗi nhớ mang tên Thanh Phong.

Đông Quân chết lặng người đi chưa bao giờ việc có người gọi đúng tên lại khiến anh đau đớn đến thế. Tần ngần một lúc lâu rồi anh cũng chạy theo Trúc Chi, anh không hiểu vì sao mình lại chạy theo nhưng con tim và đôi chân anh muốn thế.

Trúc Chi vừa chạy đến cổng nghĩa trang thì “Kétttttttt”.

Một chiếc Mercedes đen trắng gấp trước mặt, một nhóm người mặc áo đen nhanh chóng túm lấy Trúc Chi lôi vào trong xe, cô hốt hoảng vùng vẫy nhưng chiếc khăn tẩm thuốc mê khiến cô nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Vừa lúc đó chiếc Ford Focus Sport màu trắng trở đến, Thiên Vương chỉ kịp nhìn thấy Trúc Chi bị kéo lên xe, anh giận dữ nhấn chân ga cho xe đuổi theo. Cùng lúc đó Đông Quân cũng kịp chứng kiến sự việc, anh lôi tài xế của mình ra ngoài rồi cũng phóng xe đi.

Cuộc rượt đuổi tốc độ của những kẻ lăm lăm, ba chiếc xe một đen một trắng một ánh ghi lao nhanh trên xa lộ. Chiếc Mercedes đen biết mình bị bám theo nên càng phóng nhanh hơn. Hai chiếc xe màu trắng và ánh ghi chia ra hai bên ép sát chiếc xe màu đen. Cùng lúc đó không biết từ đâu xuất hiện thêm hai chiếc Mercedes đen, chúng mạnh bạo tông vào đuôi xe của Thiên Vương và Đông Quân. Sau một đoạn đường dài rượt đuổi hai chiếc Mercedes đen tăng tốc lao lên phía trước dàn hàng ngang tạo rào cản rồi đột ngột thắng gấp.

Do tốc độ quá nhanh nên hai chiếc Ford màu trắng và ánh ghi ở phía sau không tránh kịp, cả hai đâm sầm vào chiếc Mercedes đen và bị tông bởi những chiếc xe ở phía sau. Một vụ tai nạn giao thông kinh hoàng.

Trong khoảng khắc hai chiếc xe chạm vào nhau Thiên Vương và Đông Quân đã kịp nhảy khỏi xe. Khi cả hai định thần lại thì chiếc Mercedes đen chở Trúc Chi đã tẩu thoát.

- Khốn khiếp.

Thiên Vương nghiêng răng giận dữ. Ác quỷ hiện hình.

- Dem xe đến đường X và cho người truy lùng chiếc Mercedes đen biển số L1 - 8377 ngay.

Thiên Vương quát lớn trong điện thoại.

60. Chương 60: Giải Cứu

Khi tỉnh lại Trúc Chi phát hiện mình đang bị trói trên chiếc ghế gỗ ở trong một căn nhà hoang, vây xung quanh cô là bốn người mặc áo đen lặ mặt. Sau một hồi vùng vẫy khiến sợi dây trói thít chặt hơn Trúc Chi đau ê ẩm đành ngồi yên suy nghĩ tìm cách thoát thân.

Dưới cái nắng nhạt của ngày mây giăng căn nhà hoang trở nên rùng rợn hơn, một không gian vắng lặng êm đềm đến đáng sợ.

Trúc Chi lả mồ hôi ướt cả hai bên vầng thái dương khi từ trong vệt tối một con dao phóng thẳng đến. Nó lướt xẹt ngang qua mặt.

Một giọng cười lớn cùng tiếng nói ồm ồm vang lên.

- Sao rồi con? Sợ lắm à?

Một gã đàn ông trung niên với gương mặt nham hiểm bước tới trước mặt Trúc Chi.

- Ông là ai? Sao lại bắt cóc tôi? Tôi đắc tội gì với ông sao?

- Mà thì không nhưng cha mà thì có. Hấn có tội với tao.

Lại là những nguy hiểm từ chốn thương trường khốc liệt mà ba và anh hai Trúc Chi đang dấn thân vào. Trên thương trường chỉ cần bạn tài hơn, bạn giỏi hơn và bạn giàu hơn thì đã được xem là một cái tội. Còn cạnh tranh là còn thủ đoạn. Trúc Chi đã quá quen với những trò dê hèn bẩn thỉu này.

- Thật bẩn thỉu. Ông nghĩ mình sẽ được gì khi bày ra cái trò này? Mà mãi ông cũng chỉ là một kẻ thua cuộc.

- Con ranh.

Hấn ta nghiêng răng tát mạnh vào mặt Trúc Chi khiến khóe môi cô bực máu. Nhưng ngay lúc này cái bản tính ương ngạnh trong cô lại trỗi dậy mạnh mẽ, Trúc Chi không hề thấy sợ, cô nhếch môi cười khinh bỉ.

- Mà thì hỏi tao được gì à? Được nhiều thứ lắm chứ. Đầu tiên là sẽ được số tiền chuộc khổng lồ từ ba mà. Và khi mà chỉ còn là một cái xác khô thì ba mà, anh hai mà phải sụp đổ thôi. Người cha tài giỏi của mà sẽ không còn đủ hơi sức mà chống chọi với tao. Đừng trách tao ác, có trách thì trách ba mà đã quá ngu xuẩn khi dám chống đối tao, dám tranh giành miếng mồi với tao.

- Thật nực cười. Suy cho cùng thì cũng do ông bắt tài vô dụng không đầu lại ba tôi nên bày cái trò dơ bẩn này.

“Bốp”

Một cái tát mạnh giáng vào mặt khiến Trúc Chi hoa cả mắt.

- Haha...được lắm con ranh, mồm miệng cũng khá lắm. để xem lát nữa mày có còn nói tao là đồ bắt tài vô dụng được nữa không.

Hắn sầm mặt lại rút sợi thắt lưng bằng da quất tới tấp vào người Trúc Chi. Những đường roi tàn bạo cứ vang lên vùn vụt nhưng cô gái nhỏ gan lì nhất quyết không khóc cũng không cầu xin, cô nhắm chặt mắt lại cắn răng chịu đựng.

Đánh mỗi cả tay mà Trúc Chi vẫn không hé môi, hắn tức giận túm tóc cô giật ngược ra sau, dí mặt mình vào gương mặt lạnh băng của Trúc Chi.

- Con bé này cũng khá đấy, đã chơi thì phải chơi cho thỏa đáng. Trước khi tiễn mày về thế giới bên kia cũng nên ày niếm mùi đời một chút. Haha...

Hắn ta cười lớn rồi khoác tay ra hiệu cho bọn tay sai.

- Cho chúng bây đấy, giải quyết nó đi nhưng nhớ quay phim lại để tao gửi cho ba nó xem cho vui.

Hắn quay người bước ra cửa nhưng chưa đến cửa thì “Rầm” một tiếng cánh cửa bị ai đó đập mạnh đến độ văng ra một quãng. Bọn áo đen nhanh chóng bủa vây nhân vật lạ mặt.

Đưa mắt về phía Trúc Chi, Thiên Vương nhanh chóng tối mặt lại, ánh mắt anh hằn lên tia nhìn sắc lạnh. Quỷ dữ hiện hình mạnh mẽ và tàn bạo. Đông Quân cũng giận dữ không kém. Hai người họ có thể nói là vừa tranh giành vừa hợp tác.

Tiếng đánh đấm, tiếng người rên la trong cơn đau thể xác cứ vọng lên đến lạnh người. Trúc Chi chẳng biết mình khóc tự bao giờ chỉ thấy mặt chất bờ môi, đôi mắt to của cô cứ căng ra nhìn để rồi mỗi cú đấm giáng lên người anh khiến tim cô đau thắt.

Khi đã hạ gục toàn bộ Thiên Vương và Đông Quân lao nhanh đến chỗ Trúc Chi. Trong chớp mắt sợi dây trói của cô đã được tháo bỏ. Trúc Chi ôm chầm lấy Thiên Vương mà khóc nức nở.

- Được rồi, đừng khóc nữa. Không sao rồi.

Thiên Vương đẩy nhẹ Trúc Chi ra khỏi người mình, nhìn sâu vào mắt cô anh dịu giọng trấn an. Trong khi Thiên Vương lau nước mắt và vuốt lại mái tóc rối bù của Trúc Chi thì Đông Quân quay mặt đi nơi khác. Bất chợt anh nghe lòng đau nhói.

“Phập”

Con dao nhọn cắm phập vào bả vai Thiên Vương rồi tàn bạo giật phăng ra khỏi người anh. Thiên Vương tối mặt lại, anh đứng vụt dậy đấm mạnh vào mặt kẻ vừa đâm lén mình. Máu tuôn ra thấm ướt bả vai và lan dần trên lưng áo. Trúc Chi điếng người mình anh gục xuống chân mình. Đông Quân vội trở về thế sẵn sàng.

- Haha...cái bọn oắt con bày đặt chơi trò anh hùng cứu mỹ nhân. Đáng đời mày chưa con? Đối thủ của mày vẫn mà sao lơ là thế?

Gã đàn ông ban nãy bây giờ mới dám lộ mặt ra. Bọn tay sai của hắn đã đến đông đủ nên hắn mạnh miệng ra oai.

- Khốn khiếp!

Thiên Vương nghiêng răng định vụt dậy đấm vào mặt lão ta nhưng vết thương mất khá nhiều máu khiến anh nhanh chóng đuối sức.

Để Thiên Vương ngồi tựa vào mình Trúc Chi run rẩy ôm chặt lấy anh.

- Xem như chúng mày xui xẻo ai bảo xen vào chuyện của tao làm gì. Đã thế tao cho bọn mày chết cùng một lượt.

- Nói hơi sớm đấy. Ông khinh địch quá rồi.

Đông Quân lạnh giọng.

- Mạnh miệng nhỉ? Haha...đúng là trẻ con không biết trời cao đất dày.

Hắn bung tay ra hiệu lập tức một tên áo đen xông đến nhưng hắn còn chưa kịp ra đòn thì đã bị Đông Quân hạ gục. Hắn nghiêng răng nghiêng lợi tức tối.

- À, thằng nhãi con, mày được đấy. Để ông tiễn mày đi trước.

- Câm mồm đi lão già.

Thiên Vương quát lớn khiến tất cả đều giật mình. Quỷ dữ dù có trọng thương thì cũng là quỷ.

- Mày...mày...

Hắn ta tức điên lên không thốt nên lời.

- Chuẩn bị tinh thần đi lão già. Ngày mai công ty địa ốc của ông sẽ được lên trang nhất với tiêu mục bị phá sản đẩy giám đốc Phan Bá.

Hắn ta tái mặt đi, lòng thấp thỏm lo âu không biết thằng nhãi ranh kia là ai mà sao lại biết hắn?

- Mày...mày là thằng nào mà dám lớn mồm đến thế?

Ba tiếng Dương Thiên Vương đập vào tai khiến hắn ta hốt hoảng mặt mày biến sắc. Thật không ngờ trò chơi này đã đi quá xa đến vậy, hắn đã chạm vào thứ không nên chạm. Mất lúc lâu để lấy lại bình tĩnh hắn cười nham hiểm.

- Dù mày có là ai đi chăng nữa thì cũng muộn rồi. Mày không sống qua khỏi hôm nay để có thể đê bẹp được tao đâu.

Thiên Vương nhếch môi cười rồi đột ngột anh quát lớn.

- Còn chờ gì nữa? Giải quyết chúng đi.

Một nhóm người mặc áo đen khác ập vào tóm gọn bọn người kia.

61. Chương 61: Chăm Sóc

Ngồi trước cửa phòng cấp cứu Trúc Chi cứ bấm chặt hai tay lại với nhau, lòng không ngừng cầu nguyện. Cái dòng suy nghĩ nếu lỡ như chạy ngang qua đầu khiến cô sợ hãi.

- Em đừng lo quá cậu chủ rất mạnh mẽ. Cậu ấy nhất định bình an.

Ông quản gia kiêm Hiệu trưởng Học viện khẽ hắng giọng trấn an.

Toàn bộ tâm trí của Trúc Chi đã để trong phòng cấp cứu nên cô cũng không bận tâm lắm về thân phận của thầy Hiệu trưởng.

- Ai là người nhà bệnh nhân Dương Thiên Vương? - Cô y tá hỏi gấp.

- Là tôi, cậu ấy sao rồi? - Quản gia Minh vội lên tiếng.

- Cậu ấy mất rất nhiều máu nhưng hiện tại ngân hàng máu của chúng tôi không còn đủ nhóm máu đấy. Ai trong số các vị có nhóm máu O?

- Là tôi. - Trúc Chi nhanh miệng.

- Được rồi cô theo tôi.

Trúc Chi bước vội theo cô y tá. Nhóm máu O cho đi rất nhiều nhưng chỉ nhận mỗi nhóm cùng loại.

.....Trúc Chi ngồi bên giường bệnh dán mắt nhìn Thiên Vương, trong đầu cứ vang mãi câu nói của chị y tá lúc cô đi hiến máu.

”.....- Hai người có duyên thật.

- Dạ? Ý chị là sao? - Trúc Chi đứng lại.

- Chị nhớ rất rõ lần trước em nhập viện trong tình trạng thiếu máu khẩn cấp thì chính anh chàng đang được cấp cứu hiến máu cho em, bây giờ đến lượt em áu lại cho cậu ta. Duyên nợ thật rồi.”

Lạ thay ác quỷ khi ngủ lại có gương mặt thiên thần. Cũng may là Thiên Vương đã bình an nếu không thì.....Trúc Chi thở hắt ra, cô cứ nhìn anh mãi cho đến lúc mỗi một ngủ thiếp đi lúc nào cũng không hay.

“Loảng xoảng”

Tiếng kim loại va vào nhau chẳng dễ nghe chút nào, Trúc Chi khó chịu mở mắt ra nhìn và giật mình suýt bực ngửa khỏi ghế. Thiên Vương đang cởi trần ngồi trên giường, đối mặt với cô.

- Á á...- Trúc Chi không kiềm nổi để để hét bực ra khỏi miệng.

- Hét cái gì mà hét? - Thiên Vương nhún mày.

- Làm giật cả mình, ai bảo...

- Ai bảo tự dưng ngồi nhìn người ta như vậy đã thế lại còn cởi trần. Định nói thế chứ gì?

Trúc Chi tròn mắt ngạc nhiên nhưng mặt thì đã đỏ ửng lên.

- Đang thay băng cho vết thương, không cởi trần thì làm sao?

Lúc bấy giờ Thiên Vương mới để ý thấy có một cô y tá đang đứng sau lưng anh, cẩn thận băng bó vết thương, bên cạnh là chiếc xe dụng cụ y khoa với đầy bông băng thấm máu đỏ tươi.

Cô y tá vừa dán nốt mảnh băng keo cuối cùng thì Thiên Vương đã lạnh giọng.

- Được rồi cô ra ngoài đi.

- Anh tự mặc áo vào được không?

- Tôi nói cô ra ngoài.

Thiên Vương gằn giọng cô y tá nhanh chóng thu dọn đồ ra ngoài. Cánh cửa phòng vừa khép lại cô y tá liền thở phào nhẹ nhõm. Cũng may anh chưa quát cô vì cái tội trái lời anh làm Trúc Chi thức giấc.

- Này, sao anh bất lịch sự thế? Việc gì phải to tiếng với chị ấy như vậy?

- Mặc xác cô ta, tôi chẳng quan tâm. Gia đình tôi bỏ tiền ra thuê cô ta đâu phải để cãi lời tôi.

Lúc này, Trúc Chi mới biết bệnh viện tư nhân này cũng nằm dưới sự điều hành của gia đình Thiên Vương.

- Em, mặc cái này vào cho tôi.

Thiên Vương quăng chiếc áo của mình vào người Trúc Chi. Trúc Chi nhẫn nhẫn khó chịu trước cái giọng này của anh nhưng vẫn ngoan ngoãn làm theo. Cởi nốt cúc áo cuối cùng Trúc Chi không thêm nói tiếng nào cô bỏ ra ngoài.

- Đi đâu đấy?

- Đi về chứ đâu nữa? Cũng tối lắm rồi.

- Không được về, em phải ở lại đây chăm sóc cho tôi.

Trúc Chi bĩu môi rồi cũng bước ra cửa nhưng ác quỷ lại găm lên.

- Nếu em cả gan dám về thì chết chắc. Không được về có nghe không?
- Biết rồi, biết rồi. Tôi đi rửa mặt rồi mua đồ ăn cho anh có được không? Không về là được chứ gì? Người đầu mà nóng hơn than.

Thiên thần trở về che đi ác quỷ. Vậy là công cuộc chăm sóc bệnh nhân của Trúc Chi bắt đầu.

62. Chương 62: Bệnh Nhân Kỳ Quặc - Bệnh Nhân Quá Đáng

Tiền và quyền thế có ma lực thật lớn, nó thể đưa người ta lên đỉnh cao vinh quang nhưng cũng có thể đạp người ta rơi thẳng xuống địa ngục tăm tối. Ngay buổi sáng hôm sau tất cả các tạp chí kinh tế đều đưa tin công ty địa ốc của Phan Bá bị vỡ nợ, đang đứng bên bờ vực phá sản và kể từ hôm đó không còn ai biết đến cái tên Phan Bá.

Trúc Chi thở dài đặt tờ tạp chí xuống rồi bước vội về phía phòng bệnh. Bệnh nhân của cô rất biết cách hành hạ người khác. Mỗi ngày ba bữa tất cả thức ăn của anh đều phải do cô chuẩn bị, không có việc cần anh cũng không cho cô về.

Thiên Vương nhăn nhó mặt đặt bát cháo qua một bên.

- Sao vậy? Không vừa miệng à?
- Không phải, không muốn ăn nữa thôi.
- Sao thế? Không khỏe ở đâu à?
- Lạc miệng chẳng muốn ăn.

Thiên Vương ngửa người ra sau tựa lưng vào thành giường. Trúc Chi biết rõ do tác dụng phụ của thuốc khiến anh thấy không ngon miệng nhưng cô vẫn buộc anh phải ăn để mau lại sức. Do về độ gan lì, ương ngạnh thì Trúc Chi thua xa Thiên Vương, cô dùng mọi cách có thể từ quát mắng, hăm dọa đến năn nỉ vẫn không có chút tác dụng.

- Bây giờ anh muốn gì đây? Không ăn thì đói ráng chịu.
- Có một thứ rất hữu hiệu, em cho tôi được không?
- Cái gì? Anh muốn cái gì?
- Lại đây.

Thiên Vương ngoắc tay. Trúc Chi tần ngần do dự rồi cũng bước đến. Đột ngột Thiên Vương kéo cô ngã vào lòng mình rồi bắt chọt hôn lên cổ.

- Rồi đó. Vậy là hết.

Thiên Vương cười ngạo nghễ trong khi Trúc Chi đỏ bừng mặt vì tức giận và ngại ngùng. Cửa phòng sập mở Đăng Khoa và An An bước vào, sau thoáng ngỡ ngàng cả hai đều mỉm cười bí ẩn.

Trúc Chi bối rối đứng bực dậy khỏi vòng tay Thiên Vương.

- Hình như chúng ta đến không đúng lúc rồi An An. - Đăng Khoa vẫn tủm tỉm cười.
- Vào thì cũng vào rồi còn nói gì nữa. Lắm chuyện. - Thiên Vương lạnh giọng.

An An đặt giỏ trái xuống, nhìn Trúc Chi cười cười.

- Xem điệu bộ này của cậu thì chắc vết thương không có gì nguy hiểm lắm. Nằm viện sướng quá phải không?
- Đăng Khoa nháy mắt.
- Cậu thử bị đâm một nhát rồi nằm viện đi rồi sẽ biết. Nhưng.....

Thiên Vương đưa mắt về phía Trúc Chi, nói giọng mờ ám.

- Cũng không tệ. Sweet đấy!

Trúc Chi xấu hổ cúi gầm mặt xuống. An An đứng bên cạnh khẽ giọng đủ mình Trúc Chi nghe thấy.

- Xem ra tình hình của hai người tốt nhỉ?

- Tớ...cậu đừng hiểu lầm.

- Tớ có nói gì đâu mà hoảng thế? Hihi...tớ biết cậu cũng rất vất vả nhưng thôi ráng chịu anh ấy đi.

- Ô nhưng anh ấy là bạn trai của cậu mà. Sao tớ lại...

- Em gọt trái cây đi.

Thiên Vương lạnh giọng ra lệnh ngắt ngang câu chuyện của hai cô bạn. Trúc Chi nhú mày nhìn anh giận dữ.

- Muốn ăn thì tự làm đi.

- Lớn gan nhỉ? Có làm không thì bảo?

- Không.

Đặng Khoa nhìn hai người rồi cười lớn.

- Đây, hai người có cần tiết kiệm lời đến thế không? Vốn từ ít ỏi lắm à?

- Kệ tôi. - Cả hai đồng thanh quát lớn rồi lại hằn học nhìn nhau.

- Thôi để em làm cho.

An An lên tiếng can ngăn. Cô đến bên giỏ trái cây, vừa cầm quả táo lên thì Thiên Vương ngăn lại, anh vẫn một mực bắt Trúc Chi phải tự tay làm lấy. Nhăn nhó một hồi Trúc Chi cũng đành khuất phục, nể tình anh vì cô mà bị thương nên đành bấm bụng cho qua.

Buổi tối, khi Trúc Chi vừa định đi ngủ thì Thiên Vương lại cho người đến rước cô vào bệnh viện. Vừa đẩy cửa bước vào phòng thì Trúc Chi đã nhăn nhó với anh.

- Anh thật là giỏi hành hạ người khác. Giờ này còn gọi tôi đến làm gì?

- Muốn gặp em thế thôi.- Thiên Vương nhún vai bình thản trả lời.

Trúc Chi bặm môi nén cơn giận, nếu không phải anh đang bị thương thì cô đã bất chấp anh là thiên thần hay ác quỷ mà đánh anh rồi. Cô bước đến trước mặt Thiên Vương, nhìn thẳng vào mắt anh hồi lâu mới lên tiếng.

- Nhìn đã rồi ha? Giờ tôi về đây.

Thiên Vương nhanh tay giật ngược Trúc Chi lại khiến cô ngã nhào vào lòng anh.

- Con bé rắc rối, em chẳng dụ dỗ chút nào.

Trúc Chi định vùng vẫy thì bỗng chốc cứng đờ người ra như thể bị hóa đá khi Thiên Vương xoắn tay áo cô lên rồi thoa thuốc vào các vết bầm tím do bị thất lưng quất vào hôm trước.

- Chẳng thể nào hiểu nổi anh. Người gì mà vừa kì quặc vừa quá đáng.

- Nhưng em lại thích. - Thiên Vương trả lời nhưng mắt vẫn không nhìn Trúc Chi.

- Không dám! Anh đừng có tưởng bỏ tôi...

“Chụt”

Trúc Chi nín bật khi anh lại bất ngờ hôn môi cô, đôi mắt to cứ tròn xoe lên. Còn chưa kịp phản ứng thì cô như hóa tượng đá khi anh ôm cô ngã người xuống giường bình thân mà ngủ như thể cô chỉ là một chiếc gối ôm.

- Nằm yên. Em làm tôi đau đấy, vết thương lại chảy máu rồi đây này.

Thiên Vương gần giọng khi Trúc Chi cứ vùng vẫy dầm thềm thụp vào người anh. Thoáng nghĩ thấy mùi tanh của máu Trúc Chi liền nằm yên.

- Xin lỗi. Anh không sao chứ? Để tôi xem vết thương của anh thế nào rồi.

- Không cần. Ngủ đi. Em chịu nằm yên là may phước lắm rồi.

Đêm lặng lẽ tràn về ôm trọn giấc ngủ dịu êm

63. Chương 63: Ác Quỷ Vào Nhà

Mặc dù ở phòng vip mọi thứ đều rất tiện nghi và sạch sẽ đúng chuẩn của Thiên Vương nhưng anh không tài nào chịu nổi cái không khí bệnh viện nên đến ngày thứ ba là anh bỏ về ngay. Nhưng nơi anh về không phải là nhà anh mà là một ngôi nhà khác.

Trúc Chi vừa đặt lưng xuống chiếc giường êm ái của mình định bụng ngủ một giấc thật dài để lấy lại sức mà còn tiếp tục công việc chăm sóc bệnh nhân thì chuông điện thoại lại reo.

Lại là Thiên Vương gọi, anh chẳng bao giờ để cô được yên cả.

- Cho em hai phút xuống dưới nhà gặp tôi ngay nếu không tôi lên tận phòng em đấy.

Trúc Chi bắt đầu thấy bức dọc, anh cứ thích ra lệnh cho cô thích đem cô ra làm trò đùa. Anh tưởng cô là con cóc hay sao mà dễ dàng mắc lừa lần thứ hai. Lần này nhất quyết không sập bẫy. Có thật anh đang đứng ngoài cổng đi chẳng nữa thì cũng mặc kệ, dù anh là thiên thần hay ác quỷ có tài giỏi đến đâu thì cũng chẳng thể nào vào đây được. Nghĩ thế Trúc Chi quăng điện thoại sang một bên kéo chăn lên tận cổ rồi nhắm mắt ngủ.

Đúng hai phút sau chuông điện thoại lại reo lần này Trúc Chi khóa máy luôn nhưng cũng chẳng yên ổn được bao lâu. Bên ngoài chuông cửa đã réo ầm lên. Mặc kệ, Trúc Chi lấy gối bịt tai lại cố gắng thỏa mãn cơn buồn ngủ bằng ý nghĩ đó là chuông cửa nhà bên cạnh. Cứ thế mà ngủ.

“Cạch”

Tiếng cửa phòng bật tung kèm theo đó là tiếng quát.

- Em to gan thật đấy dám kháng lệnh tôi.

Trúc Chi hốt hoảng ngồi bật dậy, đôi mắt mở to hết sức có thể, cô nhìn anh kinh ngạc. Ác quỷ hiện hình, Thiên Vương bước đến giật phăng cái chăn bông của Trúc Chi, cúi sát vào mặt cô, anh lạnh giọng

- Em chết chắc rồi.

Thiên Vương túm cổ áo Trúc Chi lôi cô đến khung cửa sổ lớn, anh mở tung cánh cửa sổ ra ép người Trúc Chi vào đấy. Một tay anh vừa thả vừa giữ lấy cô.

- Này, này, anh làm gì thế? Tôi có chọc giận anh đâu? - Trúc Chi giật mình nín chặt tay áo Thiên Vương.

- Nghĩ lại thử xem. - Thiên Vương gần giọng.

- Hả? À...à...Tôi xin lỗi. Tôi sai rồi, được chưa?

- Hửm? Em vừa nói cái gì?

Không cần nói Trúc Chi cũng hiểu anh muốn đề cập chuyện gì, nhăn nhăn một hồi cô cũng lí nhí xin lỗi.

- Em...em sai rồi. Xin lỗi anh. Thả em ra đi.

- Không.

- Sao lại không? Xin lỗi rồi mà. Thả em ra đi.

- Đồ ngốc, thả em ra để em rơi xuống kia à?

Trúc Chi ngoái đầu nhìn theo ánh mắt Thiên Vương, chưa bao giờ cô thấy phòng mình lại ở cao thế này. Thiên Vương cười đắc thắng rồi kéo Trúc Chi vào trong và đóng cửa sổ lại.

- Ô này, vết thương của anh lại chảy máu kìa.

- Tại em cả đấy. Bấm chuông mỗi cả tay cũng không thềm ra mở cửa.

- Vậy anh...anh...

- Ủ, len vào đấy. Giờ thì vừa lòng em chưa?

Thiên Vương cởi chiếc áo sơ mi trắng đã bị máu thấm đỏ một bên vai ra.

- Em còn đứng đấy làm gì nữa? Mau đi lấy bông băng đến đây.

Trúc Chi giật mình chạy vội xuống nhà bê cả hộp cứu thương gia đình lên rồi giúp Thiên Vương băng bó lại vết thương. Mấy việc băng bó vết thương này cô đã quen rồi nên rất nhẹ nhàng và cẩn thận. Cô sợ Thiên Vương bị đau nên trò chuyện phân tán sự chú ý của anh.

- Rốt cuộc anh có phải là người không vậy? Tường rào cao như thế mà cũng leo vào được.

- Em quên mất tôi là D.A boy hay sao? Đã thế em còn hay mắng tôi là ma ngủ, ma tốc độ. Vậy tôi chẳng phải là người rồi.

Trúc Chi phì cười.

- Ác quỷ à! Anh đang bị thương đó, làm ơn ý tứ chút đi. Đừng có leo trèo như thế, anh là quỷ chứ không phải là khỉ đâu.

- Em hay quá nhỉ? Ai bảo em ham ngủ không ra mở cửa.

- Không mở thì thôi anh không biết đi về hay sao? Việc gì phải leo vào như thế? Không may có ai thấy được người ta nghĩ anh là trộm thì sao? Lúc ấy vào đồn công an để xem anh giải thích thế nào.

- Đơn giản thôi. Thì tôi nói sự thật là tôi nhớ em chết đi được.

- Biết rồi, biết rồi. Giờ thì anh mặc tạm cái áo này vào đi.

Trúc Chi vừa cài cúc áo lại cho Thiên Vương vừa dịu giọng.

- Đừng có nhăn, là áo mới đấy. Tôi mua cho anh hai nhưng chưa kịp tặng. Được rồi, anh ngồi nghỉ đi tôi đi giặt cái áo này cái đã.

- Không cần đâu. Vứt đi.

Thiên Vương lùi ngược Trúc Chi lại, ấn cô nằm xuống giường rồi kéo chăn đắp cho cô.

- Chẳng phải em buồn ngủ lắm sao? Ngủ đi.

- Sao mà ngủ được khi anh cứ ngồi nhìn như vậy. Tôi có phải là ma ngủ như anh đâu mà đụng đâu cũng ngủ được.

“Chục”

Nụ hôn lên trán khiến Trúc Chi giật mình cứng người ra.

- Cứ ngủ đi, tôi đợi em dưới nhà. Nhìn mặt mày em bơ phờ xấu chết được.

Cánh cửa phòng đóng chặt trả lại sự bình yên cho giấc ngủ.

64. Chương 64: Nhận Ra

Trúc Chi đưa tay nhận lấy quần áo và cặp sách của Thiên Vương từ vị quản gia kiêm Hiệu trưởng đáng kinh. Cô cười méo mó cúi chào thầy rồi phóng như bay lên phòng gọi ma ngủ dậy.

- Dậy đi. Trễ học bây giờ.

Thiên Vương kéo chăn trùm phủ đầu rồi lại ngủ tiếp. Trúc Chi bực bội giật phăng chiếc chăn ra, quát lớn vào tai anh.

- Ma ngủ dậy mau.

- Em ồn ào chết được.

Thiên Vương chau mày ngồi dậy, nhìn cô bực dọc rồi đi thẳng vào phòng tắm.

- Quần áo, khăn mặt, khăn tắm, bàn chải đánh răng tôi để sẵn trong đó rồi đấy. Anh nhanh lên rồi còn xuống ăn sáng.

Trúc Chi hết vọng vào rồi chạy xuống dưới nhà bày biện đồ ăn sáng ra. Trúc Chi tự hỏi chẳng hiểu sao cô lại phải vất vả làm mấy việc này vì vị khách không mời mà đến. Anh đúng là kì quặc và quá đáng. Tự đứng trốn viện rồi mò đến nhà cô đóng đô cả ngày lẫn đêm, có đuổi thể nào cũng không đi. Ba và anh hai cô mà biết được thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Sau bữa ăn cả hai cùng đi học. Trúc Chi muốn đi riêng nhưng Thiên Vương vẫn một mực túm lấy cô đẩy vào trong xe. Thửa lúc xe dừng đèn đỏ Trúc Chi nhanh chân phóng khỏi xe. Cô không thể để học sinh Trưng Vương nhìn thấy cô đi cùng với Thiên Vương được, điều đó chẳng tốt lành gì cả với lại cô cũng không muốn để An An buồn phiền.

Vừa vào đến lớp thì Trúc Chi đã thấy Thành Nam đứng trên bục giảng dong dạc thông báo với cả lớp về sự trở lại của D.A boy sau mấy ngày “mất tích”.

- Sao hôm nay cậu đi trễ vậy? - An An cười nhẹ.

- Ồ...ờ...tớ có chút việc.

- Bạn chăm sóc D.A boy phải không? Vất vả nhỉ? Tội cậu thật!

Trúc Chi giật bắn người khi nghe An An nói như vậy, đang bối rối không biết phải làm sao để thanh minh thì giáo viên vào lớp. Vừa lúc đó An An cũng nói khê vào tai Trúc Chi.

- Cậu trở về rồi phải không?

Một ngày vật lộn với những thắc mắc dần trôi qua, đầu Trúc Chi muốn nổ tung khi nghĩ về thái độ và những câu nói lạ đầy hàm ý của An An. Cô không tài nào hiểu nổi, mọi thứ đi quá nhanh và quá xa so với tưởng tượng.

- Nhìn kìa, chắc lại sắp có đánh nhau nữa rồi.

- Tớ lo cho Iceboy quá, chắc anh ấy không đánh lại D.A boy đâu.

Những lời bàn tán ấy lọt vào tai khiến Trúc Chi run lên, cô vội hướng mắt về phía tiêu điểm của những lời bàn tán.

Trên hành lang tầng 4 dãy nhà dành cho khối 12, Thiên Vương và Đông Quân đứng đối mặt nhau. Cả hai đều nhìn đối phương bằng một ánh mắt lạnh hết sức có thể.

- Phải nói thế nào nhỉ? Cậu ngu ngốc hơn tôi tưởng đấy Thiên Vương.

- Đây là lời của một kẻ thua cuộc đó sao?

Thiên Vương nhếch môi cười, từ đôi mắt ngang tàn của anh những tia nhìn khinh khi đã vụt thoát ra.

- Cuộc chơi vẫn chưa kết thúc thì sao lại có kẻ thắng người thua kia chứ?
- Không trả được thù đã thế lại còn đem lòng nhớ thương người mình hận. Không thua thì là gì?

Nghe đến đây Đông Quân cũng nhếch môi cười.

- Thế cậu cũng có hơn gì tôi, chẳng phải cậu cũng muốn trả thù Trúc Chi khiến cô ấy chết không được mà sống cũng không xong đó sao? Vậy mà cuối cùng lại vì cô ấy mà bị đâm một nhát suýt chết.
- Cậu đang kể tội tôi đó sao? Cậu nghĩ mình quân tử hơn khi nhiều lần âm thầm dồn cô ấy vào chỗ chết?

Thiên Vương bình thần tựa lưng vào tường, hai tay đút hờ vào túi quần, gương mặt ngạo nghễ.

- Biết rõ về nhau thế sao không hợp tác? Chẳng phải chúng ta có cùng mục đích hay sao?
- Thật ngu ngốc khi nói với tôi những điều như thế. Cậu cho rằng tôi cần đến cậu à?

“Phịch”

Trúc Chi khụy xuống, gương mặt đỏ ửng. Một cảm giác đau đớn đến nghẹt thở bủa vây lấy cô. Thật không thể nào tin nổi cái sự thật mà cô biết chỉ là một phần nhỏ trong cái sự thật tàn nhẫn này.

Vậy là bóng đen mấy lần truy giết cô chính là Đông Quân và Thiên Vương cứu cô giúp đỡ cô cũng chỉ nhằm mục đích lừa giởn hành hạ cô. Thật đau khi nhận ra ngay từ những giây phút đầu tiên cô chỉ là một con mồi không hơn không kém.

Thiên Vương và Đông Quân trừng mắt kinh ngạc trước sự xuất hiện bất ngờ của Trúc Chi.

- Em...- Cả hai đồng thanh.
- Tránh ra. Đừng đến gần tôi. - Trúc Chi quát lớn khi cả hai tiến về phía cô.

Qua màn nước mắt Trúc Chi đau đớn nhìn hai khuôn mặt giả dối kia. Phải! Giả dối, tất cả đều là giả dối. Đó không đơn thuần là phút nông nổi để thù hận lẫn át mà là cả một kế hoạch trả thù được sắp sẵn. Đông Quân thoát ẩn thoát hiện với hình ảnh Thanh Phong khiến cô phát điên vì thương nhớ, anh dựng nên một màn kịch cho sự hoán đổi ngoạn mục lấy danh nghĩa Thanh Phong cho cô hi vọng để rồi đập đổ tất cả để đưa cô về thế giới bên kia.

Đau hơn là Thiên Vương cũng muốn giết cô, anh chen chân vào cuộc sống của cô không chỉ là một vụ cá cược cửa cấm mà còn là một thủ đoạn hành hạ.

Không còn gì nữa rồi. Niềm tin đã vụn vỡ. Nhận ra sự thật đồng nghĩa với việc nhận lấy vết rách toạc cho con tim.

65. Chương 65: Trả Nợ

- Giả dối, các người ai cũng giả dối.

Trúc Chi nói trong nước mắt.

- Tôi đúng là một con ngốc khi cứ mãi cố gắng tìm kiếm lí do biện minh cho các người. Giờ thì tốt rồi, không cần tìm nữa.
- Cua, em bình tĩnh lại đi.
- Anh im đi, đừng gọi tôi như thế. Anh không xứng đáng để gọi tôi như thế. Tránh ra, các người tránh xa tôi ra.

Trúc Chi hét lên, cô đứng vụt dậy chạy đến bên thành lan can. Nuốt uất ức vào lòng, cô lau sạch nước mắt.

- Mục đích cuối cùng của các người là muốn tôi chết chứ gì? Được thôi, hôm nay tôi sẽ cho các người toại nguyện. Không cần phải tốn nhiều công sức để bày trò nữa.

Cú sốc lớn khiến Trúc Chi hoàn toàn mất đi lí trí, cô nhảy lên thành lan can và gieo người xuống. Gió thốc mạnh như muốn đỡ lấy cô gái nhỏ nhưng cứ bất lực mà lướt vù qua. Trong giây phút thả người vào gió ấy cô chợt nhớ đến lời của ba và anh hai.

“Con xin lỗi. Con biết mình rất ích kỉ nhưng con mệt mỏi lắm rồi. Thực sự rất mệt.”

Đông Quân chết điếng, tim bỏ lỡ nhịp đập khi bàn tay của cô gái nhỏ vượt khỏi tay anh. Nhưng may thay Thiên Vương vừa kịp chụp lấy cánh tay kia của Trúc Chi. Cả Học viện sững sốt nín lặng trước cảnh tượng cô gái nhỏ đang treo lơ lửng trên tầng 4. Một vài người sợ hãi vội nhắm tịt mắt lại.

- Anh buông tay tôi ra. Để tôi chết đi cho anh vừa lòng.

- Em điên sao?

- Chẳng phải anh muốn thế sao? Buông tôi ra, buông ra.

Trúc Chi lại bật khóc.

- Mạng sống này của em là do tôi quyết định tôi không cho phép em chết như thế. Phải đấy, tôi từng muốn bóp chết em và tôi sẽ làm điều đấy theo cách riêng của mình không cần em xen vào. Bây giờ tôi muốn em sống thì em nhất định phải sống.

- Anh buông tôi ra nếu không tôi sẽ kéo anh theo đấy. Buông ra.

Trúc Chi dùng tay còn lại bấu mạnh vào tay Thiên Vương. Đã không còn gì để níu kéo nữa rồi, anh đã muốn cô chết thì cô sẽ chết cho anh vừa lòng.

Thiên Vương bắt đầu kiệt sức, vết thương trên vai anh vừa khép miệng giờ lại bị rách toạc ra.

- Được đấy, em cứ kéo tôi theo đi. Tôi sẽ chết cùng em.

- Anh buông ra, buông em ra.

Trúc Chi khóc nức lên, nói thế thôi chứ sao cô lại nhẫn tâm kéo anh theo.

- Tôi không cho em chết có nghe rõ không? Máu trong người em là của tôi, tôi không cho phép em phí phạm nó.

- Tôi đã trả cho anh rồi, đã trả lại máu cho anh rồi.

Thiên Vương thoáng chút ngạc nhiên rồi đột ngột anh cười nửa miệng.

- Em tưởng mình đã trả đủ rồi sao?

Trúc Chi giật mình nhìn lại thì thấy máu đã thấm đỏ vai áo anh và chảy dài theo cánh tay ướt đầm bàn tay cô. Gương mặt Thiên Vương cũng bắt đầu trắng bệch đi. Chợt tim cô đau thắt.

- Cua, em đưa tay cho anh. Xin em đấy!

Đông Quân nhào người ra phía ngoài đưa tay chờ đợi.

- Nghe lời anh ta đi nếu không tôi bắt cả gia đình em phải trả giá.

- Cua!

Cả Học viện thở phào nhẹ nhõm khi Trúc Chi được kéo lên an toàn.

Tâm trạng rối bời, đầu óc hoảng loạn khiến Trúc Chi chẳng thể nào bình tĩnh được. Cô ngồi bệch trên nền gạch thu người lại và không ngừng khóc. Cả Thiên Vương và Đông Quân đều bất lực đứng nhìn cô cô khóc trong đau đớn.

Lát sau, Đẳng Khoa đưa An An đến theo lời của Thiên Vương, anh biết lúc này chỉ có An An mới có thể dỗ dành Trúc Chi.

- Đừng chạm vào tôi. Tránh ra. - Trúc Chi hét lớn khi có bàn tay ai đó chạm vào người cô.

- Trúc Chi đừng sợ, là tớ đây. An An đây.

Trúc Chi ngẩng mặt lên nhìn An An rồi ôm chầm lấy cô mà khóc nức nở. An An không nói gì chỉ dịu dàng ôm lấy bạn để dỗ dành. Mặc dù nhìn thấy Trúc Chi thế nào cô cũng đau lòng lắm nhưng giờ đây mọi lời nói đều trở nên sáo rỗng. Im lặng là cách tốt nhất để an ủi.

Đông Quân đứng thờ người ra nghe tim mình quặn đau theo từng tiếng nấc của Trúc Chi. Chẳng hiểu tự bao giờ anh lại thấy lòng mình đau nhói trước mỗi nỗi niềm của Trúc Chi.

Cô cười anh thấy vui, cô khóc anh thấy buồn. Phải chăng anh đã diễn xuất quá đạt quá nhập vai để rồi thật lòng yêu thương chứ chẳng phải giả vờ.

Cái chết của Thanh Phong không những cướp đi niềm hạnh phúc vẹn toàn của gia đình mà còn khoét một lỗ trống lớn vào tim mỗi thành viên. Đông Quân không tài nào chấp nhận được mất mát lớn lao này, anh càng thương em trai mình bao nhiêu thì càng hận người gây cái chết này bấy nhiêu. Anh nuôi kế hoạch trả thù nhưng đến phút cuối anh lại nhận ra mình yêu chứ không hề hận.

Kế hoạch trả thù hoàn hảo bị sụp đổ hoàn toàn trong sự vỡ òa của cảm xúc.

Thế xác là Đông Quân, linh hồn là Đông Quân, trái tim là của Đông Quân nhưng giờ đây lại mang một tình yêu như của Thanh Phong.

66. Chương 66: Không Thể Làm Ngơ

Kể từ ngày bước hụt chân vào cửa tử đến nay Trúc Chi trở nên trầm lặng hơn, cuộc sống lúc trước của cô đã quay lại, không Đông Quân cũng không Thiên Vương.

- Cậu ăn chút gì đi. Dạo này nhìn cậu xanh xao lắm đấy.

- Ừm!

An An thở dài buồn bã nhìn Trúc Chi. Hôm nay cô cố ý dẫn Trúc Chi ra ngoài đi dạo cho thoải mái nhưng có vẻ nó không có tác dụng gì cho lắm.

- Cậu đợi tí nha, tớ đi vệ sinh một lát.

- Ừm!

Trúc Chi cũng không buồn ngẩng mặt lên nhìn An An. Cô cứ ngồi im lặng dán mắt vào quyển sách cho đến khi từ bàn bên cạnh vọng lại cuộc trò chuyện của hai cô gái sành điệu ra vẻ là dân ăn chơi lắm tiền.

- Ăn nhanh đi rồi còn vào trong ấy mà tìm anh chàng hôm nọ. Tao điều tra rồi, dạo này anh ấy thường xuyên lui tới quán bar này lắm. Lát nữa tụi mình sẽ bắt chuyện với anh ấy.

- Anh chàng đẹp trai với tư lượng cao đấy hả? Mà anh ta tên gì vậy?

- Đông Quân. Tên đẹp người cũng đẹp.

- Mới nhắc đã thấy. Đi thôi, anh ta vào quán bar rồi kìa. Hôm nay tụi mình nhất định chuốc say anh ta mới thôi. Haha..

Trúc Chi hướng mắt ra khung cửa kính dõi theo hai cô gái đang lẩn vào dòng người đông đúc và tiến về phía quán bar ở đó. Cô thở dài rồi lại cúi nhìn vào quyển sách nhưng chẳng tài nào tập trung được, các con chữ cứ như dần trở nên vô hình trước mắt cô.

Dù đã rất cố gắng nhưng Trúc Chi không tài nào xóa bỏ được những dòng suy nghĩ về anh. Đông Quân nghiện rượu hay anh đang mượn rượu giải sầu? Sao anh lại sống sa đọa đến thế? Sao lại thường xuyên lui tới những nơi này? Nếu lỡ anh sai mèm thì ai đưa anh về? Nếu lỡ có chuyện gì xảy ra thì sao?

An An bước ra, cô hốt hoảng khi không thấy Trúc Chi đâu cả. Một dự cảm chẳng lành ập đến.

Bên trong quán bar.

Trúc Chi căng mắt ra tìm một bóng hình quen thuộc trong đám đông phức tạp đang điên cuồng nhảy múa trong tiếng nhạc đinh tai nhức óc.

- Này anh Đông Quân, bọn em uống với anh nhé!

Cô gái sành điệu mặc váy đỏ lúc này bước đến quàng tay lên vai Đông Quân.

- Cô biết tôi? - Đông Quân nhú mày.

- Tất nhiên. Vì bọn em đang theo đuổi anh mà. - Cô gái thứ hai lên tiếng.

- Uống với bọn em chứ?

Cô gái váy đỏ rót đầy ly rượu cho Đông Quân rồi cùng cô bạn nâng ly lên chờ đợi phản ứng của anh.

“Tách”

Ba chiếc ly thủy tinh chạm vào nhau rồi chỉ trong vòng mấy giây số rượu trong ly đã được uống cạn. Hai cô gái thích thú thay phiên nhau rót mời Đông Quân. Anh cũng chẳng ngại ngần gì mà uống sạch. Uống vì anh, vì cái tên Đông Quân và vì trái tim Thanh Phong.

Chai rượu mạnh thứ hai được bậc nắp. Cô gái mặc váy đỏ lại rót đầy ly cho Đông Quân, anh lại uống, uống cho khóa lấp đi nỗi nhớ đang cồn cào trong anh. Anh nhớ, nhớ đến điên cuồng. Đông Quân nâng ly lên định uống tiếp thì có một bàn tay ấm ngăn lại.

- Đủ rồi. Dừng lại đi.

Đông Quân ngạc nhiên nhìn về phía tiếng nói phát ra. Anh không tin nào mắt mình rằng Trúc Chi đang đứng trước mặt mình.

- Này, con nhỏ kia mày là ai mà lại dám xen vào? - Cô gái thứ hai gằn giọng.

Trúc Chi vẫn giữ vẻ mặt lạnh băng không buồn nhìn lấy hai cô gái kia. Cô kéo anh đi nhưng hai cô gái kia đã nhanh tay giữ anh lại.

- Con nhỏ này, mày định gây chuyện à? Mày là đứa nào?

- Không liên quan đến các người.

- Giỏi nhỉ? Dám ăn nói với tao như thế.

Cô gái thứ hai tức giận liền vung tay tát thẳng vào mặt Trúc Chi nhưng cô còn chưa kịp chạm vào Trúc Chi thì Đông Quân đã siết chặt cánh tay cô lại. Đôi mắt anh hằn lên tia nhìn giận dữ.

- Không được chạm vào cô ấy.

- Buông....buông em ra. Anh làm em đau đấy.

Đông Quân thả tay cô gái đó ra rồi dịu giọng với Trúc Chi nhưng mắt vẫn không nhìn cô.

- Em về đi chỗ này không dành cho em đâu.

Trúc Chi sững người ra khi thấy Đông Quân lãnh đạm ngồi trở lại bàn và tiếp tục uống. Hai cô gái lại vây lấy anh và cười nói vui vẻ. Vừa đau lòng vừa tức giận trước lối sống buông thả của anh, Trúc Chi bước đến giật lấy ly rượu đầy trên tay anh rồi một hơi uống cạn.

- Con nhỏ này, mày dai quá đấy! - Cô gái mặc váy đỏ chau mày.

- Con dê tiện này. Mày muốn quyến rũ anh Đông Quân à?

“Bốp”

Đông Quân tát mạnh vào mặt cô gái vừa lên tiếng.

- Cái tát này dạy cho cô cách ăn nói lịch sự. Cô ấy không quyền rũ ai cả và càng không phải là con dê tiện.

- Anh....anh...

Cô gái bị tát vừa ôm mặt sững sốt vừa tức giận nhìn anh.

- Cút đi. - Đông Quân gần giọng.

- Được lắm anh được đấy, tôi không để yên cho các người đâu.

Nói rồi hai cô gái giận dữ bỏ đi. Đông Quân mệt mỏi nhìn Trúc Chi.

- Em cũng về đi.

- Còn anh?

- Mặc kệ anh.

Đông Quân lại ngồi vào bàn và rót rượu nhưng Trúc Chi lại giật lấy và uống cạn.

- Anh muốn uống chút gì? Được thôi, em sẽ uống cùng anh.

Nói rồi Trúc Chi cầm lấy cả chai rượu mà uống. Vị chất đắng của rượu ngập tràn khuôn miệng. Đông Quân vội giật lấy chai rượu.

- Em điên à? Việc gì phải làm thế?

Độ rượu mạnh khiến cơn say nhanh chóng ập đến. Trúc Chi bắt đầu thấy người nóng rang, hoa cả mắt và thấy buồn nôn. Đông Quân thấy cô vẻ không ổn liền bế thốc cô lên chạy thẳng vào nhà vệ sinh.

67. Chương 67: Trốn Chạy Cùng Men Say

Sau khi nôn thốc nôn tháo toàn bộ số rượu, Trúc Chi uể oải bước ra ngoài. Rượu thật đáng sợ nó khiến người cô như mềm nhũn ra không còn chút sức lực. Men tình và men rượu đều khiến người ta say đến mệt mỏi.

- Em không sao chứ? Em thấy trong người thế nào rồi?

Đông Quân vội đỡ lấy Trúc Chi, anh nhìn cô bằng ánh mắt đầy lo lắng.

- Về đi anh. - Trúc Chi nhỏ giọng.

- Ừm, để anh đưa em về.

Trúc Chi mệt mỏi đứng tựa vào bờ tường ở tầng hầm của tòa nhà để chờ Đông Quân đi lấy xe. Bỗng từ phía sau một nhóm người lạ mặt bước đến bắt lấy cô lôi ngược trở vào quán bar.

“Phịch”

Trúc Chi bị quăng mạnh xuống ghế cạnh một tên có nét mặt nham hiểm, hắn nhìn cô bằng ánh mắt thèm muốn đến đáng sợ.

- Cô em xinh đấy chứ! Uống cùng bọn anh nha.

- Không. Tránh ra, có muốn uống thì mấy người tự mà uống đi.

Trúc Chi bực dọc đứng phắt dậy nhưng lại bị một tên đứng cạnh đẩy xô xuống.

- Tốt nhất mày nên chiều ý anh Báo đi. - Một tên ngồi đối diện lên tiếng.

- Phải đấy, chiều anh đi cưng. Em uống rượu giỏi lắm mà.

Tên Báo lên tiếng, hắn đẩy ly rượu về phía Trúc Chi.

- Uống đi em.

- Không đời nào, khôn hồn thì các người mau thả tôi ra nếu không tôi la lên bây giờ.

Cả bọn nghe thấy thế liền cười ầm lên.

- Em cứ la thoải mái, ở đây không ai dám xen vào việc của anh Báo này đâu.

- Chẳng phải mày là hạng gái chủ động tán tỉnh người ta hay sao? Lúc này còn mạnh bạo giành uống với Đông Quân sao bây giờ lại làm vẻ thế kia?

Cô gái bị tát ban này bước đến trước mặt Trúc Chi, hần học nhìn cô.

“Bốp”

Trúc Chi tát mạnh vào mặt cô gái mặc váy đen này. Cơn say và sự tức giận khiến cô không còn biết sợ là gì.

- Cô lấy tư cách gì mà nói tôi như thế?

- Mày...mày...

Cô gái mặc váy đen giận run, cái tát ban này còn chưa nguôi bây giờ con bé hồn xược kia lại tát cô.

- Thôi cái trò đánh nhau đó đi.

Tên Báo lên tiếng chặn đứng cơn giận bùng phát của cô gái mặc váy đen. Cô ta đành nuốt giận ngồi xuống.

- Em gan thật đấy, dám ở trước mặt tôi gây chuyện với người của tôi. Nhưng không sao, nể tình em xinh đẹp tha cho em đấy nhưng bù lại em phải uống với tôi ba ly. Uống xong ba ly nào anh sẽ cho em đi ngay.

Trúc Chi nhú mày suy nghĩ không biết có nên tin tưởng lời hần nói hay không? Mặc kệ, cứ nhắm mắt uống cho xong rồi đi, cứ day dưa thế này mãi cũng chẳng ích gì với lại chắc Đông Quân đang tìm cô.

Nghĩ thế Trúc Chi nhắm mắt uống cạn ba ly nhưng mọi chuyện không êm xuôi như cô nghĩ. Hần ta trở mặt không cho cô đi.

- Em tưởng dễ thế sao? Em uống rượu của anh rồi thì phải trả lại cho anh cái gì chứ.

Hần lần la đến cạnh Trúc Chi, nhìn cô bằng ánh mắt mờ ám.

- Tránh ra. Đừng chạm vào tôi.

Trúc Chi quát lên, cô xô mạnh khiến hần bật ngã ra sau đầu và vào tường rõ đau. Tên Báo như điên lên trước thái độ của Trúc Chi, hần xông đến bóp chặt cổ cô.

- Khôn hồn thì đừng chọc giận anh Báo này.

Cơn say khiến Trúc Chi không còn chút sức lực nào để chống trả. Cô tái mặt đi. Cả hai cô gái ban này đều mỉm cười thỏa mãn về quyết định đúng đắn của mình khi giao Trúc Chi cho tên Báo - một tay ăn chơi nổi tiếng tàn bạo. Hần đã chắm cô gái nào thì nhất định không thoát khỏi.

“Bốp”

Tên Báo bật người ra sau bởi cú đấm mạnh vừa giáng vào mặt. Đông Quân vội đỡ lấy Trúc Chi.

- Cua, em sao rồi? Đừng làm anh sợ. Cua, em tỉnh lại đi.

Trúc Chi dần lấy lại được nhịp thở, mở mắt ra nhìn anh, cô không nói được lời nào chỉ khẽ lắc đầu.

Tên Báo nổi điên lên cho người vây lấy Đông Quân và Trúc Chi.

- Đánh chết bọn chúng cho tao.

Một cuộc ẩu đả chênh lệch về lực lượng. Chỉ có một thân một mình cộng với việc cơn say đang gặm nhấm cơ thể Đông Quân không tài nào chống trả hết đám đông đang điên lên vì giận.

Không tài nào đánh thắng và cũng không cầm cự được lâu Đông Quân đành mở đường rút lui. Anh đi theo Trúc Chi cùng bỏ chạy.

Hai cô gái ban nãy cùng bọn người của tên Báo liền đuổi theo. Cuộc rượt đuổi của cơn say làm náo loạn tòa nhà của quán bar.

68. Chương 68: Ác Quỷ Nổi Giận

Bọn người của tên Báo nhanh chóng bắt kịp Đông Quân ở tầng hầm để xe.

- Lôi con bé kia sang một bên rồi giải quyết thằng nhãi đó đi. - Tên Báo ra lệnh.

Trúc Chi bị lôi sang một bên. Trái với đầu óc nhẹ tênh như lơ lửng trên mây toàn thân Trúc Chi đều nặng trĩu không nhấc lên nổi, cô chỉ biết giương mắt nhìn Đông Quân chống trả đám côn đồ.

- Lo cho thân mày đi.

Cô gái mặc váy đỏ túm tóc Trúc Chi giật ngược về sau.

- Nếu mày không cứng đầu xen vào chuyện của bọn tao thì mày và anh ta đâu ra nông nổi này. Bây giờ tao trả lại mày cái tát lúc nãy.

Cô gái mặc váy đen tát vào mặt Trúc Chi đau điếng khiến cô ngã vật ra nền.

“Ááááá...”

Cô gái mặc váy đen hét lên khi ai đó đột ngột túm tóc cô kéo giật về phía sau, giọng nói lạnh rít qua kẽ răng như tiếng gọi của tử thần.

- Cô vừa phạm một sai lầm lớn đấy!

“Bốp”

Một cái tát mạnh giáng vào khuôn mặt sợ sệt của cô gái mặc váy đen.

- Cái này tôi thay cô gái kia đánh trả cô.

“Bốp”, lại một cái tát nữa giáng xuống.

- Tôi không có thói quen đánh con gái nhưng cái tát này của tôi là dành cho hành động ngu ngốc của cô và cũng sẽ là cái mở màn cho hình phạt.

- Anh...anh là ai mà lại xen vào chuyện của chúng tôi?

Thiên Vương không buồn trả lời, anh bước đến đỡ Trúc Chi ngồi tựa vào lòng mình, nhẹ nhàng lau nước mắt và vuốt lại mái tóc cho cô.

- Con bé rắc rối này, em lại gây chuyện gì nữa đây?

- Em không có! - Trúc Chi bật khóc trong vòng tay anh.

- Nói dối. Chính cô là người gây chuyện trước, cô đã tát bạn tôi. - Cô gái mặc váy đỏ lên tiếng.

Thiên Vương nhíu mày, ánh mắt hằn lên tia nhìn quỷ dữ.

- Cô ta xúc phạm tôi, cô ta đáng bị như vậy.

- Nghe thấy không? Bạn gái tôi nói là cô ta đáng bị như vậy. Không có gì quá đáng cả.

Nghe thấy tiếng ồn ào bên chỗ mấy cô gái tên Báo liền bước đến. Hắn sầm mặt lại khi nhìn thấy sự xuất hiện của kẻ lạ mặt ngang tàn, kiêu ngạo.

- Mày là đứa nào?

Tia nhìn quỳnh dữ vọt thoát ra tên Báo còn chưa kịp hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra thì đã bị Thiên Vương bóp chặt cổ ấn mạnh vào tường. Trước khi chìm vào men say Trúc Chi nghe thoáng bên tai giọng nói sắc lạnh của Thiên Vương.

- Mày đã chạm vào cô gái của tao.

Ở phía bên kia Đăng Khoa dẫn theo một đám người mặc vest đen đến trấn áp bọn côn đồ giải vây cho Đông Quân.

Ác quỷ nổi giận tàn bạo vô cùng.

Hàng mi cong khe cử động, Trúc Chi dần mở mắt ra. Toàn thân mệt mỏi, đầu đau như búa bổ, cô đảo mắt một vòng và biết đây là phòng của mình.

- Tỉnh rồi à? - Thiên Vương ngồi cạnh giường nhìn cô bằng ánh mắt giận dữ.

Trúc Chi ngồi dậy tựa lưng vào thành giường.

- Cảm ơn anh đã cứu tôi và Đông Quân. À, mà anh Đông Quân đâu rồi? Anh ấy có sao không?

Trúc Chi vừa tỉnh lại đã nhắc đến Đông Quân khiến lửa giận của Thiên Vương càng bùng cháy dữ dội. Anh vơ lấy cây đèn ngủ bên cạnh đầu giường ném mạnh vào tường, vỡ nát. Trúc Chi giật bắn người.

- Anh làm gì vậy? Tự dưng lại nổi giận.

- Làm gì à? Đông Quân, lúc nào em cũng chỉ biết có Đông Quân. Em bất chấp nguy hiểm tự chui đầu vào mấy chỗ phức tạp đó chỉ để uống rượu cùng cậu ta. Em quá đáng thật.

- Anh thôi đi. Việc gì phải nổi giận như thế? Tôi chẳng qua là không muốn nhìn thấy anh ấy tự dìm mình như thế.

Thiên Vương nghiêng răng, sầm mặt lại, anh tức giận ném vỡ luôn cả bình hoa.

- Này, anh dừng lại đi.

Trúc Chi tung chăn chạy đến giật lấy khung ảnh của Thanh Phong và cô từ tay Thiên Vương. Đôi mắt quỳnh dữ của anh bỗng tắt lịm chỉ còn lại tia nhìn sững sờ ngạc nhiên. Trúc Chi cũng ngạc nhiên trước thái độ của anh, cô cúi xuống nhìn mình một lượt từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên rồi lại nhìn anh. Bốn mắt nhìn nhau kinh ngạc.

“Á á á”

Trúc Chi hét lên, cô ngồi thụp xuống đưa hai tay ôm lấy thân mình. Trúc Chi xấu hổ đến mức không biết phải phản ứng thế nào, giờ có muốn chui tọt vào chăn cũng không đủ can đảm mà đứng lên. Chưa bao giờ việc mặc bộ váy ngủ hai dây màu trắng mỏng manh này lại khiến cô phải điều đứng đến thế.

Thiên Vương hiểu ra vẫn đề liền cười nửa miệng - nụ cười mờ ám. Anh ngồi xuống cạnh cô, chậm rãi từng tiếng một.

- Sao vậy? Em ngại à?

- Anh ra ngoài đi.

- Sao phải ra?

- Làm ơn đi mà. Anh ra ngoài cho tôi thay quần áo được chưa? - Trúc Chi đỏ mặt lên.

- Thì em cứ vào phòng tắm mà thay.

- Không đi được, anh ra ngoài đi.

- Có gì đâu mà ngại dù gì khi thay đồ cho em tôi cũng thấy cả rồi.

Đến lúc này thì mặt Trúc Chi đã chuyển từ màu đỏ sang màu trắng bệch, đầu óc quay cuồng, tay chân bủn rủn.

- Anh...anh...tôi...tôi...- Trúc Chi đau khổ nhìn Thiên Vương rồi lại nhìn mình không thốt tròn câu.

- Ủm, là tôi thay quần áo cho em đây. - Thiên Vương cười khoái chí trước vẻ hốt hoảng của Trúc Chi.

“Cạch”, cửa phòng mở ra An An bước vào, Trúc Chi tái mặt đi khi nhìn thấy Đăng Khoa cũng đang tiến vào.

- Cậu đứng yên đây nhắm mắt lại. - Thiên Vương nhanh miệng.

Dù chẳng hiểu chuyện gì nhưng Đăng Khoa vẫn làm theo. Tốt nhất đừng chọc giận ác quỷ. Thiên Vương cởi áo khoác của mình ra mặc vào cho Trúc Chi. Xong xuôi đâu đấy anh mới cho Đăng Khoa bước vào.

- Trời đất! Có chiến tranh xảy ra à? Sao bữa bọn vậy nè? - Đăng Khoa nhú mày nhìn quanh.

An An tủm tủm cười, bước đến đỡ Trúc Chi ngồi lên giường.

- Cậu ổn chứ? Thấy trong người sao rồi?

- À không sao. - Trúc Chi cười méo mó.

- Cậu uống chút chanh nóng này đi cho khỏe. Lúc thay đồ cho cậu tớ không biết tìm quần áo ở đâu nên lấy đại bộ đồ trong phòng tắm, mặc cho cậu mà tớ cứ sợ cậu sẽ bị cảm lạnh.

- Hả? Cậu...cậu là người giúp tớ thay quần áo à? - Mắt Trúc Chi sáng rực lên.

- Chứ còn ai nữa cô nương? Chẳng lẽ tụi anh làm việc này? - Đăng Khoa cười cười.

Trúc Chi bặm môi hướng mắt về phía Thiên Vương. Anh lại lừa cô.

- Đáng đời em. Cho chừa cái tội dám nôn lên người tôi.

- Anh quá đáng thật!

- Thôi cho tôi xin đi hai vị oan gia. Làm ơn đừng cãi nữa có được không? Xuống nhà ăn cơm đi, tôi đói lắm rồi.

- Ủm, mọi người xuống trước đi. Em rửa mặt thay quần áo rồi xuống ngay.

- Cậu ổn không? Có cần tớ giúp gì không?

- Không cần đâu, cậu cứ xuống trước đi.

Trúc Chi cười tươi bước ra khóa cửa phòng lại. Trước khi rời đi Đăng Khoa đã kịp thì thầm vào tai cô “Đừng chọc giận cậu ấy nữa. Thiên Vương lo cho em lắm đấy.”

69. Chương 69: Giảng Hòa

A A A B

Một tuần lễ trôi qua trong bực dọc và khó chịu. Thiên Vương vô lí hơn Trúc Chi nghĩ nhiều. Anh lúc nào cũng ra lệnh cho cô, không được làm cái này, không được làm cái kia. Chuyện gì của cô anh cũng xen vào.

- Tin mới cô bạn hoa khôi lớp 12 A4 vừa bị D.A boy cho out ngay trong sáng nay và hai cậu bạn xấu số nào đó cũng vừa diện kiến ác quỷ xong. - Thành Nam đứng trên bục giảng đồng đặc thông báo.

Cả lớp lại ồn ào bàn tán, chuyện cô bạn hoa khôi thì không đáng nói lắm vì hiện giờ trên danh nghĩa An An vẫn còn là bạn gái của Thiên Vương nên việc bị từ chối là thường tình. Đáng quan tâm hơn là khoảng một tuần nay D.A boy trở nên nguy hiểm hơn nhiều, rất dễ cáu giận. Có lẽ thiên thần đi vắng nên ác quỷ lộ mặt hành.

Trúc Chi bực tức gấp mạnh quyển sách lại khiến An An giật cả mình.

- Quá đáng.
- Cậu sao vậy? Sao lại giận thế kia? - An An dịu dàng.
- Anh ta thật quá đáng, hề nổi giận là ra tay không thương tiếc. Thật quá đáng.
- Cậu có cần bức xúc thế không? Lúc trước cậu đâu quan tâm mấy việc này.
- Ờ thì....thì khó chịu nên nói vậy thôi. Mà sao cậu bình thản đến thế? Có người vừa tỏ tình với bạn trai cậu đấy.

An An lại cười.

- Thế cậu khó chịu à?
- Tin nóng! Một tên ngông cuồng nào đó gây chuyện đánh nhau với D.A boy ở canteen. - Thành Nam hét vọng vào lớp.

Mọi người lập tức kéo xuống canteen. An An cũng lôi Trúc Chi theo nhưng xuống đến nơi thì mọi chuyện đã kết thúc chỉ còn lại mấy gương mặt tái xanh ngơ ngác của những người chứng kiến và một đồng bàn ghế hỗn độn cùng những vệt máu đỏ thẫm trên nền gạch. Trúc Chi run lên khi loáng thoáng nghe ai đó bảo là thấy Thiên Vương bị chảy máu.

- Nam, chuyện gì xảy ra vậy? D.A boy đâu rồi? - An An kéo Thành Nam lại.
- À, có một cậu bạn khối 12 vì muốn thay thế địa vị của D.A boy ở Học viện nên nhân lúc D.A boy bị thương mà ra tay. Đừng hỏi tớ vì sao cậu ấy biết được D.A boy đang bị thương. Tên này ra tay cũng ác cứ nhắm chỗ bị thương mà đánh nhưng đời nào đâu lại ác quỷ của chúng ta. Giờ thì hắn nhập viện rồi, còn D.A boy thì tớ không biết, có lẽ ở phòng y tế.

Thành Nam nói rồi liền bỏ đi nơi khác. An An giục Trúc Chi đi tìm Thiên Vương nhưng bản tính ương ngạnh của cô lại trỗi lên mặc dù đang rất lo lắng, hơn nữa có An An ở đây thì cô lấy tư cách gì mà đi.

- Cậu là bạn gái anh ấy cậu đi mới phải chứ, sao lại bảo tớ?
- Trời giờ phút nào còn bạn trai bạn gái. Cậu ngốc vừa phải thôi, chẳng lẽ cậu không nhận ra tớ và anh ấy chỉ đang giả vờ thôi sao? Thiên Vương bảo tớ làm bạn gái anh ấy là để mượn danh nghĩa đó mà bảo vệ cậu đấy!
- Để bảo vệ tớ?
- Ừm phải đấy. Cậu đi nhanh đi, tớ sẽ nói rõ mọi chuyện cho cậu sau.

Trúc Chi chạy vội về phía phòng y tế nhưng không thấy anh đâu cả. Cô bắt đầu thấy bất an không biết có chuyện gì xảy ra với anh không? Vết thương trên vai của anh vẫn chưa lành hẳn.

Chạy đôn chạy đáo khắp nơi mà vẫn không tìm thấy Thiên Vương, đang lúc tuyệt vọng thì cô nhìn thấy thầy Hiệu trưởng nên bèn đánh bạo đến hỏi. Do dự một lúc thầy Hiệu trưởng cũng vui lòng chỉ cho cô nơi ác quỷ đang ở.

Cổ thu hết bình tĩnh Trúc Chi mở cửa bước vào. Là một học sinh mà phải đến văn phòng thầy Hiệu trưởng thì đã không mấy hay ho gì rồi đằng này lại còn đến đây để tìm ác quỷ. Ác quỷ đúng là ác quỷ đến chỗ trú ngụ cũng khác người.

Thiên Vương nằm dài trên sofa, đôi mắt khép hờ, anh nghe tiếng bước chân đến cứ tưởng là thầy Hiệu trưởng nên cũng không buồn mở mắt cho đến khi có tiếng nói nhẹ vang lên.

- Anh không sao chứ?
- Lên đây làm gì?
- Tìm anh chứ làm gì. Nghe anh bị đánh nên tôi....
- Chưa chết. Em xem thường tôi quá đấy, nếu muốn thì em nên vào bệnh viện thăm thẳng kia đi thì hơn. - Thiên Vương ngắt lời Trúc Chi.

Trúc Chi nén giận chạy đến chỗ Thiên Vương trừng mắt nhìn anh.

- Anh có dẹp ngay cái giọng điệu đó không thì bảo? Người ta sợ anh có chuyện nên mới cất công đi tìm, không nói được câu nào dễ nghe hơn à?

- Em mới là người cần nói những câu dễ nghe.

- Được rồi. Không cãi nữa. Để tôi xem vết thương của anh sao rồi, có bị đánh trúng không? - Trúc Chi dịu giọng lại.

- Chẳng chạm được vào tôi nói chi là vết thương. Không sao cả. Yên tâm chưa chết được đâu.

- Lại nữa rồi. Thế sao không chết quách đi cho rồi để người ta đỡ phải lo. - Trúc Chi phụng phịu ra vẻ dỗi hờn.

Thiên Vương cười nhẹ rồi đột ngột ôm lấy cô.

- Chết rồi bỏ em lại cho ai?

Vòng tay ấm cùng mùi bạc hà thanh mát dịu dàng quyện vào cô gái nhỏ đang đỏ bừng mặt vì e ngại. Vậy là giảng hòa, thôi giận dỗi nhau nữa.

“Anh yêu em rồi đấy! Em biết không?”

70. Chương 70: Tình Táo

Buổi trưa Trúc Chi lại tìm đến góc khuất nơi bờ tường, ngồi thơ thẩn thả hồn theo gió và những giai điệu nhẹ nhàng của các bản nhạc violin buồn. Cô lại nhớ đến anh, một nỗi nhớ nhẹ nhàng chứ không còn cào xé như trước.

Để tạo điều kiện cho Đông Quân dễ thực hiện kế hoạch trả thù và nhanh chóng lộ mặt, Thiên Vương đã vờ như không quan tâm đến Trúc Chi nữa nhưng tránh việc cô bị các học sinh khác trong Học viện ức hiếp nên anh bảo An An đóng giả làm bạn gái của mình để lấy danh nghĩa đó mà bảo vệ Trúc Chi. Mọi thứ đều nằm dưới sự kiểm soát của anh. Khi biết được điều này Trúc Chi cũng thôi không trách anh nữa mặc dù cô biết mình vẫn chỉ là một con cờ.

- Cua, anh xin lỗi.

Đông Quân buồn bã nhìn Trúc Chi.

Sự thật vẫn là sự thật dù có trốn chạy đến đâu thì nó vẫn không thay đổi. Cuộc đời tàn nhẫn lắm sóng gió và đau thương càng chạy thì càng đau nên chấp nhận là cách để vượt qua tất cả. Trúc Chi không lẫn trốn nữa, dù lòng vẫn đang dậy sóng nhưng cô vẫn muốn đối mặt với anh.

- Anh không cần phải xin lỗi tự em quyết định mà, với lại cũng đâu có chuyện gì tồi tệ lắm đâu.

- Anh hỏi em chuyện này có được không?

- Được, anh cứ hỏi đi.

- Tại sao lúc đó em lại đến tìm anh? Tại sao em không bỏ mặc anh?

- Vì em không nỡ.

Trúc Chi thở dài.

- Em biết rất rõ anh là Đông Quân nhưng dáng vẻ kia thì lại rất giống Thanh Phong. Em không nỡ giương mắt nhìn anh đối xử với bản thân như thế được.

Tình yêu trong Đông Quân bỗng bùng cháy dữ dội cùng cơn ghen điên cuồng. Anh ghì chặt lấy vai Trúc Chi, đôi mắt ánh lên tia nhìn giận dữ nhưng cũng rất đau thương.

- Em không nỡ bỏ mặc anh vì anh giống Thanh Phong? Phải! Anh giống nó, rất giống nó. Thế sao em không tiếp tục tin anh là Thanh Phong? Sao em không dành cho anh tình yêu đó?

- Vì anh là Đông Quân, dù có giống đến đâu thì anh và anh ấy vẫn là hai người.

- Sao em phải tìm ra sự thật? Phải nhất định bắt anh thừa nhận mình là Đông Quân trong khi anh lại muốn ở cạnh em, yêu thương em bằng cái tên Thanh Phong.

- Em...

Trúc Chi sững sờ trước lời nói của Đông Quân. Phải! Nhiều lúc cô cũng muốn mượn hình ảnh này để tiếp tục yêu anh nhưng bởi anh là Đông Quân. Những gì anh cho cô đều là giả dối và tình yêu đó là cô dành cho Thanh Phong chứ đâu phải dành cho anh.

- Anh đừng như thế nữa, buông em ra. Buông ra.

Trúc Chi càng vùng vẫy thì Đông Quân càng giữ chặt cô hơn.

- Đã có lúc anh ngu ngốc muốn dẹp bỏ tất cả chỉ để được yêu em, ở cạnh em vậy mà em lại nhẫn tâm đạp đổ tất cả.

- Người nhẫn tâm là anh. Em cũng đã ngu ngốc ép bản thân tin anh nhưng chính anh buộc em phải nhìn thẳng vào sự thật.

- Vậy bây giờ em lại tin anh đi. Cho anh một cơ hội để được sống trong tim em dù là sống dưới sự vay mượn danh nghĩa của Thanh Phong.

- Không...em....

Trúc Chi trả lời mà không cần suy nghĩ. Cô không rõ hết những lí do của mình nhưng cô biết mình không thể làm thế.

Lời từ chối thẳng thừng của Trúc Chi khiến Đông Quân sụp đổ. Đau đớn ột ước vọng viễn vông, điên cuồng ột tình yêu thất bại. Đông Quân như biến thành một người khác - một kẻ thô bạo trong tình yêu. Anh lại hôn cô, một nụ hôn cưỡng ép.

Trúc Chi càng giãy giụa thì anh lại càng thô bạo hơn, nước mắt cô đã tràn ra mặt đắng khốc môi. Hai nụ hôn, một của máu và một của nước mắt.

“Bốp”

Thiên Vương đấm mạnh vào mặt Đông Quân khiến anh ngã nhào ra nền gạch, máu rỉ ra từ khóe miệng.

Đông Quân cười nhạt đưa tay quệt lấy vệt máu trên môi. Cảm giác đau đớn và tội lỗi cứ giày xéo anh. “Đê tiện thật”, Đông Quân tự nguyện rửa chính mình.

Ác quỷ đã rất giận nhưng sự im lặng của cô gái kia làm anh thấy lo sợ.

Trúc Chi ngồi bệch trên nền gạch cuối gầm mặt xuống, cắn chặt lấy môi để đừng bật khóc để tiếng nấc của sự đau đớn tủi hổ đừng vang lên. Thiên Vương chạy đến nâng mặt cô lên, anh nghe quặn lòng khi đôi môi ấy đã thấm đỏ màu máu.

- Con bé này, em điên sao? Muốn khóc thì cứ khóc đi sao lại cắn môi đến chảy máu thế này?

Thiên Vương vừa quát mắng vừa đưa tay gỡ đôi môi cô ra. Đôi vai nhỏ run lên theo từng tiếng nấc kìm nén, cô nhìn anh rồi vụt chạy đi. Đông Quân thì cứ ngồi thừ ra như kẻ mất hồn.

Thiên Vương đuổi theo Trúc Chi đến bên bờ hồ trong khu vườn trường. Hồ nước trong xanh này trước khi là hồ bơi lớn của Học viện nhưng để tiện cho việc học trong những ngày thời tiết xấu nên Học viện đã đầu tư xây mới một khu nhà có bể bơi. Trúc Chi phải thâm cảm ơn thầy Hiệu trưởng đã kiến tạo lại hồ bơi này thành một hồ nước xinh đẹp mát lạnh để giờ đây cô có thể gieo mình vào đây để tìm lại sự tỉnh táo cho yêu thương loạn lạc.

- Nay, sao lúc nào nổi giận anh cũng quăng tôi xuống hồ hết vậy? Anh thích trừng phạt người khác như vậy lắm sao? - Trúc Chi vẫn đứng yên mắt dán vào dòng nước xanh biếc.

- Không, trừ em ra tôi chưa bao giờ làm thế với bất kì ai.
- Tại sao?
- Trăng sao gì, thì những lúc đó em đứng cạnh hồ nên tiện tay quăng xuống.
- À, ra là vậy.

Trúc Chi cười nhạt rồi nhắm mắt lại gieo mình vào làn nước biếc.

71. Chương 71: Quyết Định

Trong phòng của Thiên Vương ở khu Nhất, một cảnh tượng rất dễ hiểu lắm đang xảy ra. Nếu ai đó vô tình nhìn thấy chắc sẽ sững sốt đến độ mắt chữ A miệng chữ O.

Trúc Chi thì đang ngồi bó gối trên giường, nửa thân người trên của cô thì đang mặc chiếc áo sơ mi nam rộng thùng thình nửa thân người dưới thì được quần chắn, mặt mày thì ủ rũ, bộ dạng nhếch nhác vô cùng. Tất nhiên, một người thế này thì chưa đủ làm nên hiểu lầm. Trên chiếc ghế sofa cạnh giường một chàng thanh niên đang cõng trần cổ đáng ngồi ngạo nghễ chân duỗi thẳng gác hẳn lên giường, gương mặt thì cũng đăm chiêu không kém.

Không khí tĩnh lặng nặng nề theo từng tiếng thở dài của cô gái.

- Em đúng là con bé rắc rối, không những rắc rối mà còn ngu ngốc.
 - Thôi đi, biết rồi đừng có nhăn nữa.
 - Không biết bơi mà lại cả gan nhảy xuống hồ. Tôi nhớ là mình chưa cho phép em chết mà.
 - Biết chắc anh sẽ cứu nên mới nhảy xuống đó chứ! Mà nước hồ mát thật, tỉnh hẳn ra. - Trúc Chi cười cười.
- Thiên Vương chau mày lôi tuột Trúc Chi ra khỏi giường. Anh để cô ngồi trên chân mình, nói giọng mờ ám.
- Em lợi dụng tôi rồi bây giờ có nên trả công không nhỉ?
 - Gì? Anh lại muốn gì nữa đây? Dẹp ngay cái kiểu nhìn đó đi. Anh mà lộn xộn tôi la lên bây giờ, mọi người mà vào đây thì anh chết chắc.

Thiên Vương cười nửa miệng.

- Có giỏi thì em la đi, chẳng ai có đủ can đảm để xông vào phòng của D.A boy này đâu. Với lại nếu có người vào đây thật thì em là người chịu thiệt đấy! Bé con rắc rối, em nhìn lại tình cảnh hiện giờ của mình đi.

Trúc Chi giật mình nhớ đến bộ đồ mình đang mặc trên người, cô vội kéo chăn phủ lên đôi chân trần trắng nõn của mình. Mặt đỏ ửng lên.

- Xấu xa, buông tôi ra.
- Xấu xa thì làm gì có chuyện buông ra.

Đang lúc bí thế thì may đâu điện thoại của Trúc Chi reo lên. Là An An gọi. Cô nói Đông Quân lại đến quán bar uống rượu, cô khuyên không được nên đành nhớ đến Trúc Chi giúp đỡ.

Sau một lúc tần ngần Trúc Chi cũng quyết định đi tìm Đông Quân. Đã đến lúc kết thúc mọi chuyện.

Thiên Vương nổi giận khi Trúc Chi lại vì Đông Quân mà đến những nơi phức tạp đó lần thứ hai.

- Không được đi. Em quên chuyện lần trước rồi sao?
- Nhưng tôi không thể để mặc Đông Quân như thế được.

Mặc cho ác quỷ nổi giận, Trúc Chi vẫn bướng bỉnh muốn đi nhưng vừa đến cửa thì cô dừng lại.

- Em nói mình đã tỉnh táo rồi vậy mà giờ vẫn muốn đi. Em có cần tôi quăng em xuống hồ lần nữa cho em tỉnh lại không?

- Không cần đâu, tôi vẫn rất tỉnh táo. Vì tỉnh táo nên tôi mới đi để kết thúc mọi chuyện.

Thiên Vương thở hắt ra.

- Được rồi, tôi đi cùng em.

Trúc Chi cười tươi, định mở cửa chạy ra thì anh lại gọi giật lại.

- Gì nữa đây?

- Em định ra ngoài với bộ dạng này sao? Ổn không? Sexy quá đấy!

Trúc Chi nhăn nhó mặt, dù có gấp đến đâu cũng phải đợi người của Thiên Vương mang quần áo khác đến.

.....Trong quán bar.

Trên chiếc bàn tròn chất đầy rượu ba người ngồi đối diện nhau, cảm xúc đan xen, phức tạp.

Trúc Chi rót đầy hai ly rượu, một cho Đông Quân một cho chính mình.

- Anh muốn uống chứ gì? Được thôi em sẽ uống cùng anh nhưng sau hôm nay rồi anh đừng bao giờ để mình phải chìm trong men rượu nữa có được không?

Đông Quân nhìn Trúc Chi hồi lâu rồi cũng gật đầu đồng ý. Có lẽ đã đến lúc anh và cô phải đối mặt nhau để giải quyết vấn đề. Đi đến tận cùng men rượu để dứt men tình.

Thiên Vương trừng mắt nhìn Trúc Chi nốc cạn từng ly rượu.

- Đây, được không đó? Dừng lại đi.

- Tôi vẫn chưa say mà. Kệ tôi đi.

- Có ai say mà lại chịu nhận mình say đâu! - Thiên Vương nhăn mặt nhưng cũng đành ngồi yên nhìn cô.

Đông Quân bắt đầu thấm cơn say, anh biết Trúc Chi đang rất cố gắng để đi cùng anh đoạn đường tình ái cuối cùng.

Đau, phải! Anh đang rất đau.

- Được rồi, em dừng lại đi. Đừng ép mình như thế nữa.

Đông Quân giằng lấy ly rượu từ tay Trúc Chi.

- Không được, em vẫn còn chưa uống xong mà.

Trúc Chi giằng lại ly rượu từ tay anh nhưng chưa kịp uống thì trời đất đã tối sầm lại. Cô gục lên bàn chìm đắm trong cơn say.

"Vậy là em đã đi nốt

Đoạn đường cuối cùng cho đôi ta."

72. Chương 72: Giã Từ

Em là một cô gái đặc biệt, xuất hiện trong đời anh bằng một lí do đặc biệt và mang đến những điều đặc biệt trong tim anh. Em đến nhẹ nhàng và đi cũng rất nhẹ nhàng.

Đông Quân hướng ánh mắt dịu dàng về phía gương mặt thanh thoát đang bình yên ngủ.

"Em từng một thời là của anh"

Trúc Chi nhú mày mở mắt ra, đầu óc cô vẫn còn đang quay cuồng chao đảo, tay chân thì nặng trĩu một mõi vô cùng. Nghiêng đầu sang một bên thì cô lại nhìn thấy anh. Bình yên và ấm áp.

- Em tỉnh rồi à. Em không soa chứ? Có thấy không ổn ở đâu không?

Đông Quân chạy vội đến bên giường bệnh. Trúc Chi thoáng ngạc nhiên rồi cô cũng cười nhẹ.

- Em không sao. Đừng lo.

Thiên Vương vẫn yên lặng ngồi quan sát.

Đông Quân đỡ Trúc Chi ngồi dậy, mắt vẫn không rời khỏi cô dù chỉ nửa giây.

- Sao hai người nhìn em dữ vậy? Em không sao thật mà. Mà em đang ở đâu thế này?

- Bệnh viện. - Thiên Vương chậm rãi.

Trúc Chi chau mày suy nghĩ một hồi mới nhớ ra hôm qua mình đã uống nhiều đến nỗi bị ngộ độc rượu phải vào viện súc ruột. Nhớ lại vẫn còn thấy sợ, từ nay xin chừa không bao giờ uống rượu nữa.

- Thiên Vương, anh có thể ra ngoài một chút được không? Tôi có chuyện muốn nói với Đông Quân. Một lát thôi.

Thiên Vương tối mặt lại, anh cảm thấy giận khi cô xem anh như người ngoài nhưng cũng vì lịch sự mà đành bước ra.

- Anh còn nhớ lời hứa hôm qua với em không?

- Ừ, anh nhớ. Anh sẽ không bao giờ để mình chìm vào men say như thế nữa. Em tin anh đi.

- Ừ,, em tin anh.

Đột ngột Trúc Chi nắm lấy tay Đông Quân. Ấm áp và dịu dàng.

- Chúng ta kết thúc ở đây nhé có được không anh? Cho em được trả anh về với những ngày bình yên không thù hận.

Trúc Chi nói đúng, đã đến lúc kết thúc mọi chuyện. Dù rất đau nhưng Đông Quân vẫn cười với cô. Nụ cười của nắng.

- Ừ, chúng ta kết thúc thôi.

Một tuần sau đó Đông Quân lại đến tìm Trúc Chi. Anh trả lại cây đàn mà cô đánh rơi hôm bị bắt cóc.

- Mai anh đi Mỹ rồi, em ở lại mạnh khỏe nhé.

Trúc Chi sưng sốt.

- Sao gấp vậy? Mà sao anh lại đi?

- Ừ, anh cũng mới quyết định đây thôi. Anh phải đi để tĩnh tâm lại, anh không thể nhớ em kiểu này được nữa. Phải quên em thôi.

Đông Quân nói giọng nửa thật nửa đùa. Trúc Chi cũng chỉ cười cười. Bất chợt anh hôn nhẹ lên trán cô.

- Nụ hôn cuối cùng em nhé!

Thiên thần vừa chứng kiến được cảnh tượng ngọt ngào ấy thì lập tức biến mất. Ác quỷ hiện hình khiến cô gái nhỏ phải một phen mất hồn.

73. Chương 73: Đánh Lừa

Sân bay ồn ào tấp nập, đưa tiễn có trùng phùng có, biết bao nỗi niềm đan xen. An An bối rối nhìn Đông Quân lòng gợn lên chút buồn chút tiếc nuối.

- Anh đi mạnh khỏe nhé!

- Ủ, cảm ơn em - một người bạn đặc biệt.

An An tròn mắt nhìn anh.

- Cảm ơn em lúc trước đã lắng nghe tâm sự của anh, cảm ơn em thời gian qua đã đối xử tốt với anh, quan tâm anh và cảm ơn em đã ở cạnh Trúc Chi đúng nghĩa một người bạn. Em là một người bạn đặc biệt đối với anh.

- Em.....em..... - An An bối rối không biết phải nói gì.

Đông Quân cười hiền vỗ tay chào cô.

- Bao giờ anh lại về? Em có thể chờ anh được không?

- Dĩ nhiên anh, em là người đặc biệt đến thế nào thì cũng chỉ là một người bạn, không thể khác hơn được. Vì thế đừng chờ anh.

Đông Quân dịu giọng, anh biết tình cảm của cô dành cho anh nhưng từ trước đến giờ anh chỉ xem cô như là một người bạn của tâm hồn. Anh từ chối vì anh biết rõ tình cảm của mình và anh không muốn gieo cho cô hi vọng để rồi sau này cô phải thất vọng.

An An cười nhẹ, cô chỉ thấy một nỗi buồn thoáng qua, nhẹ nhàng thôi.

- Em hiểu rồi, anh đi mạnh khỏe nhé!

Đông Quân vừa quay người bước đi thì có tiếng nói quen thuộc vang lên, anh vội quay người lại.

Trúc Chi gặp người thờ đốc, cũng may cô vừa đến kịp lúc. Thật ra ban đầu Trúc Chi không định đến tiễn anh nhưng nghĩ lại cô còn một việc chưa nói với anh nên hủy luôn cuộc hẹn với Thiên Vương để chạy đến đây.

- Em đến tiễn anh sao?

- Ừm. Hôm qua em quên chưa nói với anh một điều.

Trúc Chi cười dịu dàng với anh.

- Đừng nhớ em nữa đấy. Quên em đi nha!

Đông Quân cười tươi - nụ cười của nắng ấm. Anh đưa tay ra hiệu ok với cô rồi quay lưng bước đi.

“Tạm biệt em - cô gái của gió.”

An An và Đăng Khoa hối hả chạy đến chỗ Trúc Chi, vẻ mặt nghiêm trọng.

- Có chuyện không hay rồi. Thiên Vương xảy ra chuyện rồi. - Đăng Khoa nói gấp.

- Mặc kệ, anh ta mà xảy ra chuyện gì được chứ!

Trúc Chi ương ngạnh vẫn còn đang giận dữ vì mấy hôm trước anh và cô đã cãi nhau một trận ầm ĩ. Vì hai lí do, một là cô đã để Đông Quân hôn lên trán mình, hai là cô không hỏi anh mà tự ý đi tiễn Đông Quân và bắt anh phải đợi cô hơn hai tiếng đồng hồ. Và lí lẽ của Trúc Chi là anh có là gì của cô đâu mà lại quản thúc cô như thế. Cãi ầm ĩ và cạch mặt nhau mấy ngày.

- Mấy ngày nay cậu ấy cứ hay nổi giận và đánh nhau liên miên. Hôm qua một mình cậu ấy đánh nhau với một băng nhóm nào đó và bị thương khá nặng mà không chịu đi bệnh viện. Có nói thế nào cũng nhất quyết không chịu đi.

- Cậu mau đến đó khuyên anh ấy đi. Chỉ có cậu mới làm được chuyện này. Chẳng lẽ cậu nỡ nhìn anh ấy chết sao? - An An thúc giục.

Nghe đến đây Trúc Chi bắn loạn cả lên. Ác quỷ của cô gặp chuyện thật rồi sao? Trúc Chi chạy vội đi nhưng được một đoạn lại chạy trở lại.

- Nhưng anh ấy đang ở đâu?

- Ở nhà. - Đăng Khoa và An An đồng thanh.

- Ủ, nhưng mà nhà anh ấy ở đâu? - Trúc Chi nhăn mặt.

- Để anh đưa em đến đo. Nhanh lên kẻo không kịp.

Trúc Chi gật đầu chạy theo Đăng Khoa và An An.

Giận anh thật đấy nhưng cô không thể cứng đầu làm ngơ trước sống chết của anh được. Cảm xúc đan xen lẫn lộn, cô vừa lo vừa tức anh sao lại ngu ngốc đến mức một mình chống lại cả bọn xã hội đen và sao lại ương ngạnh không chịu đi bệnh viện. Có giận cô cỡ nào cũng đừng hành hạ mình đến thế chứ.

Lo lắng bất an khiến Trúc Chi không còn tâm trí để ý đến mọi thứ xung quanh. Cô đâu hề hay biết hai gương mặt đẹp kia đã thoáng nở nụ cười khoái chí.

74. Chương 74: Đánh Lừa 2

Căn biệt thự lớn sang trọng đón chào cô gái nhỏ trong một bầu không khí yên ắng lạ thường. Đăng Khoa dẫn Trúc Chi đến một căn phòng lớn.

- Đến rồi, em vào đi. - Đăng Khoa trầm giọng.

Trúc Chi run rẩy đẩy cửa bước vào, căn phòng lớn sang trọng ngăn nắp và yên ắng đến lạ thường. Khung cửa kính lớn phía ban công ngập tràn ánh nắng nhưng sao Trúc Chi thấy lạnh lẽo vô cùng. Cô bước nhẹ đến cạnh giường anh.

Trúc Chi nghe tim mình run lên đầy sợ hãi khi Thiên Vương nằm bất động ở đấy, gương mặt xanh xao hốc hác và bàn tay của anh rất lạnh.

- Đây, anh tỉnh dậy đi.

.....

- Đây, có nghe không hả? Anh dậy đi, đừng có nằm yên như thế tôi sợ lắm. Anh dậy đi.

Vẫn không có tiếng trả lời Trúc Chi càng thấy sợ hơn. Những ý nghĩ không hay cứ lượn vòng trong đầu cô.

- Ma ngủ anh dậy đi. Đừng làm tôi sợ mà. Anh dậy đi, chẳng phải anh giận tôi lắm sao? anh tỉnh dậy mà giận tôi đi. Trả lời tôi đi.

Trúc Chi bật khóc lay mạnh anh nhưng Thiên Vương vẫn cứ nằm yên lạnh lẽo.

- Đây, anh đừng chết mà. Tỉnh dậy đi. Anh không được chết, anh không được bỏ tôi lại. Tỉnh dậy đi, anh tỉnh dậy đi.

Trúc Chi khóc nức lên, gục vào tay anh. Đau đớn nghẹn ngào.

- Con bé rắc rối này, em lúc nào cũng ồn chết được.

Thiên Vương ngồi bật dậy, sa sầm nét mặt, ánh mắt giận dữ. Trúc Chi hốt hoảng đứng đờ người ra không biết làm gì ngoại trừ việc tròn mắt nhìn anh.

- Em thích phá giấc ngủ của người khác lắm à?Ồn ào chết được.

- Anh....anh không.....không chết hả?

- Gì? Em nói năng linh tinh gì vậy? Muốn tôi chết lắm sao?

Haha.....vừa lúc đó cửa phòng bậc mở cùng tiếng cười giòn giã của Đăng Khoa và An An.

- Yêu nhau lắm cắn nhau đau. Thôi làm hòa đi cho thiên hạ thái bình. - Đăng Khoa vẫn cười.

- Phải đó, việc gì phải hành hạ nhau thế? Nằm tay làm hòa đi. - An An.

Trúc Chi vừa giận vừa xấu hổ khi biết mình bị lừa. Thật ra là Thiên Vương chỉ đang ngủ vì anh quá mệt mỏi sau chuyến đi nước ngoài giúp ba giải quyết công việc của tập đoàn. Bàn tay anh lạnh cũng chỉ vì Đăng Khoa lên chính máy điều hòa ở nhiệt độ 17 độ C.

Trúc Chi đỏ mặt lên định bỏ chạy ra ngoài nhưng Thiên Vương đã nhanh tay kéo cô lại.

- Ok, giờ thì cậu có thể ra ngoài. - Thiên Vương nháy mắt với Đăng Khoa.

Cánh cửa vừa khép lại thì đến lượt Thiên Vương cười.

- Ra là em lo lắng cho tôi. À, lúc này em nói gì thế nhỉ?

- Có nói gì đâu. - Trúc Chi vội lên tiếng.

- Hình như lúc này có người bảo tôi không được chết, không được bỏ người ta lại. Ai vậy kìa?

- Thôi, thôi đừng nói nữa. Xấu hổ chết đi được.

Trúc Chi cúi mặt xuống dụi giọng năn nỉ.

- Em lo cho tôi à?

- Ừm.

- Em xấu hổ à?

- Ừm.

- Em đang ngại ngùng đấy à?

- Ừm.

- Em thích tôi rồi đấy à?

- Ừm.

Câu trả lời vừa thốt ra khỏi khuôn miệng Trúc Chi liền tối mặt lại khi biết mình vừa bị lừa theo kiểu quán tính. Thiên Vương cười ngạo nghễ, buông lời trêu ghẹo.

- Thừa nhận rồi kìa.

- Anh thật quá đáng. Tôi không có tại lỗ miệng nói vậy thôi. - Trúc Chi bối rối.

- Em nói thật?

- Ừ, nói thật. Lỗ miệng thôi.

- Em lỡ lời thật?

- Ừm.

- Em không thích tôi?

- Ừm.

- Em nói thật?

- Ừm.

- Em thích tôi?

- Ừm.

Thiên Vương cười phá lên trong khi Trúc Chi thì diếng người khi lại sập bẫy lần hai. Anh thật quá đáng lúc nào cũng bắt nạt cô. Tự dưng Trúc Chi cảm thấy tủi tủi, cô khóc, nước mắt lăn dài trên đôi má ửng hồng.

Thiên Vương thôi cười, anh ôm cô vào lòng, vuốt mái tóc thơm mềm và hôn nhẹ vào vành tai cô.

- Anh biết rồi. Đừng khóc.

75. Chương 75: Hối Tội Ác Quỷ

Thời gian trôi thật nhanh mới đó mà năm học đã sắp kết thúc. Một năm không quá dài nhưng lại có quá nhiều bất ngờ xảy đến. Và bây giờ một bất ngờ mới của Trúc Chi là quyết định cho cô đi du học của ba.

Trúc Chi chưa bao giờ cãi lời ba nhưng lần này thì không thể nào nghe theo được. Cô không muốn đi, không muốn rời khỏi nơi chứa đầy tình thân, tình yêu, tình bạn này. Nhưng có lẽ sự van nài của cô không thắng được sự cương quyết của ba. Tệ hơn là anh hai cũng ủng hộ quyết định đấy.

Đang buồn bực vì không thể thuyết phục được ba và anh hai thì Trúc Chi lại biết được tin D.A boy Thiên Vương vừa “đá” vắng một cô bạn nào đó. Và cơn giận thật sự bùng nổ khi cô tận mắt chứng kiến cảnh anh trêu đùa một cô bạn năm nhất khi cô nàng bày tỏ tình cảm với anh.

- Anh thật quá đáng. Không lăng nhăng thì không chịu được hả?

- Biết sao được là người ta chủ động bày tỏ với tôi mà. - Thiên Vương nhún vai bình thản ra vẻ ta đây vô tội.

- Anh...Thật không thể chịu được mà. Chứng nào tật nấy.

- Em thôi đi. Tôi có lăng nhăng với ai đâu mà nổi giận như vậy? Bộ em ghen sao?

- Không đời nào. Anh tưởng mình là ai chứ? Việc gì tôi phải ghen.

Thiên Vương nhíu mày, tiến lại gần Trúc Chi, anh cúi sát vào mặt cô mà gần giọng.

- Thật chứ?

Trúc Chi bối rối và run sợ trước ánh nhìn ác quỷ, đành chào thua lắc đầu thừa nhận mình nói dối.

- Em như thế này là không được đâu đấy. Em có là gì của tôi đâu.

Trúc Chi tròn mắt nhìn anh, cô nghe nhói lòng. Cảm giác vừa hụt hẫng vừa tức giận.

- Không là gì của anh à? Thế anh chen chân vào cuộc sống của tôi làm gì?

- Em biết rồi còn hỏi làm gì?

- Anh nói đi. Tôi muốn anh lặp lại lần nữa. Anh chen chân vào cuộc sống của tôi để làm gì?

- Ban đầu là để hành hạ, giày vò em.

- Sau đó?

- Sau đó là vụ cá cược cửa đỏ em.

- Rồi sau đó?

- Tôi thắng, em đã thực sự thích tôi.

- Rồi sau đó?

- Còn sau đó gì nữa? Hết rồi. Thắng rồi thì trò chơi chấm dứt.

Trúc Chi giận run lên, không ngờ sau bao nhiêu chuyện anh lại bình thản nói với cô những lời như thế. Trúc Chi cười nhạt, cô mạnh bạo túm lấy cổ áo Thiên Vương kéo anh cuối người xuống đối mặt với mình.

- Anh tưởng vậy là xong rồi sao? Anh nhầm rồi. Phải! anh thắng đấy. Anh chưa đủ thôi rồi phải có trách nhiệm với tôi chứ. Bằng không anh trả tôi về như lúc đầu đi.

Thiên Vương nhú mày, đôi mắt thoáng lên tia nhìn ngạc nhiên. Phải cố gắng lắm anh mới giữ được vẻ mặt lạnh lùng bất cần mà không bật cười rồi ôm chặt lấy cô.

- Kệ em liên quan gì đến tôi.

Thiên Vương hất tay cô ra rồi lạnh lùng bước đi bỏ lại sau lưng mình tiếng nấc nghẹn ngào cùng những giọt nước trong mặn nhạt bờ môi.

.....

Giai điệu êm dịu của bản nhạc Song from secret garden nhẹ nhàng lướt theo làn gió. Nắng vàng phủ lên bầu không gian tĩnh mịch một màu ấm nồng. Người ta lại thấy rung động trước hình ảnh cô gái nhỏ chơi đàn violin bên ngôi mộ. Nhưng hình ảnh này giờ đã không còn đau thương nữa.

“Em yêu anh, một tình yêu không lời nhẹ nhàng mà sâu lắng”

Trúc Chi tựa đầu vào bia mộ thở dài buồn bã.

- Anh có giận em không?

-.....

- Em phải làm gì đây?

-.....

- Xin lỗi anh. Em biết mình đã sai khi làm vậy nhưng em không ngăn nổi mình. Anh hiểu cho em chứ.

-.....

- Ước gì em có thể nghe anh nói một lần nữa rằng anh muốn em hạnh phúc.

-.....

- Tin em đi, tình yêu em dành cho anh vẫn nguyên vẹn như ngày nào. Nhưng....có lẽ em nên xếp nó vào sự dịu êm của kí ức trong tim em.

Gió lướt qua nhẹ hôn lên làn tóc mềm rồi ôm ấp dỗ dành như một sự cảm thông.

“Cuối cùng em cũng đã nhìn thấy người đang đợi em bên kia cây cầu.” - Thanh Phong cười nhẹ.

- Anh, xin lỗi anh.

- Ngốc ạ, anh nói rồi. Anh yêu em và anh luôn muốn em được hạnh phúc. Đừng xin lỗi, em không có lỗi. Anh hiểu mà.

Thanh Phong hôn nhẹ lên trán Trúc Chi.

- Đừng bận tâm vì mai đây ta sẽ được gặp nhau lúc ấy anh sẽ cho em cơ hội để em yêu anh trọn vẹn hơn.”

“Anh hóa thành gió lướt nhẹ qua người em, mát dịu.”

Trúc Chi giật mình tỉnh giấc khi ai đó lay mạnh cô.

- Cô gì ơi, cô không sao chứ?

Một người phụ nữ trung niên đi viếng mộ ngang nhìn thấy Trúc Chi nằm gục đầu bên bia mộ liền chạy đến hỏi thăm.

- Dạ, con không sao. Cảm ơn cô đã quan tâm.

- Đừng đau buồn quá. Con cứ bình tâm mà sống trọn vẹn cuộc đời này đi. Vì đó là cách mà con để người thân của mình được yên nghỉ.

- Dạ, cảm ơn cô. Con hiểu rồi.

Trúc Chi cười tươi với người phụ nữ có vẻ mặt hiền lành này. Đôi khi người phụ nữ bước đi, cô khẽ giọng bên bìa mộ.

- Cảm ơn anh - cơn gió của em.

Trúc Chi đào một cái hố nhỏ rồi tháo sợi dây chuyền có lồng chiếc nhẫn ra đặt vào đấy. Nhưng khi cô định vùi đất lấp lên thì một bất ngờ xảy đến. Cô nhặt sợi dây chuyền và chiếc nhẫn lên lau sạch rồi đeo trở vào cổ.

Một nụ cười tinh ranh hiện lên trên khuôn mặt rạng rỡ.

76. Chương 76: Tìm Về

Một năm nữa trôi qua. Trúc Chi thì vừa tốt nghiệp khóa học bên Thụy Sĩ. Thiên Vương và Đăng Khoa thì học tiếp đại học ở Học viện Trưng Vương, còn An An thì đang theo học nghiệp vụ thư ký để sau này còn giúp ích cho chồng tương lai. Mỗi người đều đang rất tất bật quay cuồng với cuộc sống riêng của mình.

Học viện Trưng Vương ồn ào hơn hẳn khi các cô nữ sinh từ các khối lớp hòa nhau kéo xuống sân để ngắm thiên thần đang ngủ quên trong nắng ấm trên chiếc ghế đá dưới sân trường của khu nhà dành cho khối đại học.

Vẫn dáng ngồi ngạo nghễ hai chân duỗi thẳng gác chéo lên nhau, hai tay thì vòng trước ngực, mắt khép hờ trên gương mặt đẹp.

- Ôi, anh ấy đẹp thật, cứ như thiên thần.

- Nếu có cơ hội làm bạn gái anh ấy thì dù là ngưỡng cửa một ngày tổ cũng chịu.

-.....

-.....

- Hình như anh ấy không ngủ chỉ nhắm mắt thôi cậu lên bày tỏ với anh ấy đi.

- Có được không đây? Tổ sợ gặp phải ác quỷ lắm.

- Yên tâm, có Đăng Khoa đang ngồi bên cạnh chắc không sao đâu.

Vài tiếng thì thầm nho nhỏ lẫn trong trong những lời bàn tán ngưỡng mộ, trong đám đông đằng xa một tốp nữ sinh khối 12 đang thúc giục cô bạn thân của mình lên bày tỏ tình cảm với D.A boy. Sau một lúc lưỡng lự cô gái cũng rụt rè bước tới nhưng chỉ đến bước thứ hai thì ai đó đã kéo cô lại.

- Tôi khuyên bạn tốt nhất đừng nên đi. Thứ nhất là anh ấy đang ngủ đấy. Thứ hai là anh ấy đã thuộc quyền sở hữu của người khác rồi.

Hết thảy đám đông trong khu vực gần đó đều đổ dồn ánh mắt ngạc nhiên về phía cô gái lạ mặt vừa lên tiếng. Đó là một cô gái xinh xắn với chiếc váy màu xanh nhạt, làn da trắng hồng, gương mặt thanh thoát điểm xuyến vài nét tình nghịch và mái tóc dài ngang lưng xoắn nhẹ một cách tự nhiên, trên cổ có đeo một sợi dây chuyền có lồng chiếc nhẫn.

Những lời bàn tán bắt đầu rộ lên nhưng chỉ ở mức vừa đủ nghe vì ở đằng kia thiên thần vẫn còn đang ngủ.

- Cô ấy là ai thế nhỉ? Trông lạ quá.

- Chắc không phải học sinh trường mình. Cô ta đâu có mặc đồng phục.

- Lạ thế, sao người ngoài lại được phép vào trường thế này?
- Cô ta là ai mà lại nói những lời như vậy chứ?
- Bạn là ai mà lại lớn giọng như vậy chứ? - Một cô tiểu thư có vẻ sành điệu lên tiếng.

Cô gái lạ mặt chỉ cười nhẹ rồi tiến về phía chiếc ghế đá.

- Đây bạn ơi, cẩn thận đấy. - Vài cậu nam sinh khẽ giọng nhắc nhở.

Đăng Khoa cười tươi khi cô gái lạ mặt vòng ra phía sau D.A boy.

“Chụt”

Một nụ hôn bất ngờ lên má Thiên Vương khiến cả Học viện sững sốt. Cô gái cười nhẹ vòng tay về phía trước ôm lấy cổ anh.

- Con bé rắc rối, em thật là bạo dạn. - Thiên Vương lạnh giọng, đôi mắt ác quỷ dần mở ra.
- Sao anh biết là em?
- Cả cái Học viện này có ai to gan thế đâu. Mà em cũng nên biết một điều là em luôn nằm trong tầm kiểm soát của tôi.

Cả Học viện nín lặng khi Thiên Vương bất ngờ đứng phắt dậy vác cô gái nhỏ lên vai đi thẳng về phía góc khuất của bờ tường.

- Đây....này....cẩn thận đấy. Em đang mặc váy đấy.
- Kệ em.

Thiên Vương lạnh giọng. Tuy nói thế nhưng anh vẫn đang cẩn thận giữ mép váy giúp cô.

Đăng Khoa lớn giọng đánh một nỗi bất ngờ vào những gương mặt hiếu kì pha lẫn sợ hãi đang hướng mắt về phía Thiên Vương. Nếu anh không lên tiếng chắc cả cái Học viện sẽ kéo nhau chạy theo để xem chuyện gì xảy ra với cô gái lạ mặt kia.

- Đừng nhìn nữa. Nữ chủ nhân của cả thiên thần và ác quỷ đã về rồi. Nếu muốn còn sống thì đừng bén mảng đến gần khu vực đó.

Những người yêu nhau sẽ lại về bên nhau.

Đăng Khoa nắm lấy tay bạn gái mình. Anh nở nụ cười hạnh phúc. Cô gái dịu dàng này đã làm thức tỉnh con tim mê dại của anh để nó can đảm từ bỏ mối tình ngu si vô nghĩa suốt bao năm qua và cũng chính cô gái dịu dàng này khiến con tim anh biết yêu thêm lần nữa. Để yên tay mình trong tay Đăng Khoa, An An thẹn thùng nhìn anh bằng ánh mắt lấp đầy yêu thương.

Tại góc khuất của bờ tường....

Thiên Vương duỗi thẳng chân, tựa lưng vào bờ tường, mắt lại khép hờ.

- Đây, ma ngủ. Anh mở mắt ra nhìn em đi.
- Không, bạn ngủ rồi.

“Chụt”

Lại một nụ hôn bất ngờ vào má. Lần này thì Thiên Vương cũng chịu mở mắt ra nhìn cô.

- Em thật là....Con gái gì mà bạo dạn thế này?
- Ai bảo anh không chịu nhìn em. Ôi, nhớ anh chết đi được.

Thiên Vương bật cười trước thái độ nũng nịu đáng yêu của Trúc Chi.

- Em đúng là con bé rắc rối.

Trúc Chi cười tinh ranh rồi nghiêng người nằm xuống thăm cổ, gối đầu lên chân anh.

- Sao lúc nào anh cũng gọi em là con bé rắc rối vậy? Em rắc rối ở điểm nào?
- Em rất ư là rắc rối vì lúc nào em cũng làm cho anh phải quan tâm phải suy nghĩ về em.
- Thật sao? Vậy em thắng cuộc rồi nhé! Anh yêu em rồi đấy!
- Ừ, em thắng rồi. Anh yêu em rồi đấy, con bé rắc rối ạ. Yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên.
- Thế sao anh luôn nói dối em? Sao lại để em đi?
- Vì anh muốn em xác định rõ tình cảm của mình hơn để sau này không phải hối hận.

Một năm về trước quyết định cho Trúc Chi đi du học của ba và anh hai cô là làm theo ý của Thiên Vương. Anh tỏ thái độ lạnh lùng bất cần với cô cũng vì muốn cô phải ra đi, đi để hiểu rõ tình cảm của mình hơn để biết được đó là thật lòng yêu thương hay chỉ là cảm xúc thoáng qua. Anh thà để mình chìm vào nỗi nhớ còn hơn nhìn thấy cô dần vật vờ quyết định sai lầm của bản thân.

Còn về phần Trúc Chi thì cô biết được là anh yêu cô nhưng vẫn quyết định đi vì cô muốn phạt cái tội nói dối của anh. Sỡ dĩ Trúc Chi biết được tình cảm của Thiên Vương là qua chiếc nhẫn mà cô đang đeo trên cổ. Lúc trước trong lần đi ngắm bình minh trên biển Thiên Vương đã đánh tráo chiếc nhẫn lồng trong sợi dây chuyền. Nhìn sơ bên ngoài thì khá giống chiếc của Thanh Phong tặng nhưng bên trong có khắc dòng chữ nhỏ “yêu em”.

Trúc Chi quyết định đi cũng là để cho anh niềm vui thương nhớ nhưng cô có tính toán giỏi cỡ nào cũng không qua được ác quỷ. Hình phạt nhớ thương của cô không thể thực hiện được vì cô luôn nằm trong tầm kiểm soát của anh. Cô đâu biết chính anh gây sức ép với ba và anh hai buộc họ viện lí do để kéo cô trở về bằng không anh sẽ chẳng thương tiếc gì mà đập đổ công ty nhà cô.

- Sao anh lại chọn em? Sao lại yêu thương em trong khi lúc đó em luôn phớt lờ anh?
- Sao em hỏi lắm thế? Đơn giản vì yêu là yêu vậy thôi, chẳng có lí do nào cả.

Nắng men theo gió đưa mình len vào bầu không khí dịu dàng của yêu thương. Trúc Chi gắn một bên tai phone vào ình bên còn lại cho Thiên Vương. Giai điệu của bản nhạc Adagio nhẹ nhàng vang lên - bản nhạc đầu tiên của sự tĩnh lặng mà anh trao cho cô trong cơn bão lòng.

Đôi bàn tay đan vào nhau ấm áp.

Một nụ hôn ngọt ngào trên đôi môi anh đào nhỏ xinh.

Anh, yêu em rồi đấy!

—End—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-em-roi-day>